MICHAEL WHITE

Autorul romanelor de succes
ECHINOX și **SECRETUL MEDICI**

INELUL FAMILIEI BORGIA

MICHAEL WHITE

INELUL FAMILIEI BORGIA

editura rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a Bibliotecii Naţionale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MICHAEL WHITE
The Borgia Ring
Copyright © Michael White, 2009
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
CRISTINA TRIPON
prin
LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2011
Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-525-9

Prolog

Roma, august 1503

Capul Papei Alexandru al VI-lea semăna cu un scrot uriaş. Unsoarea i se prelingea pe bărbie, iar pupilele negre ale ochilor lui, care, de obicei, aveau o căutătură răutăcioasă, se dilatară când privi budinca enormă aşezată în faţa lui. Fiica lui, Lucrezia Borgia, se uită la el şi simţi că îi vine să vomite. Avea doar doisprezece ani când tatăl ei o iniţiase în practicile lui sexuale. Fusese obligată să se masturbeze cu un crucifix, în timp ce îl privea pe tatăl ei sodomizând un fecior de casă de nouă ani. În momentul în care bătrânul umflat ejaculase, grohăise ca un porc spinos.

Lângă tatăl ei, şedea fratele ei, Cesare. Odată, după ce o ţinuse trează toată noaptea din cauza poftei lui trupeşti neostoite, începuse să se laude cu faptul că omorâse zeci de oameni şi că, într-o bună zi, avea să-l ucidă şi pe tatăl lor din dorinţa de a accede el însuşi la tronul papal. Însă acum, Cesare Borgia era bolnav. Suferea de boala franceză[1]. Toată lumea ştia asta. Faţa lui era acoperită cu răni purulente, iar în ochi i se citea o turbare cum ea nu mai văzuse niciodată până atunci.

În stânga Lucreziei şedea tânărul alchimist, Cornelius Agrippa. Un adolescent de şaisprezece ani, cu ochi negri,

[1] Sifilis (n.tr.)

pătrunzători, care nu era doar amantul, ci şi tovarăşul ei de drum către cunoaşterea ocultă. Agrippa o învăţase o mulţime de lucruri: cum să îşi păstreze frumuseţea, cum să-i facă pe bărbaţi să o adore. Dar cel mai important, o învăţase mai multe moduri de a ucide. Împreună, ei inventaseră mai multe poţiuni ucigătoare care acţionau extraordinar de repede şi nu lăsau nicio urmă.

Ultimul asupra căruia îşi opri privirea fu Domenico Gonzaga, fiul cel mai mic al lui Francesco al II-lea, marchiz de Mantua. Pe faţa chipeşă a lui Domenico de-abia începuseră să apară primele semne ale unui trai prea îmbelşugat. Ea ştia că, în copilărie, el şi Cesare obişnuiau să se joace împreună, însă în acel moment cei doi tineri se urau. Tatăl ei, papa, fusese cel care aranjase vizita fiului marchizului, ultimul din lungul şir de pretendenţi la mâna Lucreziei. Cesare îi urâse pe toţi, firește.

Înainte să se termine cina, Alexandru era atât de beat, încât de-abia se mai putea ţine pe picioare, însă Lucrezia ştia că el mai avea încă destulă energie pentru distracţia lui preferată. Modul în care îi privi pe cei doi sclavi negri, în timp ce aceştia îl ajutau să se ridice de pe scaun, era foarte grăitor: era o privire pe care ea o văzuse de nenumărate ori. Odată el îi mărturisise că băieţii negri pe care îi adusese la Vatican îl satisfăceau aşa cum nimeni nu reuşise vreodată. Era ciudat, gândi ea, că bărbaţii din viaţa ei doreau să-i împărtăşească cele mai intime secrete. Aceste mărturisiri îi confereau un plăcut sentiment de putere.

Curând, se trezi singură cu Domenico. Şedeau unul lângă celălalt pe o canapea joasă. El îi mângâie obrazul cu degetul.

– Nu sunt chiar atât de rău, zise el.

Avea respiraţia urât mirositoare şi dinţii pătaţi de vin roşu.

– Cine a spus asta, domnul meu?

– Ai refuzat să te uiţi în ochii mei în timpul cinei.

– Ar fi fost necuviincios.

Domenico izbucni în râs, însă încetă când văzu expresia serioasă şi liniştită de pe chipul Lucreziei.

– Iartă-mă, doamna mea.

Tuşi şi îşi trase în jos vesta.

– Tatăl meu a aranjat această vizită, Domenico, nu eu, zise ea încet. Tatăl tău este bogat, iar al meu, extrem de zgârcit.

– Este adevărat că tatăl meu este un om foarte bogat, iar eu îi voi moşteni averea. Dar mi-ar plăcea să cred că reprezint mai mult decât nişte bani şi nişte bunuri.

El se apropie şi mai mult de ea, iar Lucrezia îi simţi răsuflarea caldă pe gât. Tânărul îi întoarse brusc capul şi o sărută apăsat pe buze. Ea îi simţi mirosul transpiraţiei. Înainte să apuce să-l oprească, el îşi vârî mâna pe sub rochia ei.

Lucrezia se prefăcu însă că ar vrea să se îndepărteze. Era o actriţă desăvârşită, care ştia că putea să întreacă orice interpret de pe o scenă romană. Se simţi inundată de un val de mândrie. Ea era cea care deţinea controlul, chiar dacă bufonul acela greoi credea contrariul. Fusese conştientă de puterea ei încă din copilărie, înainte să ajungă la maturitatea sexuală. La cei douăzeci şi patru de ani pe care îi avea, se afla în floarea vârstei şi se bucura de o experienţă vastă, care ar fi putut-o întrece pe cea a unei târfe ieftine de la marginea oraşului.

– Fratele meu îţi va tăia gâtul şi îşi va muia mădularul în sângele tău, şopti ea când Domenico reuşi să-şi strecoare degetele în lenjeria ei intimă.

El încremeni pentru o clipă.

– Tatăl tău nu va permite asta, zise el ezitând.

– Tatăl meu nu îi poate porunci lui Cesare, domnul meu.

– Dar Cesare nu este aici.

Lucrezia simţi cum se topeşte ca un cub de gheaţă când Domenico îşi făcu loc între coapsele ei. El îşi dădu jos pantalonii mulaţi, iar ea simţi cum o penetrează. Îşi lăsă capul pe spate, gemând.

– Eşti convins că mă poţi domina, zise ea cu o voce răguşită şi îşi aţinti ochii negri asupra lui.

– Nu este doar o convingere, Lucrezia, dragostea mea, zise gâfâind Domenico.

Pe buzele lui încolţi un zâmbet crud.

– Dar te înşeli amarnic, domnul meu. Mă penetrezi, dar şi eu te pot penetra.

Domenico simţi o durere ascuţită în ceafă. Privi în jos. Lucrezia Borgia ajunsese la orgasm, ochii i se măriseră şi îşi lipise cu putere pântecele de el. El ţipă şi încercă să se elibereze din strânsoarea ei, însă se simţea vlăguit; nu reuşi să se mişte. Ţinându-şi ochii închişi, Lucrezia continua să se frece de el, cu o expresie de extaz întipărită pe faţă. Apoi, arcuindu-şi spatele, ea rămase nemişcată, tremură, apoi deschise ochii: avea privirea unui şoim gata să-şi înşface prada.

Îl împinse, iar el căzu pe spate pe sofa ca un manechin cu penisul zvâcnind. Încercă să se mişte, dar nu reuşi. Durerea... niciodată nu mai cunoscuse o astfel de durere. I se răspândea de la gât spre piept. Nu putea să respire. Apoi simţi lichidul ieşindu-i pe gură, un firicel roşu care-i scăldă faţa, scurgându-i-se în ochi, orbindu-l. Încercă să se ridice, dar nu-şi putea mişca nici măcar un deget. Stomacul i se umflă şi vărsă şi mai mult sânge amestecat cu bucăţi de carne de porc, de pui şi de dulciuri parţial digerate.

Lucrezia se aplecă deasupra lui. Cu o cârpă îi şterse faţa de vomă şi sânge, ca el s-o poată vedea. Îşi ţinea un deget în sus. Văzu inelul mare de aur cu smarald pe care-l purta ea. Piatra fusese dată la o parte, descoperind un spaţiu vopsit în roşu.

Lucrezia zâmbi dulce şi plecă în timp ce Domenico Gonzaga, mezinul lui Francesco al II-lea, marchiz de Mantua, se cutremură pentru ultima oară şi muri.

Capitolul 1

Stepney, sâmbătă 4 iunie, ora 2.16 a.m.

Aerul era la fel de umed şi fierbinte ca o noapte din Bombay, gândi Amal Karim în timp ce traversa şantierul. Pământul era tare. Nu mai plouase de săptămâni întregi. De treizeci de zile, aproape întreaga Anglie era învăluită într-o căldură sufocantă, iar în acea după-amiază termometrul ajunsese la 38 de grade. Era atât de cald, încât sindicatul fusese cât pe ce să ia hotărârea de a sista lucrările pe şantier.

Îşi lăsase haina în baracă şi rămăsese doar într-o cămaşă cu mânecă scurtă, dar tot transpira abundent. Era beznă, însă ochii lui se obişnuiseră deja cu întunericul şi reuşea să distingă formele utilajelor grele şi ale grămezilor de pământ care împânzeau şantierul. Trase adânc în piept aerul cald şi stătut şi privi în jurul lui. Se afla lângă o groapă, largă de vreo treizeci de metri şi adâncă de vreo zece, care avea pereţii consolidaţi cu bârne de oţel. Scânduri de lemn traversau groapa, sprijinite de schele şi murdare de noroi uscat şi beton. De fiecare parte a fundaţiei se aflau utilaje de construcţie: un excavator puternic, o sonetă şi două camioane uriaşe, ale căror cauciucuri înalte de doi metri erau acoperite cu noroi. Zări un camion care purta logoul inscripţionat cu negru şi argintiu al firmei Bridgeport Construction. După ce îşi aprinse o ţigară, azvârli chibritul pe jos.

În spatele lui se auzi un zgomot. Se întoarse și îndreptă lumina lanternei spre groapa întunecată. Era prea agitat, își spuse. Înaintând câțiva pași de-a lungul scândurii care se afla în dreapta, trase cu sete din țigară. Se opri în loc și cercetă bezna de sub picioarele lui cu lanterna, privind cum fumul de țigară dansează în lumina acesteia. La baza unei adâncituri de pe fundul gropii, era întinsă o prelată gri. Știa că sub ea se găsea un schelet vechi.

Se aflase în partea cealaltă a șantierului când colegii lui descoperiseră oasele cu o zi înainte. Dar, la fel ca și ceilalți muncitori, își dăduse repede seama de însemnătatea acelei descoperiri. Ajunsese la timp ca să îl vadă pe șeful de șantier, Tony Ketteridge, și pe unul dintre arhitecți, Tim Middleton, stând aplecați deasupra rămășițelor.

Middleton făcea poze cu mobilul său, în timp ce Ketteridge părea mult prea tulburat de ce găsiseră. Omul fusese sub o presiune uriașă în ultimele săptămâni, lucrările fiind deja foarte întârziate. Ultimul lucru pe care și-l doreau era blocarea lucrărilor din cauza descoperirii unor rămășițe umane.

Karim coborî de pe scândură și aruncă mucul de țigară în noroiul întărit de lângă groapă, stingându-l cu piciorul. Apoi, luminându-și calea cu lanterna, coborî încet panta săpăturii, îndreptându-se către locul unde zăcea scheletul. Înlătură cu grijă prelata și îndreptă lumina lanternei spre pământ. Scheletul era poziționat pe spate. După înfățișare, rămășițele păreau a fi ale unui bărbat înalt și zvelt. Partea din față a craniului era zdrobită deasupra unui ochi și era brăzdată de o fisură care se întindea de-a lungul locului unde ar fi trebuit să fie urechea. Oasele erau aproape negre și păreau foarte vechi. În jurul scheletului nu se mai afla nimic, în afară de câteva fragmente dintr-o oală de lut și niște bucăți mari de granit.

Karim se gândi la după-amiaza precedentă. Se crease o mare agitație când trebuiseră să decidă ce să facă cu oasele. Ketteridge voia să fie luate de-acolo imediat, iar muncitorii să

îşi continue activitatea ca şi când nu s-ar fi întâmpat nimic. Însă unii dintre muncitori se împotriviseră. Apoi, doi dintre ei întorseseră scheletul şi văzuseră cu toţii inelul. Era din aur, iar pe partea superioară era aplicată o piatră verde, rotundă, probabil un smarald.

După aceea, nimeni nu mai avusese nimic de comentat. Zona era deja împânzită cu camere de supraveghere, însă Ketteridge ceruse un voluntar care să păzească şantierul în timpul nopţii. Karim profitase de această ocazie pentru a face ore suplimentare, nefiind prea încântat de munca din timpul zilei.

Se lăsă pe vine să examineze mai atent scheletul, iar privirea îi fu atrasă de inel. Se afla pe degetul mic de la mâna dreaptă. Probabil avea o valoare inestimabilă şi, preţ de o clipă, îşi imagină că îl fură şi dispare fără urmă, că uită de familia lui şi că începe o viaţă nouă undeva, unde nu putea fi găsit de nimeni.

Se auzi din nou acel zgomot.

Era mai aproape şi semăna cu un scrâşnet, ca şi când ar fi fost împrăştiat pietrişul. Vru să se ridice în picioare, dar simţi cum cineva îşi petrece braţul pe după gâtul lui, trăgându-l de cap. El reacţionă repede, îşi strânse pumnul şi îl lovi cu cotul pe bărbat. Karim căzu în faţă când agresorul îşi slăbi strânsoarea. Simţi o durere ascuţită în genunchiul drept când aterizâ greoi pe pământul întărit. Atacatorul dădu să-l lovească apoi cu piciorul în abdomen. Karim se feri şi, în timp ce se târa cu spatele, dădu peste marginea prelatei şi se prăbuşi pe o grămadă de pământ. Când îşi întoarse capul, văzu că în groapă, alături de el, se mai aflau încă doi bărbaţi. Cel care îl atacase era mai scund. Amândoi purtau cagule, tricouri şi pantaloni negri şi mănuşi. Individul mai înalt stătea la câţiva paşi de el, privind neliniştit în jur. Celălalt, bărbatul care îl atacase pe Karim, se afla acum la vreo jumătate de metru depărtare. Prin găurile cagulei, Karim văzu cum transpiraţia se prelinge în ochii negri ai bărbatului.

Se îndepărtă de atacator, încercând să câştige o oarecare distanţă. De partea cealaltă a movilei se afla un rând de scânduri care duceau spre cărăruia care urca panta la suprafaţă. Bărbatul care îl înşfăcase înconjură repede movila, unde pământul era mai tare, tăindu-i calea lui Karim. Muncitorul îşi luă avânt şi îi aplică o lovitură puternică în umăr agresorului. Bărbatul gâfâi şi se aruncă asupra lui Karim, apucându-l de reverul cămăşii. Îi trase muncitorului un pumn în nas şi imediat sângele începu să-i ţâşnească din nări, prelingându-i-se în gură. Karim îl lovi cu piciorul, însă asta nu făcu decât să îl înfurie şi mai tare pe atacator. Cu toate că indianul era mult mai mic de statură, părea de neclintit. Lovi cu o mână, apoi cu cealaltă ţinti spre ochii bărbatului, dar nu reuşi decât să-i înşface cagula. Celălalt bărbat se dădu în spate, iar masca i se ridică pe faţă până la frunte.

Era foarte întuneric, dar Karim reuşise să vadă faţa atacatorului său. Uimit, fu cât pe ce să îşi piardă echilibrul din cauza denivelărilor pământului compactat. În timp ce bărbatul încerca să-şi tragă la loc cagula pe faţă, Karim îşi reveni. Se întoarse brusc şi începu să urce panta în fugă cât putu de repede.

Când ajunse sus, de-abia mai putea respira. Îl durea îngrozitor toată faţa. În timp ce alerga, îşi atinse nasul şi simţi umezeala sângelui. Pieptul cămăşii lui era pătat de sânge. Aruncă o privire peste umăr şi îi văzu pe cei doi bărbaţi mascaţi urcând în fugă panta în urma lui. El continuă să alerge, ignorând durerea ascuţită pe care o simţea în partea laterală. La suprafaţă, zona era mai luminată, deşi, acolo unde lumina felinarelor se intersecta cu movilele de pământ şi cu utilajele de construcţii, se formau umbre pe pământ. În dreapta lui se afla baraca şi, dincolo de ea, se ridica un gard din sârmă ghimpată care împrejmuia perimetrul.

Karim ajunse la gardul din metal, chiar în locul unde acesta tăia un colţ al terenului care se afla în faţa unui şir de

magazine, care aveau apartamente la etaj şi care mărgineau Mile End Road. Gardul avea o poartă, închisă cu un lanţ şi cu un lacăt mare. În timp ce fugea, el se scotocea prin buzunare în căutarea cheii. Karim dădu să deschidă lacătul, dar nu reuşi să nimerească gaura cheii. Picăturile de sânge care îi curgeau din nas cădeau pe lacăt. Faţa îl durea îngrozitor. Cei doi bărbaţi se apropiau cu repeziciune de el. Ocoliră o movilă de pământ, care se afla la o depărtare de zece metri. Îl văzu pe unul din ei aplecându-se. Când se ridică, acesta ţinea în mâna dreaptă o ţeavă lungă din metal.

Karim nimeri gaura cheii şi învârti cheia. Lacătul se deschise, iar el trase repede de lanţ, se furişă prin poarta deschisă şi o trânti în urma sa. Încercă cu disperare să închidă lacătul la loc, dar atacatorii erau deja acolo. Unul din ei apucă lanţul. Karim îi dădu drumul şi o luă la fugă.

Alerga de-a lungul unei străduţe înguste din spatele şirului de magazine. În faţa lui se ridica un perete întunecat din cărămidă. Într-o parte zări o portiţă din lemn deschisă şi se îndreptă repede într-acolo, dar se împiedică de o treaptă şi ateriză pe burtă în curtea mică. El înjură cu voce tare şi se ridică în picioare. În faţa lui, la câţiva metri, se afla o scară care ducea către un acoperiş plat. Ezită o clipă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie prins acolo, fără nicio cale de a scăpa. Dar era prea târziu. Bărbaţii intraseră deja pe străduţă, le auzea zgomotul paşilor. Aveau să-l ajungă din urmă într-o secundă.

O luă repede pe scări în sus. Era un acoperiş plat, prevăzut cu două hornuri din metal care îi ajungeau până la brâu şi care se înălţau spre cer. Şi, cât ai clipi, cea mai mare teamă a lui se adeveri. Nu exista nicio altă cale de a coborî de pe acoperiş, decât cea pe care venise el. Se întoarse şi îi văzu pe cei doi bărbaţi dând năvală în curte. Cel care se afla în faţă îşi lovea palma cu ţeava de metal.

Karim se retrase lângă cel mai apropiat horn. Aruncă o privire în interiorul lui – beznă. Apoi, înainte să apuce să facă

vreo mişcare, cei doi bărbaţi se năpustiră asupra lui. Reuşi să se ferească de prima lovitură, iar ţeava lovi hornul, producând o bufnitură răsunătoare. El alergă în partea cealaltă, dar cel de-al doilea bărbat îl aştepta deja acolo. Îl apucă pe Karim de braţe şi i le trase în spate. Răsucindu-se, reuşi să îl lovească cu piciorul pe bărbatul cel înalt în zona intimă şi o luă la fugă, dar bărbatul cel scund care ţinea ţeava în mână era pregătit pentru el. Îl lovi cu putere cu ţeava sub bărbie pe Karim, zdrobindu-i traheea. Acesta se izbi cu faţa de pământ şi se auzi un trosnet de oase rupte şi cartilagii sfărâmate. Bărbatul mai scund îl lovi cu toată forţa cu ţeava în ceafă. Zgomotul care se auzi fu asemănător cu cel produs de o nucă de cocos când este spartă cu ciocanul. Karim gemu o singură dată, apoi îşi dădu duhul.

Sângele curgea nestăvilit din craniul victimei, adunându-se într-o baltă pe beton. Bărbatul cel înalt gâfâia, iar mâinile îi tremurau. Se holba la trupul care zăcea pe jos. Ţinându-se cu mâinile de cap, el repeta întruna aceleaşi cuvinte: „O, la naiba!“

Celălalt bărbat îl lovi cu piciorul pe Karim ca să se asigure că treaba fusese dusă la bun sfârşit.

– Ia-l de picioare, zise el.

– Poftim?

– Eşti surd? Ia-l de picioare!

Mişcându-se ca un robot, complicele lui se supuse. Împreună, întoarseră mortul cu faţa în sus. Acesta se holba la ei cu nişte ochi goi, injectaţi. Părul lui răvăşit şi îmbibat de sânge era amestecat cu materie cenuşie. Bărbatul mai înalt lăsă să-i scape un geamăt.

– Să nu îndrăzneşti să ne păcăleşti! mârâi celălalt bărbat, atingând cu ţeava pieptul lui Karim.

Pe jumătate târându-l pe jos, pe jumătate cărându-l, ei duseră trupul lângă horn. Criminalul înşfăcă din nou ţeava. Ridicară trupul lui Karim aproape în poziţie verticală şi-l sprijiniră de horn. Capul îi căzu moale în piept. Cămaşa bărbatului mai înalt era stropită de sânge.

– În regulă... la trei, zise printre dinţi criminalul. Unu... doi... trei!

Îl ridicară de jos pe Karim, folosind hornul drept sprijin, şi îl aşezară pe margine. Cu o ultimă sforţare, aceştia aruncară trupul în deschiderea îngustă, iar acesta se prăvăli în beznă.

Capitolul 2

Stepney, sâmbătă 4 iunie, 2.21 a.m.

– Mâinile în aer!... Toată lumea… Mâinile în aer!

Urlă în microfon MC Jumbo, un bărbat transpirat care avea în jur de o sută cincizeci de kilograme, îmbrăcat într-o salopetă portocalie, în timp ce învârtea în aer un disc pe care îl aşează cu o precizie de expert pe una dintre platane. Cu un deget de la cealaltă mână roti un al doilea disc de vinil de pe pupitrul său. Numele lui adevărat era Nigel Turnbull şi era student în anul doi la Queen Mary College, care se afla în apropiere.

MC Jumbo începu să turuie cu o frenezie indescifrabilă despre cât de nemaipomenită era următoarea melodie, dar Kath şi Deb, surorile gemene care urmau cursurile aceleiaşi facultăţi, nu îl ascultau. Dansau fericite, de parcă ar fi fost într-o stare de transă, lăsând pastilele de Ecstasy, pe care le luaseră în urmă cu cincisprezece minute, să-şi facă treaba.

Încăperea era înţesată de trupuri înfierbântate, toate mişcându-se în ritmul incredibil de alert al basului care răzbătea dintr-un sistem de sonorizare uriaş. Ceva mai mare decât un cub din ciment, prevăzut cu nişte lumini foarte scumpe şi un sistem de sunet puternic, The Love Shack era un club preferat de toţi. Localul cu pereţi din BCA şi pardoseală din ciment nefinisat era un demisol fără geamuri, aerisit cu ajutorul unui sistem de ventilaţie. Aşadar, chiar dacă muzica era dată

la volum maxim, afară nu se auzea aproape deloc. În ciuda înfăţişării anoste, pentru mulţi studenţi de la Queen Mary, facultate aflată la câteva sute de metri mai jos, pe Mile End Road, The Love Shack reprezenta cel mai în vogă loc de distracţie într-o noapte de vineri. Fiind un club neautorizat, riscurile erau foarte mari, iar pentru cunoscători, localul era cea mai profitabilă piaţă de desfacere pentru orice fel de produse farmaceutice.

Kath şi Deb fuseseră nelipsite de acolo în ultimul an şcolar. În acea după-masă îşi susţinuseră examenul final. Sosise momentul să se relaxeze. Cuprinse de ritmul muzicii, le era uşor să se lase purtate de val. Când melodia se întrepătrunse uşor cu următoarea, Kath îi făcu semn lui Deb că merge să-şi mai ia o sticlă cu apă. Sora ei dădu din cap, ceea ce însemna „Şi pentru mine, te rog". N-avea niciun rost să încerce să vorbească atâta timp cât Jumbo se afla la platane. Erau nevoite să comunice prin semne şi prin mimica feţei.

După câteva minute, Kath reveni. Îi dădu surorii ei gemene o sticlă de apă Evian, rece ca gheaţa şi, împreună, înaintară către mijlocul ringului de dans. Niciuna din ele nu auzise huruitul care venea din tavanul care se afla la câţiva metri deasupra lor, fiind complet acoperit de muzică. Zgomotul se intensifică, deşi nimeni nu părea să observe. Se auzi o rafală de sunete asemănătoare cu un zgâriat sau un zăngănit, ca şi când cineva ar fi tras o bucată de metal pe o pardoseală din piatră.

Kath abia simţi lichidul care îi picură pe faţă, însă Deb, care se uita la ea în acel moment, văzu un cerc roşu pe fruntea surorii ei. Lichidul i se prelinse pe lângă nas, iar Kath îl şterse cu degetul, crezând că este transpiraţie. Deb se opri brusc din dansat şi privi îngrozită cum alte trei puncte roşii îşi făcură apariţia pe obrazul surorii ei. Kath încremeni şi îşi pipăi faţa.

Amândouă îşi ridicară privirile în acelaşi timp.

La trei metri deasupra ringului de dans, un filtru mare de ventilaţie începuse să se desprindă din cadran. La început,

unul dintre şuruburi se mişcă un milimetru. Fanta din metal în care era fixat cedă pentru o fracţiune de secundă. Un alt şurub începu să se desprindă. Filtrul se deschise şi se desprinse de suport, apoi căzu învârtindu-se.

Marginea filtrului lovi un dansator, trântindu-l la pământ şi dislocându-i umărul. În cădere, acesta se izbi de alţi doi dansatori, care fură aruncaţi cât colo. Apoi, un obiect mare şi moale alunecă prin gaura din tavan, plonjând în aerul îmbâcsit din club. Ateriză pe pardoseală cu o bufnitură surdă pe care nimeni nu o auzi.

Zeci de oameni ţipară simultan, însă, din cauza ritmului înnebunitor şi a sunetelor scoase de muzica electronică, nimeni nu auzi zgomotul. Toată lumea încetă să se mai mişte. Unii îşi acoperiră faţa cu mâinile, alţii încremeniră... parcă erau decupaţi din picturile lui Edvard Munch.

Kath şi Deb se aflau la doar câţiva metri de locul unde căzuse obiectul. Văzură o formă neclară căzând în gol şi izbindu-se de pardoseală. Feţele lor erau împroşcate cu lichid. Deb îşi atinse faţa şi îşi privi nedumerită vârfurile roşii ale degetelor. Apoi, ca şi când cineva ar fi apăsat pe un întrerupător, muzica se opri brusc. MC Jumbo se îndepărtă de pupitrul lui şi îşi croi drum împleticindu-se pe ringul de dans, peste care se aşternuse o tăcere sinistră.

Deb începuse să tremure. Îşi ţinea degetele în aer şi le privea îngrozită.

Dând dovadă de un calm extraordinar, Jumbo se aplecă şi întoarse obiectul contorsionat. Cu toţii văzură faţa zdrobită, părul încâlcit din cauza sângelui uscat şi albul unui ochi. Apoi, tocmai în momentul în care DJ-ul se ridică repede în picioare, un alt obiect se prăvăli din coşul de ventilaţie şi ateriză lângă trup. Jumbo se dădu în spate din instinct, de parcă ar fi fost atacat cu un aparat de electrocutat. Kath ţipă. Pe jos, lângă cadavru, se afla un bocanc de muncitor, plin de noroi.

Capitolul 3

Inspectorul-şef Jack Pendragon bâjbâi după receptor, nu îl nimeri şi trânti telefonul pe jos, împreună cu un pahar cu apă şi ceasul deşteptător. Auzea nedesluşit vocea de la capătul celălalt al firului, în timp ce pipăia prin întuneric în căutarea receptorului.

– Pendragon, zise el, încercând să-şi dreagă vocea.

– Inspectorul Grant. Îmi pare rău că vă deranjez atât de devreme, domnule. S-a întâmplat ceva.

Pendragon se frecă la ochiul drept şi îşi mută receptorul în mâna cealaltă, în timp ce se ridica uşor din pat. Aruncă o privire către ceasul deşteptător care zăcea pe jos. Cifrele roşii îi indicară ora 3.05 a.m.

– Ce s-a întâmplat?

– Mai bine să vedeţi singur. Mă aflu... făcu o mică pauză... la patru minute distanţă de locul crimei.

– Poţi să-mi spui mai exact despre ce este vorba?

– Un cadavru într-un club. Nu ştiu prea multe.

– Unde?

– Pe Mile End Road. Un fel de buncăr care se află în spatele magazinului de bijuterii Jangles.

– În regulă. Îl găsesc eu.

Dădu drumul la duş şi aşteptă să se încălzească apa. Sosise la secţia de poliţie din Brick Lane cu o seară în urmă. Superiorul său, doamna comisar Jill Hughes, îi făcuse un tur al secţiei,

după care verificaseră împreună dosarele membrilor echipei lui. Avea sub comanda sa doi inspectori: Rob Grant, douăzeci şi şase de ani, sârguincios, încăpăţânat şi dur, care îşi lua atribuţiile în serios; şi Kenneth Towers, treizeci şi unu de ani, nu foarte ambiţios şi cam apatic. Apoi era Jez Turner, unul dintre cei trei sergenţi aflaţi sub comanda sa, care era şi „sergentul lui personal". Jez avea douăzeci şi doi de ani şi o minte ascuţită, cam afemeiat, dar era un tânăr poliţist care promitea şi care, cel puţin teoretic, avea să îl însoţească pretutindeni precum un căţel credincios. Însă, la fel ca întreg personalul secţiei de poliţie, sergentul Turner întâmpinase sosirea lui Pendragon cu un amestec de respect evident şi scepticism pe care de-abia reuşea să şi-l ascundă. Cunoştea toate dedesubturile când venea vorba de nou-veniţii nepromovaţi. Aceştia eşuaseră în vechile lor secţii de poliţie şi, prin urmare, erau nevoiţi să se afirme într-o secţie nouă. Nici Pendragon nu fusese scutit, avusese unele probleme care fuseseră discutate şi întoarse pe toate părţile înainte să vină şi să ocupe locul doi în secţie, răspunzând direct ordinelor comisarului.

Asta îl făcu să se gândească la Jill Hughes: o poliţistă devotată, încrezătoare, cu o înfăţişare aproape androgină dacă nu ai fi luat în considerare blândeţea chipului ei şi formele feminine care nu puteau fi ascunse de uniformă. Ochii ei mari şi căprui erau atrăgători, dar nu lăsau să se vadă nici urmă de senzualitate. Pendragon ştia că Hughes nu era doar o femeie foarte puternică şi hotărâtă, ci şi un ofiţer de poliţie excepţional. La treizeci şi doi de ani era, probabil, cel mai tânăr comisar din ţară, însă nu prea avea experienţă practică. La fel ca şi el în urmă cu douăzeci de ani, ea absolvise prima Academia de poliţie Sulhampstead. Echipa ei din Brick Lane ajunsese să îi respecte mintea ascuţită; însă nu încăpea îndoială, gândi Jack, că ea se va baza pe ajutorul şi experienţa lui.

Se clăti cu nişte apă de gură în timp ce îşi făcea nodul la cravată, apoi îşi mângâie cu mâna bărbia nerasă. La patruzeci şi

şase de ani, cu excepţia burţii care de-abia începuse să se contureze, îşi păstrase construcţia atletică şi, cu toate că părul îi era mai mult cărunt decât negru, nu avea prea multe riduri pe faţă. Într-o lumină mai bună, ar fi putut trece cu uşurinţă ca având doar patruzeci de ani.

De-abia aşteptase să-şi petreacă sfârşitul de săptămână vizitând locurile preferate din copilărie. Pendragon se născuse la câteva sute de metri de secţia de poliţie şi locuise în inima cartierului East End din Londra în primii optsprezece ani de viaţă. Mai revenise în aceste locuri de câteva ori după ce se mutase în Magdalen, Oxford, dar după ce părinţii lui muriseră la sfârşitul anilor 1980, nu mai simţise nevoia să se întoarcă. Până când... Îşi luă cheile şi coborî scările.

La recepţie nu se afla nimeni, iar Pendragon traversă foaierul hotelului şi ieşi în stradă. Hotel era aproape de staţia de metrou Moorgate din centru, la cinci minute cu maşina din Mile End Road la acea oră. Străzile erau luminate de neoane. Pendragon îşi urmă instinctul. Cunoştea fiecare colţ al Londrei. Se prea poate ca străzile şi clădirile să-şi fi schimbat înfăţişarea de-a lungul deceniilor de când plecase el, însă structura internă rămăsese neschimbată, topografia fundamentală, intactă. Străzile reprezentau pentru el un soi de reper. Simţea pulsul Londrei în toată fiinţa sa.

Însă unele lucruri nu fuseseră întru totul alterate sau modificate. Majoritatea magazinelor erau deţinute acum de indieni sau de negustori din Bangladesh, însă unele afaceri de familie rezistaseră. Şi chiar dacă unele cârciumi vechi primiseră alte denumiri moderne sau fuseseră renovate, acestea încă îi mai aduceau aminte de tinereţea lui. Când trecu pe lângă cârciumile Grave Maurice şi Blind Beggar, îşi aduse aminte că acestea fuseseră cândva localurile preferate, frecventate de gemenii Kray. Gangsterii fuseseră mai puternici decât Dumnezeu în acel cartier pe vremea când era el băiat.

Când se apropie de Jangles, o ambulanţă porni de pe loc şi se îndreptă cu viteză către Spitalul Londra, care se afla la câteva sute de metri distanţă. Pendragon văzu două maşini de poliţie parcate în faţa magazinului, lumina albastră a girofarurilor împrăştiindu-se pe cărămida cenuşie şi pe construcţiile mohorâte din beton din împrejurimi. Vitrina magazinului fusese golită înainte de ora închiderii, lucrurile de valoare fiind închise într-un loc sigur. Geamul era protejat de un grilaj cu bârne groase din metal. În partea laterală a magazinului se afla o uşă întredeschisă, a cărei vopsea albastră era scorojită. Sergentul Jez Turner ieşi afară prin acea uşă şi se apropie de maşina lui Pendragon când acesta opri lângă trotuar.

Turner era zvelt şi deşirat, iar părul îi era dat cu gel pe spate. Avea ochii mari şi negri şi nasul lung şi subţire. Costumul său, marca Hugo Boss, pe care îl găsise la reducere într-un magazin de pe Kensington High Street, era prea pretenţios pentru acea slujbă. El ştia asta, dar îl încânta peste măsură.

– Care-i treaba? întrebă Pendragon, ocolind maşina prin spate.

Turner o luă înainte de-a lungul unui coridor îngust. După ce traversară clădirea, ajunseră într-o curticică. Nişte scări duceau la acoperişul plat al unei anexe din beton care ocupa aproape toată grădina din spate a proprietăţii. O altă uşă dădea spre nişte scări care coborau.

– Ring de dans aglomerat, o grămadă de pastile Ecstasy, bănuiesc... zise Turner. Apoi... din tavan cade un cadavru. PLEOSC! Se întoarse către Pendragon afişând pe buze un rânjet răutăcios, apoi începu să cânte: „Cred că pot să zbor..."[1]

Pendragon nu îl băgă în seamă. Turner îi făcu semn inspectorului-şef să intre în demisolul spaţios. Înăuntru puţea a transpiraţie şi era insuportabil de cald. În mijlocul încăperii, se aflau doi oameni: un poliţist între două vârste şi un bărbat

[1] *I believe I can fly* (în lb. engleză, în original)

de o obezitate morbidă, îmbrăcat într-o salopetă portocalie. În apropiere, un patolog, care avea o salopetă verde, din plastic, trasă peste hainele civile, stătea ghemuit lângă trupul unui bărbat răsucit pe o parte, cu gâtul rupt. Victima era de culoare, cu fața palidă din cauza hemoragiei interne. Părul lui negru era murdar de sânge și de materie cenușie. Era îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci scurte, deschisă la culoare. Pe material abia se distingeau cuvintele: Bridgeport Construction.

Pendragon se lăsă pe vine ca să se uite mai atent.

– Ora morții? îl întrebă el pe patolog.

Acesta se uită nedumerit la el, apoi la Turner, înainte să-și dea seama cine era Pendragon.

– Cândva între unu și jumătate și două și jumătate noaptea. Eu sunt doctorul Neil Jones.

– Mulțumesc, domnule doctor Jones. Pendragon se ridică în picioare, se întoarse către polițist și arătă cu capul către bărbatul în salopetă portocalie. El cine-i?

Polițistul aruncă o privire la carnețelul lui.

– Nigel Turnbull, domnule. Cunoscut ca MC... ăă, Jumbo. Pronunță aceste cuvinte cu un oarecare dispreț. Student în anul doi la Queen Mary College. El a sunat.

Pendragon îl fixă cu privirea pe tânăr.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

Turnbull era calm și concis. El povesti ce se petrecuse chiar înainte să cadă cadavrul, cum se instalase panica și cum chemase ambulanța și anunțase poliția. El nu menționă însă că îi trimisese de pe telefon un mesaj unui amic să vină urgent și să se ocupe de cele două sute de pastile de Ecstasy.

– Și ora?

– Chiar înainte de două și jumătate. Țin minte că m-am uitat la ceas cu câteva minute înainte... înainte să se întâmple nenorocirea asta.

Arătă cu mâna către cadavru.

– Mare minune că n-a fost rănită decât o singură persoană. Bănuiesc că n-are niciun rost să îți cer nişte nume.

Jumbo îl privi nedumerit.

– Îi cunosc pe câțiva dintre cei care vin aici în mod regulat, însă noi nu folosim carduri de membru.

– Ei bine, Nigel, poate o mică plimbare până la secția de poliție te va ajuta să-ți aduci aminte.

Lui Turnbull îi căzu fața.

– Uite care-i treaba, eu nu sunt decât DJ aici. Vă pot da nişte nume, dacă vreți, dar sunt studenți, la fel ca mine.

– Excelent! Sergentul Turner are creionul pregătit.

Pendragon se întoarse către polițist.

– Unde este inspectorul Grant?

– Sus, domnule. Vorbeşte cu proprietarul clădirii.

Doctorul Jones făcu un pas în față, atrăgându-i atenția lui Pendragon. Patologul era un bărbat scund şi robust, cu barba deasă, care începea să încărunțească, cu părul bogat şi inelat; un fel de gnom supradimensional din cărțile lui Tolkien.

– Aş vrea să duc cadavrul la laborator, dacă n-ai nimic împotrivă, zise el. Cei de la Criminalistică vor verifica fiecare centimetru al acestei încăperi.

– În regulă. Şi... eşti sigur de ora morții?

– Ştii bine că nu îți pot spune minutul şi secunda, dar, după cum am spus, cu siguranță este între unu şi jumătate şi două şi jumătate.

Jez Turner aşează un pahar de plastic de la automatul de cafea pe birou, lângă cotul lui Pendragon.

– Mulțumesc, zise inspectorul-şef, luând o înghițitură. Drace!

Turner îşi ridică mâinile.

– Nu dați vina pe mine.

– Dar asta-i...

– ... Cât se poate de bună.

Comisarul Jill Hughes stătea în pragul uşii biroului lui. Jack dădu să se ridice, dar Hughes îi făcu semn cu mâna să se aşeze la loc.

– Poţi să-ţi aduci liniştit cafeaua preferată la birou, dacă vrei, domnule inspector-şef.

– Nu vă faceţi griji, aşa am să fac, zise el, întinzându-i paharul de plastic lui Turner. Arunc-o... te rog.

Hughes zâmbi şi se aşează pe un colţ al biroului său.

– Aşadar, ce avem?

– Se poate ca bărbatul să fi fost ucis chiar înainte să strice petrecerea, doamnă, dar nu mai devreme de ora unu şi jumătate, după spusele lui Jones.

– Dar cum naiba a ajuns acolo sus?

– Din pură întâmplare. Inspectorul Grant l-a chestionat pe proprietarul discotecii The Love Shack. Este foarte cooperant, desigur. Doi oameni de-ai mei au verificat atât casa, cât şi împrejurimile. Clubul, dacă vreţi să-i spuneţi aşa, a fost iniţial un buncăr. În anii 1970, a fost extins şi folosit ca depozit. În urmă cu câţiva ani, proprietarul a fost convins să îl transforme într-o discotecă. După câte se pare, a adus nişte muncitori, a lărgit un horn vechi la care a legat două sisteme de aerisire. Cel care a aruncat cadavrul prin deschiderea din acoperiş a crezut, probabil, că este o ghenă. Sigur nu s-a gândit că trupul va ajunge în mijlocul unui ring de dans aglomerat.

– Aşadar...

– Aşadar, mă duc la morgă să văd ce a descoperit doctorul Jones.

Pendragon îşi luă haina şi o urmă pe Hughes, care se îndrepta spre uşă.

În capătul coridorului, amândoi îl văzură pe Turner stând de vorbă cu doi poliţişti. Sergentul încerca să îl imite pe Pendragon când acesta refuzase cafeaua de la automat. Toţi

trei rânjeau larg. Turner aruncă o privirea în jurul lui, îi văzu pe Pendragon şi pe Hughes şi, brusc, deveni serios. Cei doi poliţişti se făcură nevăzuţi. Comisarul Hughes se întoarse către Pendragon, zâmbind uşor.

– Nu mimează chiar atât de rău, nu?

Capitolul 4

La 9.15 dimineaţa, străzile erau învăluite într-o strălucire portocalie. Avea să fie o nouă zi toridă. Temperatura nu scăzuse sub 25 de grade toată noaptea, iar acea dimineaţă de vară semăna cu una din sudul Franţei. Până şi clădirile cenuşii de pe Mile End Road străluceau în acea zi. Era uimitor ce putea să facă puţin soare, gândi Pendragon în timp ce ieşeau cu maşina din parcarea secţiei de poliţie pe strada principală.

Tuner conducea, iar ei păstrau tăcerea. Pendragon privea cum se perindau prin faţa ochilor lui faţadele magazinelor luminate de soare, pereţii pătaţi şi mâzgăliţi cu graffiti, grilajele din metal şi jgheaburile rupte. Era o privelişte ciudată, gândi el; de parcă Londra fusese mutată cu câteva mii de kilometri mai înspre sud. În minte auzea acordurile melodiei *Summertime*. Traficul era lejer. În câteva minute pătrunseră printr-o intrare îngustă într-o parcare. Pe o tăbliţă dreptunghiulară, care se afla pe o clădire din cărămidă, stătea scris Morga Milward Street. Deasupra denumirii se afla emblema albastru cu alb a Poliţiei Metropolitane.

Îl întâlniră pe doctorul Jones la intrarea în clădire. Trăgea cu sete din ţigară, iar scrumul îi cădea în barba bogată. De-abia îi ajungea până la umăr lui Pendragon.

– M-au scos afară din clădire, zise el când doi poliţişti trecură pe lângă ei, îndreptându-se către uşă.

– Şi pe bună dreptate, răspunse Pendragon. Ciudat. Întotdeauna am crezut că, dacă diseci cadavre în fiecare zi, ajungi să te laşi de fumat.

Jones râse sarcastic, apoi tuşi.

– La naiba, Pendragon! Tocmai de aceea nu-mi pasă, pentru că fac disecţii pe oameni morţi. Oricum tot aici ajungem cu toţii. Haideţi, am lucrat pe cadavrul acesta încă dinainte să se ivească zorile.

Stinse ţigara cu piciorul şi împinse uşa cu umărul, deschizând-o.

Laboratorul de anatomie patologică era la fel ca oricare altul. Existau două încăperi. Cea mai mică era morga. Era prevăzută cu sertare, care porneau de la pardoseală şi până la nivelul umărului. Cealaltă încăpere avea jaluzele la ferestre, mese de laborator aranjate în formă de „L“ de-a lungul a doi pereţi, rafturi cu eprubete şi alte echipamente de laborator. Lângă peretele din spate se aflau două mese din oţel inoxidabil, prevăzute cu sisteme de scurgere şi furtunuri cu apă. Între mese se aflau două măsuţe pe rotile, iar pe ele un set de recipiente din metal lucios. Deasupra, o lumină fluorescentă. Pardoseala din beton era de un gri-închis. Peste tot se simţea un miros înţepător de produse de curăţat şi măruntaie.

Doctorul Neil Jones îşi trase pe mâini nişte mănuşi din latex, apoi se apropie de mesele de disecţie. Mortul zăcea întins pe spate cu pieptul despicat. Avea capul rezemat pe un suport. Pendragon observă o etichetă legată de degetul mare de la piciorul stâng al victimei. Pe etichetă era scris ceva de mână, cu cerneală neagră. Lângă masă, într-unul dintre recipientele din metal se afla ficatul. În altul, conţinutul stomacului victimei. Turner, cu carneţelul în mână, părea fascinat de toată această privelişte.

– Aşadar, ai ceva pentru noi? întrebă Pendragon, lovindu-l uşor cu piciorul în tibie pe sergent.

– Niciun act de identitate. Bărbat. Treizeci şi ceva de ani. Indian sau poate e din Bangladesh. Are 1,67 m şi este supraponderal. După cum îi arată plămânii, a fost fumător înrăit. Îndepărtă o bucată de materie cenuşie cu un scalpel.

Pendragon privi în altă parte; nu reuşise să se obişnuiască niciodată cu răceala unor oameni de ştiinţă precum Jones.

– Ei, haide! Să nu-mi spui că ţi se face scârbă aşa uşor, domnule inspector-şef, chicoti Jones.

Pendragon nu îl băgă în seamă şi se uită pe furiş la Turner, care se oprise din mâzgălit.

– Continuă.

– Există multe vânătăi… aici şi aici… în partea superioară a braţelor. De asemenea, are mandibula fracturată, iar traheea i-a fost sfărâmată. Le arătă partea laterală a capului bărbatului, precum şi locul de sub bărbie. Carnea era neagră şi sfâşiată, despicată precum o bucată de piele de animal. A suferit două lovituri puternice la cap. Oricare din ele l-ar fi putut ucide. Jones întoarse capul mortului într-o parte, iar ei văzură o ocluzie adâncă în partea din spate a craniului. Lovitură cu obiecte contondente. A fost lovit cu un obiect greu, aici şi sub bărbie – lovitura i-a zdrobit traheea. Am măsurat gaura din craniu şi cred că arma a avut o formă cilindrică – o ţeavă din metal sau vreun tub; poate o lanternă. Sub unghii nu am găsit urme de sânge, fire de păr sau piele. Dar după fracturi şi vânătăi, aş zice că, în mod cert, s-a dat o luptă.

Jones se duse la o masă din apropiere pe care se afla un bocanc. Îl ridică.

– Bocanci de lucru, mărimea 40, plini de noroi. O cămaşă care poartă numele companiei Bridgeport Construction. Omul nostru a fost muncitor sau, cel puţin, lucra pe şantier. Ar trebui să vă fie de folos.

Pendragon dădu să răspundă când telefonul lui Turner începu să sune.

– Da, răspunse acesta vesel. Îhî, super… *ciao!*

Pendragon oftă adânc, apoi își ridică sprâncenele.

– M-au sunat de la secție, domnule. Îl cheamă Amal Karim. Este indian. A lucrat pentru Bridgeport Construction, care, din întâmplare, are un șantier de construcții mai jos de Jangles, pe Frimley Way.

– Perfect!

– Mai e ceva. Criminaliștii au descoperit ceva și vor să vedeți. N-au vrut să-mi dea detalii.

Încăperea clubului unde fusese descoperit cadavrul era înțesată cu siluete îmbrăcate în echipamente verzi din plastic. Erau experți criminaliști ai Departamentului local de criminalistică. Ușa dinspre străduța de lângă magazin care ducea în club fusese sigilată cu bandă galbenă specifică poliției. Când Pendragon trecu pe sub ea, doi criminaliști se întoarseră să vadă cine le invadase spațiul. Niciunul din ei nu îl cunoștea pe Pendragon, însă unul dintre anchetatori îl salută din cap pe Turner când acesta își făcu apariția în spatele lui Pendragon.

O femeie se apropie de ei. Peste cămașă și blugi, purta un echipament obișnuit din plastic.

– Sunteți detectiv inspector-șef Pendragon, nu-i așa? zise ea. Eu sunt doctorul Colette Newman, șefa Departamentului de criminalistică.

Vocea ei era asemănătoare cu cea pe care o puteai auzi la BBC în anii 1960. Nu prea mai auzise o astfel de voce în ultima vreme.

Pendragon dădu să întindă mâna, apoi se răzgândi. Doctorul Newman zâmbi. Părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani: trăsături fine, pomeți proeminenți și ochi mari și albaștri. Ea încercă să-și dea după urechea dreaptă șuvițele rebele de păr blond.

– Aveți ceva pentru mine? întrebă el.

– Da. Urmați-mă, vă rog.

Doctorul Newman îi conduse în curticica interioară din beton. În partea laterală se aflau nişte scări care duceau pe acoperiş. Acesta era plat şi simplu, prevăzut cu două hornuri din metal care se ridicau la o înălţime de un metru faţă de nivelul acoperişului. Cineva îndepărtase capacul de pe unul din ele. Zăcea pe jos, câţiva metri mai încolo, iar un criminalist îi curăţa marginea de metal cu o pensulă mare şi moale. Pendragon văzu picături de sânge împrăştiate pe metalul lucios.

– Am găsit mai multe picături de sânge aici, sus.

Ea arătă spre o baltă mare de sânge închegat. Se uscase pe margini, iar o parte se infiltrase în beton. O urmă de noroi amestecat cu sânge se oprea lângă horn, iar de jur împrejur se puteau observa pete roşii.

– După o primă analiză a stropilor de sânge, aş zice că victima a primit cel puţin două lovituri.

Pendragon încuviinţă din cap.

– Patologul mi-a spus acelaşi lucru.

– Cred că atacatorul a ajuns pe acoperiş urcând scările astea.

Ea înaintă către marginea acoperişului şi priviră amândoi jos, spre curtea pe care tocmai o traversaseră. De acolo, puteau vedea clădirile din împrejurimi. În partea dreaptă, se aflau trei magazine aliniate de-a lungul străzii, prevăzute fiecare cu apartamente deasupra şi grădini în spate. În partea stângă, se afla un zid înalt. Dincolo, de-abia dacă se zărea o clădire izolată şi abandonată, înălţându-se pe colţul cu Globe Road. În spatele magazinului Jangles, la colţul cu Frimley Way, se afla un şantier de construcţii.

– Aşadar, crima a avut loc aici? întrebă Turner.

– În mod cert. Urmaţi-mă.

Ea coborî din nou scările, traversă curtea şi ieşi afară pe poartă. Accesul pe alee fusese restricţionat. Văzură nişte lăzi verzi de gunoi care erau aliniate şi o cărăruie acoperită cu noroi uscat, mărăcini şi buruieni. O linie neregulată de steaguri roşii şerpuia printr-o deschizătură din faţa lor. Steagurile

fuseseră numerotate şi înfipte în pământul crăpat. Ici-colo se puteau vedea pete negre de sânge pe noroi. Deschizătura dădea înspre o alee îngustă. La capătul aleii se ridica un gard înalt din plasă, prevăzut la capătul de sus cu sârmă ghimpată. O poartă oferea acces pe şantierul de construcţii. Era deschisă, iar lanţul şi lacătul atârnau libere.

– După cum puteţi observa, am găsit urme de-a lungul acestei cărări. Mult sânge, fire de păr, bucăţele de piele. Dar cum este vorba despre un şantier de construcţii, ultimele două nu sunt ceva neobişnuit. N-am găsit urme de paşi, deoarece pământul este întărit. Căutăm în continuare amprente, dar n-am găsit încă niciuna.

Ea îşi continuă drumul pe noroiul uscat, evitând steagurile şi zona din jurul lor. Câţiva paşi mai încolo, ajunseră la marginea unei săpături vaste, excavate în mod grosolan şi traversată de scânduri murdare, susţinute de structura unei schele. În locul unde se desprinsese pământul se vedeau alte steaguri roşii. Cei doi coborâră panta în urma ei, înaintară de-a lungul a trei scânduri, având grijă să ocolească steagurile, până când ajunseră pe marginea unui şanţ săpat pe fundul excavaţiei. Peste tot se aflau movile de pământ proaspăt săpat. O mulţime de steaguri fuseseră înfipte în zona respectivă.

Doi criminalişti munceau de zor. Unul fotografia fundul şanţului; celălalt stătea în genunchi şi verifica solul cu o mistrie mică. Expertul cu aparatul foto îşi încetă activitatea când îi văzu că se apropie. Doctorul Newman păşi pe locul unde se afla acesta şi le făcu semn lui Pendragon şi lui Turner să vină ca să le arate ceva.

Celălalt criminalist, care stătea în genunchi, se ridică în picioare şi se dădu la o parte când şefa Departamentului de criminalistică se lăsă pe vine.

– De aici pornesc urmele, domnule inspector-şef Pendragon. Am găsit câteva indicii că s-a dat o luptă – pământ împrăştiat şi crestături. Ea arătă spre o latură a şanţului. Şi mai e şi asta.

Ea se întoarse şi arătă către pământ.

Ei zăriră un obiect mic, alb. Pendragon se aplecă să vadă mai bine.

– Este o falangă, un os al degetului, al patrulea sau al cincilea de la mâna dreaptă, mi se pare.

Capitolul 5

Venerabilul Colegiu Englez, Roma, ianuarie 1589

Eu sunt Părintele John William Allen și povestea mea începe în ianuarie, Anul Domnului 1589.

De-a lungul istoriei, au existat multe epoci zbuciumate. Dar pentru un om cum sunt eu, plin de credință, acestea, sunt convins, sunt vremuri la fel de rele ca oricare din istoria omenirii. Chiar în clipa în care scriu, se poartă un război devastator între catolici și protestanți, un război care a început odată cu schisma creată de demonul Luther și de slujitorul Diavolului, Henric al VIII-lea, în urmă cu o jumătate de secol.

În toată Europa, oamenii luptă să-și susțină propria viziune despre Dumnezeu. Dar Singura Credință Adevărată, credința lui Sfântul Petru, credința lui Hristos Însuși, va învinge, sunt convins. S-a vărsat sânge, mult sânge. Dar există sângele credinciosului și sângele ereticului, și doar primul este pur. Numai vărsarea acestui sânge constituie un păcat.

Studiam la Venerabilul Colegiu Englez din Roma de cinci ani, pregătindu-mă să devin misionar iezuit, când, la sfârșitul lunii mai 1588, am primit vești de la Paris că populația catolică a orașului se răzvrătise împotriva ticălosului protestant, regele Henric al III-lea. Acesta fugise, iar guvernarea orașului căzuse pe mâna unui grup de nobili, Consiliul celor Șaisprezece. În câteva zile, marele catolic francez, Ducele de Guise, fusese reprimit la Paris din exil.

O vreme, a fost pace acolo; într-adevăr, peste Europa se așternuse o liniște cum nu mai existase de ani buni. Apoi, la câteva zile după Crăciun, am primit vești că, pe 23 decembrie, Ducele de Guise, împreună cu fratele lui, Cardinalul de Guise, fuseseră păcăliți de către mârșavul Henric și omorâți de partizanii regelui – fuseseră înjunghiați în inimă în camera de consiliu a Castelului Blois, unde fuseseră convocați la o întâlnire.

Când am aflat această veste, am știut pe dată că sosise și rândul meu, că aveam să fiu răsplătit în curând pentru devotamentul meu și mi se va da șansa să devin martir. Vreme de cinci ani studiasem învățăturile despre Singura Credință Adevărată și fusesem învățat cum să le predic la rândul meu, fusesem pregătit cum să îmi exprim zelul meu sincer și nestrămutat, astfel încât să îi pot converti pe cei șovăielnici și să-i aduc pe catolicii rătăciți pe calea cea bună. Eram pregătit.

Îmi aduc aminte de întrunirea din aula colegiului când conducătorul ordinului din care făceam parte, Superiorul General Acquaviva, ni s-a adresat tuturor, anunțându-ne despre uciderea Ducelui de Guise. Îmi amintesc tăcerea care se așternuse, furia și amărăciunea celor din jurul meu. Chiar puteam simți gustul lor în gură.

În acea noapte nu am mai avut liniște, iar când m-a cuprins somnul, nu am știut sigur dacă visam sau doar îmi aduceam aminte. Căci în toiul nopții, înainte de ivirea zorilor, umbrele începură să bântuie prin chilia mea, iar eu nu mai puteam deosebi visele de lumea reală.

În minte îmi apăreau mereu aceleași imagini, chinuindu-mă. satul Tyburn, la vest de Londra, acum cinci ani. Era o dimineață de aprilie ploioasă și vântoasă. Urma să aibă loc execuția unui misionar iezuit, Henry Wittingham.

Totul a început cu agitația mulțimii care stătea în tribunele de lemn dinspre *Tyburn Tree,* spânzurătoarea formată din trei stâlpi, locul unde își găsiseră sfârșitul atâția bărbați și atâtea femei de-a lungul anilor. Un murmur străbătu mulțimea, iar

apoi, când un car își făcu apariția, unii dintre ei începură să aclame și să strige. Procesiunea intră în piață. Prizonierul, legat de car, este dezbrăcat, având doar o cârpă mânjită de sânge legată în jurul mijlocului. Fața lui este târâtă pe pământ. Este ridicat de jos, iar mulțimea poate vedea fața însângerată, umflată și învinețită a lui Wittingham. Rafalele de ploaie mătură locul. Călăul îl ajută pe condamnat să stea în picioare pe carul care se află sub eșafod. Călăul îi leagă o funie de gât, iar apoi cineva trage repede de car.

Condamnatul se leagănă și dă din picioare. Mulțimea aclamă încântată. O femeie și doi bărbați fug și îl trag de picioare pe Wittingham, încercând să-i grăbească sfârșitul, dar sunt repede observați și îndepărtați de patru paznici voinici. Condamnatul care icnește este eliberat și așezat pe pământ. Apoi este cărat pe o platformă din lemn și legat la mâini și la picioare.

Se așterne tăcerea. Întreaga natură pare nemișcată; vântul se liniștește, la fel și ploaia. Pe fața prizonierului se prelinge sângele amestecat cu apa de ploaie; el își ține gura deschisă. Aproape toți dinții îi sunt rupți. În gura deschisă i se fixează un căluș, iar cârpa din jurul mijlocului îi este smulsă și aruncată jos, în noroiul de lângă platformă. Călăul îl apucă pe Wittingham de organele genitale și, cu o singură tăietură, îl castrează. Sângele țâșnește ca o fântână în aer, îmbibând vesta de piele a călăului. Wittingham se zvârcolește și își arcuiește spatele. Țipetele lui ascuțite răzbat prin călușul de la gură. Aruncând bucățile de carne tăiate într-un coș, călăul se apleacă, îl apucă pe Wittingham de păr ca să îl ridice și taie cu lama bustul gol al condamnatului.

Wittingham nu se mai mișcă, paralizat din cauza șocului. Dar este încă în viață. Călăul își vâră mâna în despicătură și îi scoate măruntaiele lipicioase și cenușii. El trage și taie, ridicând în aer metri de intestine, înainte să le arunce în coș. Apoi începe să scormonească după inima prizonierului. Taie carnea în jurul ei, îndepărtând artere și vene. Doar călăul știe când inima victimei a încetat să mai bată. Picioarele și brațele condamnatului

continuă să se zbată, în timp ce călăul îi ridică în aer inima. Apoi o aruncă în coș, alături de celelalte organe. Tăcerea de plumb este întreruptă doar de bătăile de aripi ale unui corb care se lasă pe marginea coșului, privind cu ochi flămânzi amestecul cenușiu și roșu de măruntaie umane.

O voce întrebă:

– Părinte John?

Se auzi o bătaie în ușă.

– Părinte John? Superiorul General dorește să te vadă.

Am deschis ochii larg, iar ororile nopții au dispărut. Mă aflam din nou în chilia mea micuță, cu pereți din piatră. Vocea era a fratelui Giovanni, se auzea din partea cealaltă a ușii de stejar, care se afla la câțiva centimetri de capătul patului meu în-gust. Am sărit din pat și m-am apropiat de ea, simțind un gol în stomac din cauza nerăbdării.

Giovanni ținea în mână o lumânare. Flacăra ei tremura puternic din cauza curentului de aer, aruncând sclipiri și umbre pe fața lui blajină și rotundă. Preotul s-a întors, iar eu l-am urmat. Coridorul era întunecat, cu excepția acelui cerc de lumină creat de lumânare, însă, desigur, după cinci ani petrecuți la colegiu, cunoșteam drumul cu ochii închiși. În timp ce îl urmam pe bunul Părinte Giovanni, am reușit să mă dezmeticesc de-a binelea și mi-am dat seama că visul meu nu fusese o simplă închipuire a mea, ci o amintire. Scena la care fusesem martor în ploaia care cădea peste Tyburn mă adusese aici. Văzusem cu ochii mei cum își trata târfa regală, Elisabeta, supușii. Acea experiență fusese factorul decisiv care mă făcuse să vin la Roma și să îmbrățișez această cauză măreață. Însă, când am părăsit Anglia, am întors spatele multor lucruri. Membrii familiei mele din Suffolk au fost catolici practicanți, dar niciodată militanți. În naivitatea lor, și-au dorit întotdeauna pacea între religii. Odată cu venirea mea la Roma, fusesem obligat să rup orice legătură cu familia mea. N-aveam să-i mai văd niciodată pe părinții și pe cei doi frați mai tineri ai mei.

Coridorul se termina într-un hol mare. Părintele Giovanni a stins lumânarea și a așezat-o pe un raft, apoi mi-a făcut semn să-l urmez. Coridorul era lat și prevăzut cu un covor, o fâșie roșie din lână scumpă era întinsă pe marmura albă. Pe pereți erau înșirate portretele uriașe ale papilor care se succedaseră de-a lungul veacurilor. Prin ferestre se vedea încă întunericul nopții. Locul era învăluit într-o tăcere atât de adâncă, încât îmi puteam auzi respirația. La capătul holului se aflau niște uși grele și duble din stejar. De o parte și de alta a ușilor stăteau gărzile Vaticanului, îmbrăcate în uniformă. Acestea priveau în față, fără să ne bage în seamă. Părintele Giovanni a bătut în ușile de stejar, care s-au deschis larg.

O singură dată mai fusesem în acea încăpere; într-o zi, cu un an în urmă, când, după ce terminasem pregătirea, am fost primit în Ordinul Iezuiților. Acesta era sanctuarul președintelui colegiului, Superiorul General, Claudius Acquaviva, cel de-al cincilea conducător al iezuiților. Ordinul a fost înființat în urmă cu aproape șaizeci de ani de către sfântul Ignatius de Loyola, care ne învățase că iezuiții erau misionarii aleși de Dumnezeu, iar misiunea noastră era aceea de a servi scopurilor mărețe și misterioase ale Dumnezeului Atotputernic. Ordinul nostru avea multe sarcini de îndeplinit, mi se spuse, dar niciuna nu era mai importantă decât aceea de a-i converti pe eretici la Singura Credință Adevărată.

Superiorul General părea o figurină așezat cum era la biroul său uriaș din mijlocul încăperii somptuoase, studiind niște hârtii. Era îmbrăcat într-o sutană neagră, obișnuită, iar pe cap avea o tichie, tot neagră. În picioare, în fața biroului, se afla un bărbat înalt și zvelt, îmbrăcat în veșminte de preot. Ținea capul plecat și mâinile împreunate în față. Cunoșteam spatele acela.

Fratele Giovanni s-a furișat afară, iar eu am pășit încet spre birou. De-abia când am ajuns în dreptul celeilalte siluete în sutană am reușit să mă uit pentru o clipă la fața bărbatului. El nu mi-a întors privirea, dar îi puteam deslușI profilul aspru în

lumina slabă, nasul lung și drept, forma rotundă a capului său ras. Era Sebastian, părintele Sebastian Mountjoy, cel mai bun prieten al meu din colegiu, cel care fusese primit în ordin în aceeași zi cu mine. Știam că Sebastian era însuflețit de aceeași înflăcărare religioasă ca și mine, o însuflețire care era mereu prezentă în gândurile și visele noastre. Petrecuserăm multe ore împreună în rugăciuni și dezbateri. Sebastian era cu trei ani mai mare decât mine și provenea dintr-o familie foarte înstărită din Herefordshire, catolici devotați care începuseră demult să comploteze în taină împotriva reginei Angliei. Dar, cu toate că proveneam din medii foarte diferite, eram ca doi frați.

Superiorul General Aquaviva și-a ridicat privirea de pe hârtii. Era un bărbat sfrijit și palid, iar pe cap nu avea niciun fir de păr. Pielea de pe frunte îi era netedă, aproape ca a unui prunc. Fața îi era luminată de cele două lumânări uriașe, așezate de o parte și de cealaltă a biroului. Ochii îi erau de un căprui-deschis, iar privirea, blândă și binevoitoare. Păru că vrea să spună ceva când, în spatele scaunului său, se mișcă ceva. Din întuneric ieși o siluetă cu gluga trasă pe cap, făcându-ne să tresărim atât pe Sebastian, cât și pe mine. Bărbatul s-a apropiat de birou. Superiorul General și-a ridicat privirea, iar bărbatul și-a dat gluga jos de pe cap lăsând să se vadă o față cu trăsături aspre: pomeți proeminenți, ochi mici și negri, părul cărunt, tuns foarte scurt.

Eu am căzut în genunchi. Bărbatul și-a întins o mână și a pocnit din degete.

– Fiii mei, a intervenit Superiorul General, părintele Bellarmino a fost cel care v-a chemat aici în această dimineață.

Eram îngrozit. Bellarmino era, probabil, cea mai influentă persoană din Biserică. Mulți credeau că era mai puternic chiar decât însuși Papa Sixtus. Fiind atât teologul particular al papei, cât și părintele spiritual al Colegiului Iezuiților, influența lui ajungea în orice colț al Vaticanului. Părintele Bellarmino era un mare purificator, având o reputație de temut în toată Europa.

Îi convertise pe mulți eretici fie cu tăișul sabiei, fie prin focul purificator.

– Îl voi lăsa pe bunul părinte să vă explice, a încheiat Superiorul General.

Vocea lui Bellarmino era mai ascuțită decât m-aș fi așteptat, însă atitudinea lui era cea a unui om care își pierduse de mult orice urmă de lipsă de încredere în sine. Era un bărbat care se aștepta ca toți cei cărora li se adresa să i se supună de îndată, fără să îi adreseze întrebări sau să arate altceva decât servilism și lingușeală.

– Sunteți preoți buni și cinstiți. Știu din dosarele voastre, precum și din recomandările făcute de Superiorul General că sunteți dedicați noțiunii de „martiriu", a început el. Ați venit din Anglia ca să fiți pregătiți aici și vă veți întoarce în țara voastră, ca să răspândiți Cuvântul Singurei Credințe Adevărate, să vă comportați ca niște misionari și să salvați suflete.

De-abia am îndrăznit să clipesc și mi-am dat seama, după postura rigidă a trupului său, că și Sebastian era îngrozit. În lumina lumânării, ochii negri ai Părintelui Spiritual al Colegiului păreau două lacuri fără fund.

– Misionarul are de îndeplinit un scop nobil. Sunteți conștienți, la fel ca noi, că mulți oameni destoinici au pierit în această luptă dreaptă. Dacă veți fi recunoscuți când vă veți întoarce în Anglia, veți fi arestați imediat și acuzați de trădare și s-ar putea să aveți parte de moartea unui trădător. Dar eu știu că nu vă este teamă de această perspectivă. Mai degrabă vă bucurați la gândul că vă veți da viețile pentru a contribui la lucrarea lui Dumnezeu. Însă unii dintre noi am hotărât că am putea face mai multe pentru Anglia; că am putea face mult, mult mai mult ca să salvăm sufletele compatrioților voștri. Unii de aici au ajuns la concluzia că prea mulți oameni de nădejde au fost martirizați, mânjind cu sânge mâinile târfei engleze care a pus stăpânire ilegal pe tronul țării. Așadar, am hotărât să smulgem răul din... rădăcină.

Și, în acel moment, am început să înțeleg motivul pentru care am fost chemați acolo. I-am aruncat o privire rapidă lui Sebastian, dar ochii nu ni s-au întâlnit. Bellarmino a început din nou să vorbească:

– Misiunea voastră va fi cea mai periculoasă dintre toate misiunile Ordinului. Din momentul în care veți ieși din această clădire veți fi spionați, căci dușmanii Bisericii se află pretutindeni. Veți porni spre orășelul Crêteil, care se află la câțiva kilometri sud de Paris. Acolo veți găsi o mică tavernă căreia îi zice Le Lapin Noir, aproape de centrul orașului. Chemați-l pe hangiu și spuneți-i că îl căutați pe *monsieur* Gappair. Atât hangiul, cât și Gappair sunt oameni de încredere. Pentru moment, veți trece drept negustori englezi. V-am pregătit deja hârtiile și actele.

A făcut pauză o clipă și ne-a privit cu acei ochi negri, misterioși.

– Încă ceva. A scos din interiorul sutanei o cutiuță și i-a deschis capacul. Înăuntru se afla un inel din aur, pe care strălucea un smarald mare și rotund. Veți avea nevoie de el, a zis și mi l-a dat mie.

Capitolul 6

Stepney, sâmbătă 4 iulie, 10.00 a.m.

Pendragon și Turner ieșiseră la suprafață și își croiau drum printre grinzile ruginite și grămezile de nisip când o Toyota Camry veche trase pe dreapta, oprindu-se la câțiva metri depărtare. Un bărbat scund și corpolent, cu un smoc de păr grizonant în vârful capului său uriaș coborî din mașină. Ținea într-o mână o cască de protecție galbenă.

– Am venit de îndată ce am auzit, le spuse el, întinzându-le cealaltă mână.

– Domnul Ketteridge?

– Tony.

– Detectiv inspector-șef Pendragon. Sergentul Turner. Sunteți șeful de șantier, nu-i așa?

Broboane de transpirație apăruseră pe fruntea bărbatului. Avea cearcăne adânci la ochi.

– Da.

– Ce vi s-a spus mai exact?

– Despre Amal? Că a murit. Îngrozitor. Aveți mai multe informații?

– Este evident că bărbatul a fost atacat și ucis pe o proprietate din apropiere.

– Isuse! exclamă Ketteridge, aruncându-și ochii în sus.

– Domnul Karim era de mult timp paznic aici?

– Păi, nu era tocmai paznic, făcea parte din echipa de muncitori. S-a oferit voluntar ca să facă ore suplimentare. Ketteridge își șterse transpirația, care începuse să i se prelingă pe obraji. De obicei ne bazăm doar pe camerele de supraveghere, dar din cauza scheletului...

– Care schelet? izbucni Pendragon.

– N-ați coborât în groapă?

– Ba da, dar n-am găsit niciun schelet.

Pendragon se întoarse către Turner care ridică din umeri. Ketteridge își puse casca de protecție pe cap, trecu printre cei doi polițiști și coborî pe cărăruie în groapă. Își dădu seama că ceva nu era în ordine de la câțiva metri distanță și grăbi pasul. Când Pendragon și Turner ajunseră lângă el, acesta stătea ghemuit lângă grămada de steaguri.

– Nu se poate! exclamă el, ridicându-se în picioare și întorcându-se cu fața către Pendragon.

– Cred c-ar fi mai bine să începeți cu începutul, îl sfătui inspectorul-șef.

Se aflau în baraca de pe șantier, la vreo cincizeci de metri de groapă. Înăuntru, pereții erau acoperiți cu grafice și schițe și un calendar cu fotografia unui manechin extrem de dotat, care purta doar o cască de protecție și nimic altceva. Pe un birou din apropiere se afla un computer înconjurat de hârtoage. Lângă acesta se afla o imprimantă și un scanner plan, format A3.

Pendragon se plimbă prin încăpere, aruncând o privire peste schițe, înainte să pășească în spatele biroului și să cerceteze maldărul de hârtii care zăceau pe el. Ketteridge părea stânjenit și stătea cu mâinile vârâte în buzunare.

– Așadar, povestiți-ne, îi ceru Pendragon, apăsând pe tastele computerului ca să îl scoată din starea de repaus. Pe ecran apăru imaginea unui paradis tropical, presărat cu cel puțin cincizeci de fișiere.

– Ne pregăteam să încheiem ziua de lucru – trebuie să fi fost în jur de ora cinci – când unul dintre muncitori m-a chemat. Îndepărtase pământul de pe fundul excavației și dăduse peste un os coxal și un femur care ieșeau din noroi. Am continuat să săpăm cu grijă și am făcut descoperirea – un schelet complet. Era foarte vechi.

Pendragon ieși de după birou și începu să măsoare din nou încăperea, apoi se opri la câțiva metri de Ketteridge.

– Și nu ați anunțat pe nimeni?

Șeful de șantier îl privi rușinat.

– Aveam de gând, vă rog să mă credeți! L-am sunat imediat pe șeful meu. Era într-o ședință.

– Cine se afla cu dumneavoastră? întrebă Pendragon, luă o cutie cu dosare de pe raft și se îndreptă cu ea în mână spre birou. Se cocoță pe marginea acestuia și începu să scotocească printre dosare.

– Șaisprezece muncitori. Numai trei dintre ei se aflau însă cu mine în groapă. A, și Tim Middleton.

– El cine e?

– Partenerul firmei de arhitectură care se ocupă de proiect.

Turner nota totul în carnețelul lui.

– Vom avea nevoie de o listă completă cu nume și adrese, zise Pendragon. Continuați.

– Nu știam exact ce să fac și ne apropiam de termenul de predare. Băieții erau toți epuizați... a fost o săptămână infernală. Sufocantă. M-am gândit că scheletul oricum nu pleca nicăieri. Karim s-a oferit să îl păzească în tura de noapte, urmând ca dimineață la prima oră să-l înlocuiască un alt muncitor.

– Înțeleg.

Pendragon închise dosarul și îl măsură din priviri pe bărbatul din fața lui.

– Și am mai găsit ceva... un inel.

– Un inel?

– Pe mâna dreaptă a scheletului.

Pendragon se holbă neîncrezător la bărbat.

– Şi l-aţi lăsat acolo pur şi simplu? Cu un singur paznic care să supravegheze întreg şantierul?

– N-am ştiut ce să fac. Trebuia să vorbesc cu şeful meu. Şi-apoi, avem camere de supraveghere.

– O, strașnic!

– M-am gândit…

– Nu, domnule Ketteridge. Nu *v-aţi gândit* deloc.

Se aşternu un moment de tăcere. Nu se auzea decât bâzâitul unei muşte care se lovea întruna de geam.

Ketteridge se duse la biroul său şi deschise un sertar.

– S-ar putea să vă fie de folos, zise el şi îi întinse lui Pendragon un set de poze. Tim Middleton i-a făcut câteva poze scheletului şi mi le-a trimis prin e-mail de îndată ce a ajuns la el la birou. Le-am printat aseară, înainte să plec de pe şantier. Apoi m-am dus să văd dacă Amal Karim era bine şi dacă voia în continuare să rămână în tura de noapte. Părea în regulă… bietul. Nu ştiu, am avut sentimentul că voia să facă asta dintr-un simţ de răspundere, din respect pentru cel mort sau ceva de genul ăsta. Brusc, începu să râdă. Trebuie să recunosc că descoperirea ne cam speriase pe toţi.

Pendragon cercetă pozele. Erau de mărimea unei vederi şi făcute din mai multe unghiuri. Pământul care acoperise scheletul fusese îndepărtat cu grijă, iar în jurul lui zona fusese curăţată, lăsând să se vadă rămăşiţele. Scheletul părea uitat în pământ, o reminiscenţă din alte vremuri, străină de această lume. Într-una dintre fotografii se putea vedea clar un inel mare din aur, cu o piatră verde, pe degetul mic de la mâna dreaptă.

– În regulă, zise Pendragon, adunând pozele ca să le ia cu el. Apoi se întoarse către Turner şi zise: Ia înregistrările video. Ne vedem la maşină. Şi, domnule Ketteridge, ţineţi-vă telefonul mobil la îndemână. Ne vom auzi… cât de curând.

Capitolul 7

Ceasul de pe perete arăta ora 11.30 a.m. când Pendragon se îndreptă către tabla albă din faţa birourilor care fuseseră aranjate în formă de potcoavă. În sala mică de şedinţe era foarte cald; în colţul îndepărtat se afla un ventilator care se învârtea, dar care era aproape complet ineficient. Întreaga echipă se adunase în încăpere. Sergenţii Rosalind Mackleby, Jimmy Thatcher şi Terry Vickers se aflau într-o parte, inspectorii Rob Grant şi Ken Towers, în partea cealaltă. Jez Turner şedea cocoţat pe un birou chiar în faţa lui Pendragon. În fundul încăperii, aproape de uşă, doamna comisar Jill Hughes stătea cu braţele încrucişate la piept.

– Aşadar, un rezumat, începu Pendragon, plimbându-şi privirea prin încăpere. Nu lăsă să se vadă nicio urmă din emoţiile pe care le simţea. Aţi aflat cu toţii despre cadavrul descoperit în club. A fost identificat ca fiind Amal Karim, un muncitor indian, angajat de firma Bridgeport Construction.

Lipi pe tablă o fotografie a bărbatului, o poză de paşaport făcută în urmă cu câţiva ani, copiată şi mărită. Lângă aceasta se aflau fotografii de la locul crimei – cadavrul zăcea pe pardoseala din beton, cu o parte a feţei zdrobită.

– Karim a fost lovit de două ori, o dată în gât şi apoi în cap. Ambele lovituri au fost provocate de un obiect greu, contondent, probabil o bucată de ţeavă din metal. Arătă rănile pe fotografie în timp ce vorbea. Trupul lui a fost aruncat în conducta

de ventilație. Ora decesului a fost stabilită între unu și jumătate și două și jumătate azi-dimineață. Eu și sergentul Turner tocmai ne-am întors de la locul crimei. Karim s-a luptat cu atacatorii pe șantierul care se află la mică distanță de club. A fost omorât pe acoperișul acestuia și aruncat în conducta de ventilație. Făcea de pază noaptea pe șantier.

Inspectorul Grant ridică o mână.

– Care ar fi motivul? S-a furat ceva de valoare de pe șantier?

– La asta voiam să ajung. Echipa doamnei doctor Newman a găsit un os de om aproape de locul unde credem că a fost atacat prima dată Karim.

– Un os?

– Se pare că este vorba de o falangă. Foarte veche.

– Dar asta ar putea fi pură coincidență, nu? întrebă sergentul Mackleby.

Era mai înaltă decât jumătate din bărbații care se aflau în încăpere, zveltă, cu părul lung, castaniu-roșcat, strâns la spate într-un coc. Fusta conică și cămașa albă, scrobită, îi accentuau silueta subțire, conferindu-i un aer sobru.

– Bună întrebarea, răspunse Pendragon. Pe șantier a fost săpată o groapă uriașă, adâncă de cel puțin zece metri. Nu știi niciodată ce poți descoperi în momentul în care sapi atât de adânc, dar cazul de față nu este deloc unul simplu. Am stat de vorbă cu șeful de șantier, Tony Ketteridge. Se pare că au descoperit un schelet azi-noapte și de aceea era Karim acolo de pază.

În încăpere se așternu tăcerea. Comisarul Hughes ocoli șirul de birouri și se îndreptă spre locul unde se afla Pendragon.

– Și tot ce-a mai rămas din el este o falangă?

Se uită la el neîncrezătoare.

– Așa se pare, răspunse Pendragon și îi înmână pozele pe care i le dăduse Ketteridge. Când a fost descoperit scheletul, pe șantier se afla unul din arhitecții proiectului... aruncă o privire peste carnețelul pe care îl ținea în mână... Tim Middleton de la Rainer & Partenerii. El a făcut aceste poze cu telefonul său.

Ea le studie în tăcere rând pe rând, înainte să i le dea mai departe lui Jimmy Thatcher, care se afla lângă ea.

– Şi nu au anunţat pe nimeni? întrebă ea.

– Nu.

– Aşadar, credeţi că individul ăsta, Karim, a fost ucis din cauza acestui schelet? întrebă Jimmy Thatcher, care îi dădu mai departe pozele lui Mackleby.

Terry Vickers se uită la ele peste umărul acesteia.

– N-am spus asta, răspunse Pendragon. Este mult prea devreme ca să tragem concluzii.

– Dar este o coincidenţă stranie, zise Hughes, apropiindu-se ca să se uite mai bine la fotografia cadavrului paznicului. Acest Tony Ketteridge a avut un motiv întemeiat pentru care nu a anunţat imediat descoperirea făcută? Oare îşi dă seama că a încălcat legea?

Pendragon ridică din umeri.

– A zis că a încercat, dar n-a reuşit să ia legătura cu şeful lui. A crezut că e mai bine să aştepte până a doua zi.

– Minunat!

– Repeta întruna că scheletul era vechi, doamnă, interveni Turner.

– Aha, şi asta îl scuteşte de orice vină, zise Hughes pe un ton mai ridicat decât ar fi vrut.

Grant tuşi şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Indiferent care ar fi fost motivele lui, a făcut o prostie. Îl culpabilizează direct, adăugă ea.

– Aşa e, însă nu există nicio dovadă. Îl putem aduce la secţie pentru o chestie măruntă, dar cred că omul ne va fi mai de folos dacă nu ne vom lega de omisiunea lui; să-l luăm pe ocolite. Cel puţin la început, propuse Pendragon.

– Dar ce-i ăsta?

Mackleby, ţinând din nou pozele în mână, arătă inelul de pe mâna scheletului.

– Ceea ce se vede. Un inel, răspunse inspectorul-şef.

– Ar putea fi un motiv? întrebă Terry Vickers.

– Posibil.

*

După ce ieşiră din sala de şedinţe, Pendragon îi spuse lui Turner să cerceteze cu atenţie înregistrările video pe care le adusese de pe şantier. Apoi se întoarse către Thatcher şi Vickers şi le ceru să adune o echipă de căutare şi să cerceteze zona pe o rază de două sute de metri de şantier.

Comisarul Hughes îl bătu pe umăr.

– Ai un minut? Îl pofti în biroul ei şi închise uşa. O primă dimineaţă extrem de interesantă, nu-i aşa?

– Aşa e când sari unde e apa mai adâncă, încuviinţă el şi se aşează în faţa unui birou extrem de ordonat. Într-o parte se afla un computer Mac şi o poză într-o ramă argintie, care înfăţişa o versiune mai tânără a comisarului Hughes, îmbrăcată în negru, cu o tocă de absolvire pe cap şi încadrată de părinţii zâmbitori.

– Vrei să-mi spui şi mie ce crezi despre povestea asta? întrebă ea.

El tăcu preţ de câteva clipe şi îşi plimbă privirea prin încăpere. Era aproape obsesiv de ordonată, nu se vedea nicio foaie de hârtie, nici urmă de praf; până şi coşul de gunoi era gol şi imaculat.

– Cred că Amal Karim s-a aflat pur şi simplu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, zise el.

– Şi scheletul?

– Reprezintă cheia, din câte îmi dau eu seama.

– Care este următorul pas?

– Sergentul Turner se ocupă de înregistrările camerelor de supraveghere, iar eu mă duc să văd dacă doctorul Jones are vreo informaţie legată de falangă. Apoi îi voi interoga pe muncitori, poate şi pe membrii familiei victimei.

Hughes încuviinţă din cap.

– Ai de gând să-l aduci pe Ketteridge la secţie?

– Mai târziu. Vreau să-l las să fiarbă în suc propriu o vreme. Dacă este implicat, cu cât va rumega mai mult problema, cu atât mai vinovat se va simți.

Comisarul Hughes își sprijini gânditoare bărbia în palmă.

– Bine. Și, Jack, ușa mea e mereu deschisă.

Întorcându-se în biroul său, Pendragon încercă să se obișnuiască puțin cu încăperea, mai ales cu computerul și rețeaua la care fusese conectat. Era mai mult decât limpede că avea de-a face cu un caz complex: aveau un cadavru și un schelet care dispăruse, și era doar prima zi.

Timp de o oră întocmi un raport a ceea ce făcuse până atunci, pe care îl salvă într-un fișier nou creat denumit KARIM. Apoi se duse la Turner.

– Discurile nu funcționează cum ar trebui, zise sergentul abătut.

Ținea în mână o cană care conținea un lichid negricios și tulbure.

– Arată bine, zise Pendragon arătând cu capul spre cană, fără nicio expresie pe față.

Turner zâmbi.

– Îmi cer scuze pentru mai devreme, domnule!

Pendragon își flutură mâna.

– Deci, ce s-a întâmplat cu discurile?

– Unul dintre băieții de la departamentul tehnic se ocupă de problemă. Zice că se pierd date sau ceva de genul ăsta. Poate din cauza căldurii. Zice că poate transfera imaginile pe un DVD, dar va dura câteva ore.

– Bine. Mă duc să mă întâlnesc cu Jones. Cât timp voi fi plecat, ia legătura cu un istoric local. Poate găsești pe cineva la Queen Mary[1]. Dacă îmi aduc bine aminte, departamentul de istorie de la King's College de pe Strand este foarte bun.

[1] Universitate londoneză din zona East End (n.red.)

A, dă o căutare şi pe Google. Am făcut copii după fotografiile lui Ketteridge. Sunt pe biroul meu. Vreau să aflu totul despre acel inel.

Alese o maşină din parcarea secţiei. Stătuse în plin soare, iar înăuntru era infernal de cald. Maşinile de poliţie nu erau dotate cu aer condiţionat, aşa că lăsă geamurile jos. Noul val de căldură părea că nu se mai domoleşte. O parte din el îşi dorea ca norii să acopere acel cer de un albastru-deschis.

Când ieşi în traficul după-amiezii de sâmbătă pe Whitechapel Road, aruncă o privire peste fotografiile cu scheletul, care se aflau pe scaunul din dreapta. La culoarea roşie a semaforului, avu răgaz o clipă să le frunzărească. Toată afacerea asta nu mirosea a bine, gândi el. Din câte se părea, Ketteridge era prins la mijloc. Probabil se aflau cu toţii sub presiune: firma de construcţii, arhitecţii, investitorii. Toată lumea era preocupată de închiriatul utilajelor, de forţa de muncă şi de plata dobânzilor. Era uşor de înţeles de ce şeful de şantier nu vorbise. Şi-apoi, cine putea spune că nu ar fi făcut-o odată ce ar fi primit aprobarea superiorilor săi?

În apropierea aleii care ducea la laborator erau parcate două maşini, ambele nişte rable, un Nissan ruginit şi un Ford Capri cu huse cu imprimeu de leopard pe scaune şi un zar care atârna de oglinda retrovizoare.

– Clasic, bombăni Pendragon, îndreptându-se spre intrare.

Înăuntru era răcoare, însă mirosul înţepător se simţea peste tot. Dădu să intre în complexul de încăperi care forma domeniul lui Jones, când se deschise o uşă. O ţinea deschisă un patolog. De-a lungul coridorului, înainta un grup format din şase oameni. Era familia lui Karim care venise să-i identifice trupul, gândi Pendragon. În faţă mergeau o femeie mai în vârstă alături de un tânăr, urmaţi de vizitatori mai tineri, fraţi sau, poate, rude apropiate ale mortului. Femeia mai în vârstă era îmbrăcată într-un sari negru de mătase; avea obrajii

uzi de lacrimi. Un tânăr îmbrăcat într-un costum maro, sărăcăcios, o susţinea cu un braţ petrecut pe după umeri. Avea ochii înlăcrimaţi. Pendragon privi grupul până când acesta ieşi din clădire.

Jones îl bătu pe umeri şi arătă cu capul spre laborator.

– Partea cea mai neplăcută a meseriei, zise el. Morţii sunt morţi, dar rudele lor... Oricum, bănuiesc că ai venit în legătură cu osul.

– Sunt cam optimist, ştiu.

– Poate prea optimist... La ce te aştepţi?

– La orice. Ai vreo idee?

– Detectiv inspector-şef Pendragon, a trebuit să mă ocup de un cadavru şi de familia acestuia... şi este doar... se uită la ceas... unu fără douăzeci de minute şi mor de foame! Privi prosteşte pardoseala, apoi îşi ridică ochii către Pendragon. Este vechi – foarte vechi. Încântătoarea domnişoară doctor Newman are dreptate, este o falangă de la mâna dreaptă, degetul cel mic. Îţi poţi da seama după mărime şi după curbura osului. A fost desprins nu demult de celelalte oase ale aceluiaşi deget. Se poate observa acest lucru după petele albe de la capete.

– Pare logic.

– Cum aşa?

– Cu câteva ore înainte să fie găsit acest os, un schelet întreg zăcea în acel loc, pe fundul unei gropi uriaşe de pe şantier. Scheletul a dispărut cândva în cursul nopţii. Indiferent cine l-a furat, a dat dovadă de neglijenţă.

La secţia de poliţie, avuseseră loc interogatorii toată după-amiaza. Primul pe listă fusese Terry Disher, bărbatul care dezgropase scheletul cu o după-amiază înainte.

– Sunt suspectat? întrebă el când se aşeză la masă în faţa lui Pendragon.

Stăteau la o masă de oțel din camera de interogatoriu nr. 2. Refuzase ceaiul care i se oferise. Pendragon luă o înghițitură din cana din fața lui înainte să răspundă.

– E o chestiune de rutină, domnule Disher. Anchetăm o crimă.

– Am nevoie de un avocat?

– Nu. Dar dacă simțiți...

Constructorul clătină din cap. Era un bărbat voinic; avea cel puțin 1, 90 m și în jur de o sută zece kilograme. Nu prea avea grăsime. Avea părul blond-deschis și ochi albaștri. Pendragon citise raportul despre el. Disher avea douăzeci și șase de ani. Făcuse școala la Bromley. Lucrase câțiva ani în străinătate, pe șantierele din Germania, apoi se întorsese în Londra. Se căsătorise în urmă cu un an și avea un fiu. Locuia într-un cartier de blocuri din zonă.

– În regulă. Dați-i drumul, zise el. Nu știu dacă vă pot fi de folos, dar aș vrea să-l văd pe nemernicul care a făcut asta în spatele gratiilor.

– Ați fost prieten cu domnul Karim?

El se gândi o clipă.

– Da și nu. La fel ca și ceilalți, cred. Nu era prea sociabil. Așa sunt ei.

– Vă referiți la muncitorii indieni?

– La toate etniile. La est-europeni, la negri. Nu există prea mult... cum îi spune acum?... multiculturalism în domeniul construcțiilor.

Pendragon zâmbi pe jumătate.

– Nu, bănuiesc că nu există. Mai luă o înghițitură de ceai. Știți cumva dacă domnul Karim avea dușmani? Îl antipatiza careva din firmă?

Disher ridică din umeri.

– După cum ziceam, nu prea era sociabil. Nu cred să fi avut prieteni sau dușmani.

– Bine. Povestiți-mi despre schelet.

Bărbatul nu păru surprins.

– Ce vreţi să ştiţi?

– Dumneavoastră aţi fost cel care l-a descoperit, nu?

– Eu, împreună cu alţi doi muncitori. Ricky Southall şi Nudge... Norman... Norman West.

– Tony Ketteridge era acolo?

– L-am chemat imediat. Nu ştiu de ce mi-am bătut capul.

Pendragon îi aruncă o privire întrebătoare.

– Adică?

– Nimic.

Pendragon sorbi din nou din ceai. După ce aşează ceaşca pe farfurie, îşi puse mâinile pe masă, de o parte şi de alta a acesteia, cu palmele în jos. Tăcerea deveni repede apăsătoare.

– Sunt sigur că puteţi mai mult de-atât, zise el în cele din urmă.

– Mda, şi apoi să îmi pierd locul de muncă. Drept cine mă luaţi?

– Aceasta este o anchetă criminalistică, domnule Disher! Sunt sigur că nu este nevoie să vă reamintesc.

– Am crezut că nu sunt considerat suspect. Doar întrebări de rutină, aşa aţi spus.

Pendragon oftă şi îşi împinse în spate scaunul.

– Bine, puteţi pleca, dar, dacă aflu că ascundeţi informaţii esenţiale, o să vă aduc înapoi la secţie aşa de repede, încât nici n-o să ştiţi ce se întâmplă.

El dădu să se ridice în picioare.

– Bine, bine. Disher clătină din cap. N-am încotro, nu?

Pendragon se holbă la el, dar nu zise nimic.

– Ne-am certat.

– Cine?

– Eu cu Ketteridge.

– În legătură cu descoperirea?

– N-am fost niciodată prieteni la cataramă, dar... ei bine... nu mi-a plăcut atitudinea pe care a avut-o după ce am descoperit osemintele.

– Şi care a fost atitudinea lui?

– Că ar trebui să scăpăm de ele urgent.

Pendragon ridică o sprânceană.

– Ştiu că scheletul era vechi. Dar, nu ştiu... nu mi s-a părut normal.

– V-aţi împotrivit?

– N-am reuşit să-l conving, aşa că am plecat.

– Arhitectul era şi el acolo, nu?

Disher dădu afirmativ din cap.

– O jigodie. A fost de aceeaşi părere cu Ketteridge, bineînţeles. Nu mă mir.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Din spusele lui Ricky şi ale lui Nudge, Ketteridge a încercat să se stăpânească.

– Şi Karim s-a oferit să supravegheze totul? întrebă repede Pendragon. Aţi văzut inelul?

– N-aveam cum să nu-l văd. Avea un smarald mare. Cred că şi asta a contat mult.

– Ce vreţi să spuneţi?

Pendragon goli cana, privindu-l pe muncitor peste marginea acesteia.

– Păi, eram cinci acolo. Ketteridge nu voia să îngroape scheletul, nici inelul. Şi nici nu putea să scoată inelul de pe deget fără să nu-l vadă careva, nu?

– Şi-atunci, de ce nu a spus nimănui?

Disher ridică iar din umeri.

– Poate mai avea nevoie de timp. Să vorbească întâi cu şefii, să dea vina pe altcineva... N-aţi face la fel?

Tim Middleton era o jigodie. Prefăcut şi infatuat, nu se simţea deloc în largul său când refuză ceaiul. Încercă să îşi găsească o poziţie confortabilă în scaunul de plastic, când se aşeză la masă, în faţa inspectorului-şef.

Pendragon îşi făcuse temele. Rainer & Partenerii era o firmă de arhitectură mică. Frimley Way reprezenta unul dintre

cele mai mari proiecte al firmei: un bloc cu șase apartamente, niște cuști luxoase pentru câțiva fițoși. Middleton avea treizeci și șase de ani, devenise partener al firmei în urmă cu un an, era burlac și provenea din Leicestershire. Absolvise la Oxford Brookes și lucrase în cadrul unei mari companii din Harrow timp de trei ani înainte să i se alăture lui Max Rainer, care fusese un amic al tatălui său defunct.

– L-aţi cunoscut pe bărbatul ucis, domnule Middleton?

– Nu personal, răspunse Middleton, încrucișându-și picioarele și îndepărtând un fir de praf pe care doar el îl vedea. Suntem profund șocați și întristați.

– Observ că folosiți pluralul regal, zise Pendragon, cu o mină serioasă.

Middleton zâmbi slab.

– Noi, Rainer & Partenerii, am transmis condoleanțe familiei.

– Drăguț din partea dumneavoastră.

– Îmi cer scuze, domnule inspector-șef, dar m-ați chemat aici pentru anumite întrebări?

Pendragon studie niște hârtii care se aflau pe masă. Alese fotografia cu scheletul din grămada de poze și o așează în fața lui Middleton.

– Bănuiesc că aveți o oarecare legătură cu asta.

– Da. Întreaga întâmplare a fost destul de bizară.

– Mai ales de când a dispărut scheletul.

Middleton păru de-a dreptul șocat.

Înainte să apuce să-și revină, Pendragon continuă:

– Din câte am înțeles eu, doreați să scăpați de el… mai ales că eraţi în întârziere cu lucrarea.

– Stați puțin! Middleton își desfăcu picioarele și își trase scaunul mai aproape de masă. Părea de-a dreptul speriat. Habar n-am avut…

– Dar ați fost de acord cu sugestia domnului Ketteridge de a scăpa de schelet și de a mușamaliza totul.

– Nu este adevărat!

– Nu?

Middleton se uită în tavan, apoi la Pendragon.

– De fapt, a fost ideea mea să asigurăm paza peste noapte. Era vineri şi era prea târziu ca să mai putem face ceva.

– Nu v-aţi gândit să anunţaţi poliţia?

– Scheletul este... era... antic. Îţi puteai da seama de asta imediat.

– Toată lumea îmi repetă asta. N-are nicio relevanţă.

Middleton oftă şi îşi ridică mâinile în aer.

– Nu era decizia mea, domnule inspector-şef. Ştiţi prea bine.

– Povestiţi-mi despre proiect. Chiar sunteţi în urmă cu lucrările?

Middleton se uită drept în ochii lui Pendragon.

– Întotdeauna suntem în urmă. Nu putem lucra atât de repede pe cât şi-ar dori clientul. Ăsta-i adevărul, domnule inspector.

– Iar clientul are întotdeauna dreptate.

– Întocmai.

– Bine, domnule Middleton, mulţumesc pentru timpul acordat.

Pendragon se ridică în picioare. Middleton păru surprins că totul se terminase atât de repede. Apoi, în timp ce împingea scaunul sub masă, inspectorul-şef întrebă:

– Doar din curiozitate, domnule Middleton, îmi puteţi spune unde v-aţi aflat azi-noapte între unu şi trei?

Middleton se lăsă pe spătarul scaunului şi râânji.

– Ăă... păi, dormeam.

– Singur? Acasă?

– Da, din păcate.

– Mulţumesc, zise încet Pendragon.

Îşi ţuguie buzele şi încuviinţă din cap ca şi când acea informaţie se încadra perfect într-un scenariu secret.

Sergentul Turner tocmai voia să bată la uşa camerei de interogatoriu, când aceasta se deschise şi îl văzu pe Pendragon conducându-l afară pe Tim Middleton.

– Aveţi un minut, domnule?

Pendragon încuviinţă din cap şi, după ce îl însoţi pe Middleton până la recepţie, se întoarse în camera de interogatoriu.

– Ceva interesant? întrebă el şi închise uşa în urma lui.

– Nu prea, răspunse Turner.

El vârî DVD-ul într-un aparat şi apăsă pe butonul „Start", apoi se duse lângă masă. Pendragon se aşeză pe scaunul lui.

Ecranul era negru, cu excepţia unui indicator cu afişare numerică a timpului care începea la 02.14.24. Secundele se scurgeau, iar imaginile începură să prindă contur. La 02.14.47 zăriră o siluetă neclară care se deplasa către movilele de pământ. Dar, cât ai clipi din ochi, aceasta dispăru.

– Am încercat să îmbunătăţesc imaginea, zise Turner în timp ce filmul se derula. Dar nu se poate vedea mai mult decât o pată cenuşie. Cineva a fost acolo, asta e sigur, însă camera este de proastă calitate, iar imaginea devine neclară din cauza pixelilor în momentul în care încerc să o măresc sau să o îmbunătăţesc.

Apoi, în timp ce vorbea, pe ecran apăru o imagine nedesluşită, o siluetă cocoşată îmbrăcată în negru, cu cagulă pe cap. O mână înmănuşată şterse lentila, iar ecranul rămase negru.

– La fel s-a întâmplat şi cu celelalte patru camere, zise Turner îngândurat.

Pendragon şedea picior peste picior şi îşi studia degetele cu care îşi cuprinsese unul din genunchi.

– Previzibil, zise el plictisit, încercând să-şi înăbuşe un căscat.

– Bine, hai să lărgim orizontul de căutare. Du-te la Centrul de monitorizare. Trebuie să existe cel puţin şase camere de supraveghere pe o rază de câteva sute de metri faţă de şantierul acela de construcţii. Imposibil să fi fost toate vandalizate.

Şi dacă au fost, cineva trebuie să-l fi văzut pe făptaş, chiar şi la acea oră târzie în noapte. Apropo, ai primit veşti de la echipa de căutare?

– Tocmai am primit un telefon de la Vickers. Nimic. Vor încheia căutările pe ziua de azi. Intenţionează să continue la prima oră a dimineţii.

Cea de-a treia întâlnire a lui Pendragon din acea după-masă fu mai relaxantă; mai degrabă un fel de exerciţiu de strângere a informaţiilor decât un schimb de replici usturătoare cu un suspect.

– Domnule profesor Stokes, vă rog să ne iertaţi că vă deranjăm la sfârşit de săptămână.

– Niciun deranj. Mă bucur că vă pot fi de folos, răspunse Stokes.

Era un bărbat înalt şi slab, chel, cu excepţia părului cărunt care îi acoperea părţile laterale ale capului. Avea nasul lung şi subţire şi ochi mici şi negri. Pendragon aflase de pe internet că profesorul Geoffrey Stokes avea cincizeci şi şase de ani, fusese profesor universitar la Grenoble înainte să se transfere la Colegiul Queen Mary şi era considerat unul dintre cei mai importanţi istorici din Londra.

Pendragon îi arătă fotografiile cu scheletul, pe care le înşiră pe masă.

Stokes îşi apucă ochelarii care atârnau de un lanţ subţire în jurul gâtului său şi şi-i aşeză pe nas. Se aplecă în faţă ca să poată vedea mai bine fotografiile.

– Extraordinar! Sergentul dumneavoastră mi-a spus la telefon că aceste fotografii au fost făcute pe şantierul de construcţii de pe Frimley Way.

– Aşa este.

– Mi-am permis să mă opresc pe acolo în drum spre secţia de poliţie. Criminaliştii dumneavoastră se aflau acolo. O femeie foarte amabilă mi-a arătat locul unde a fost descoperit scheletul.

– Collette Newman?

– Da. Stokes își ridică privirea și își potrivi ochelarii pe nas. Și cum v-aș putea fi de folos, mai exact, domnule inspector-șef?

– Scheletul acesta a fost dezgropat ieri după-masă. Se vede că este foarte vechi. Mult prea vechi ca să poată fi identificat. Dar avem motive să credem că are o oarecare legătură cu o crimă recentă. Nu pot să vă dezvălui mai multe detalii, dar, dacă ne-ați putea spune ceva privind aceste fotografii, v-am fi foarte recunoscători.

– Aș putea vedea scheletul?

– Din nefericire, acest lucru nu este posibil pentru moment.

Stokes ridică din umeri.

– Ei bine, ar fi multe... Va trebui să facem niște supoziții generale.

– Cum ar fi?

– Cel mai important, aceea că scheletul nu a fost mutat de când a fost așezat în locul unde a fost găsit. Dacă presupunem că s-a întâmplat așa, atunci am putea ghici perioada. Solul de aici este compus din argilă albastră sau, cum i se mai spunea în trecut, *bungam*. Foarte obișnuit în partea estică a Londrei. Sub aceasta se află un strat de turbă, care s-ar fi aflat la suprafață în Epoca Bronzului. Dacă scheletul nostru ar fi fost descoperit în acest strat, l-aș fi datat în anul 2000 î.Hr., dar pentru că se află în stratul de *bungam*, ei bine... are mai puțin de o mie de ani.

– Puteți fi mai exact?

– Am observat câteva lucruri când am fost la fața locului. Scheletul a fost descoperit la mijlocul stratului de *bungam*, fapt care îl plasează în urmă cu patru sute până la șapte sute de ani. La aceeași adâncime, am observat și câteva fragmente dintr-un zid. Pietrele seamănă cu cele folosite la construcția scurgerilor primitive. Asta limitează perioada la secolul al cincisprezece-lea sau al șaisprezecelea.

– Uimitor! Aveți idee ce construcție s-ar fi putut afla în acel loc? Casa cuiva?

– Nu. Stokes zâmbi şi clătină din cap, iar ochii i se luminară. Arhivele noastre sunt foarte exacte în ceea ce priveşte clădirile din această parte a Londrei. Cunosc bine zona asta. Se află în curtea mea... la propriu, aproape. Schiţă un zâmbet. Casa pe care constructorii tocmai au demolat-o a fost în stil victorian, o clădire rară care nu a suferit bombardamente serioase în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Ciudat însă este faptul că nu a fost înregistrată. Înaintea ei, pe acest loc s-a aflat o casă mult mai mică, în stil georgian. A fost prima reşedinţă privată. Înainte de aceasta, a existat un han, The Grey Traveller. Într-o formă sau alta, clădirea a existat acolo de la sfârşitul secolului al cincisprezecelea. Doar până în această perioadă avem consemnări referitoare la această zonă.

– Aşadar, este foarte probabil ca taverna să se fi aflat acolo în momentul în care a murit omul nostru?

– Mai mult ca sigur. Înclin să cred că scurgerea aparţinea tavernei. Pe vremea aceea, nu erau prea multe case conectate la sistemul de scurgere. Este foarte posibil ca un han să aibă o conductă conectată la o fosă septică.

Pendragon adună din nou fotografiile şi se uită la cea de deasupra. I le înmânã lui Stokes.

– Inelul, zise el. Ce părere aveţi?

Stokes îşi apropie fotografia de faţă.

– Mi-e greu să mă exprim cu exactitate...

– Poftiţi.

Pendragon înconjură masa şi îi dădu profesorului o lupă.

– Este vechi. Din aur, evident, cu o piatră mare, ar putea fi un smarald. Va trebui să-l analizez mai îndeaproape. Avem la facultate nişte programe specializate pe computer.

– Puteţi să păstraţi pozele, zise Pendragon şi se ridică în picioare. Vă mulţumesc, domnule profesor!

Capitolul 8

Franța, februarie 1589

Când mă gândesc la călătoria mea de la Venerabilul Colegiu Englez din Roma până în orașul Paris, amintirea care îmi stăruie în minte este aceea că eram înghețat până în măduva oaselor, căci a fost cea mai geroasă iarnă din câte fuseseră până atunci. Sebastian Mountjoy, trei servitori și cu mine ne-am îmbarcat la Civitavecchia, care se află la mică distanță de Vatican, și am ajuns la Genova după patru zile în care am străbătut ape învolburate și am înfruntat două furtuni teribile.

Când am ajuns pe uscat, a fost ca o binecuvântare de la Dumnezeu. Mă luase răul de mare înainte să părăsim portul. Deși trecuserăm de pe mare pe uscat, gerul era la fel de aspru. Sudul Franței este renumit pentru iernile blânde și briza de coastă plăcută, însă acea iarnă neîndurătoare se răspândise până departe. Am găsit zăpadă când am ajuns la Nisa.

Firește, vremea a început să se înrăutățească pe măsură ce înaintam spre nord astfel încât, la începutul lunii februarie, când am ajuns la Lyon, nu ne-am mai putut continua drumul. Din fericire, Sebastian a găsit o odaie confortabilă pentru noi într-o mică pensiune de lângă primărie. Orașul era înțesat de călători obișnuiți. Unii erau neliniștiți din cauza întârzierii neprevăzute, pe când alții acceptau voia Domnului. Sebastian și cu mine făceam parte din această ultimă categorie, iar cele trei

zile și trei nopți pe care eram obligați să le petrecem în orașul Lyon reprezentau un răgaz bine-venit. Misiunea noastră era extrem de importantă și eram conștienți că ne păștea pericolul, iar această conjunctură ne făcea să ne dorim și mai mult această întârziere. Îmi amintesc cu plăcere cum jucam domino în fața focului care ardea în șemineu, cum ne înfruptam din carnea gustoasă de vânat și cum ne delectam cu berea de prin partea locului. Cu regret trebuie să mărturisesc că acestea au fost ultimele mele amintiri frumoase.

În a patra dimineață după sosirea noastră la Lyon, am reușit să ne reluăm călătoria spre nord, însă înaintam anevoios și încet. Am îndurat frigul pe drum vreme de paisprezece zile și nopți. Peisajul se schimbase. Semăna cu un covor alb, presărat pe ici, pe colo cu conturul vreunei turle de biserică sau al vreunei primării. Uneori, câte o dâră purpurie de fum, care se ridica spre cerul înghețat, rupea monotonia.

Era în a optsprezecea zi a lui februarie pe înserate când am ajuns în cele din urmă la Créteil. Dezghețul timpuriu și neașteptat transformase zăpada în zloată. Vreme de o lună Parisul și orașele din împrejurimi fuseseră îngropate în zăpadă. Sute de oameni își pierduseră viața. Moartea acestora fusese una rece, atât de diferită de moartea secerătoare din timpul verii când trupurile răvășite de ciumă pluteau pe Sena. Odată cu zloata au venit apa și noroiul, și existau străzi unde mocirla îți ajungea până la genunchi.

Când am ajuns pe o colină din afara orașului Créteil, m-am ridicat în șa și am putut zări la orizont Parisul, învăluit în întuneric. Spatele mă durea, iar picioarele îmi erau amorțite. Eram murdar, flămând și epuizat. Am rămas extrem de dezamăgit de această înfățișare a celui mai mare și mai grandios oraș european, căci nu se ridica la nivelul așteptărilor mele. Parisul era amorf, mohorât și lipsit de culoare.

– Nu mai avem mult, prietene, mi-a zis Sebastian, care ședea în șa în stânga mea.

– Și tocmai la țanc, am răspuns eu, înfigându-mi călcâiele în pântecele calului meu și smucind hățurile ca să îndemn animalul epuizat să înainteze prin noroiul care îi împovăra picioarele obosite.

Le Lapin Noir era faimos: cald și întunecat. Servitorii au dus caii la grajduri și le-au dat de mâncare, iar eu l-am urmat pe Sebastian în încăperea principală a hanului. Era o sală mare, cu tavan jos, prevăzut doar cu o fereastră care dădea către drumul întunecat. Majoritatea localnicilor erau adunați pe lângă șemineul uriaș care se afla pe peretele îndepărtat. Aerul era îmbâcsit de fumul scos de lemnele umede și întreaga încăpere putea a tăciuni aprinși și sudoare. Clienții obișnuiți ne-au privit suspicioși când am intrat. Un fecior ne-a condus într-o încăpere din spate care era doar pentru noi. În cămin ardea un foc cam slab, dar care dădea căldură bună. O masă grosolană din lemn și două scaune ocupau aproape toată încăperea. Ne-am trântit pe scaune.

Îl puteam vedea pe hangiu în salonul hanului, dar era ocupat cu clienții lui obișnuiți. Doar atunci când un servitor ne-a adus ceva de mâncare i-am surprins privirea hangiului. El a venit la noi și m-a analizat cu grijă.

– Preabunul meu hangiu, am început eu cât se poate de însuflețit, căutăm un anume gentilom pe care îl cheamă Gappair. Știi cumva dacă se află aici în seara aceasta?

Bărbatul avea fața bătută de vreme și nu mai mult de doi dinți în gură.

– Habar n-am, domnule, a bombănit el. Nu-l cunosc.

Fără să mai spună altceva, el s-a întors la zarva din salon. M-am uitat la Sebastian care părea la fel de nedumerit ca și mine.

O vreme, ne-am concentrat asupra cinei. Eram morți de foame. Sebastian a terminat primul de mâncat și s-a ridicat de la masă ca să meargă să se ușureze. Rămas singur, am început să studiez oamenii care se aflau în salon. Sebastian se afla încă în curtea din spate când am auzit agitație la intrarea în han.

Un bărbat îmbrăcat într-o mantie neagră, a cărui față era ascunsă, era întors din drum de către hangiu. Doi dintre prietenii cârciumarului, niște fermieri mătăhăloși din câte mi-am putut da seama, au venit în spatele acestuia, pregătiți să-i sară în ajutor. Cât ai clipi din ochi, bărbatul îmbrăcat în mantie a dispărut, iar cei prezenți în încăpere s-au liniștit. Eu m-am întors la masă și am văzut o bucată de hârtie împăturită lângă farfuria mea goală.

Tocmai o deschideam când s-a întors Sebastian. Eu am început să citesc, iar el s-a așezat pe scaun. Scria: „Capela Ioana d'Arc, Rue Montmartre. Miezul nopții".

Nu am putut lua caii noștri atât de repede după o călătorie atât de lungă, așadar, am închiriat de la cârciumar două iepe mai bătrâne. Din cauza noroiului și a beznei acelei nopți fără lună, ne-a luat trei ore să străbatem distanța de șaisprezece kilometri de la han până la Capela Ioana d'Arc. Situația s-a mai îmbunătățit când am ajuns în centrul Parisului, unde străzile fuseseră curățate de zăpada veche și de zloată. Marele nostru avantaj a fost că Sebastian cunoștea orașul din anii tinereții lui, când studiase vreme de un an la Abația din Montmartre.

Mi-a spus că, deși încă frumoasă, Capela Ioana d'Arc nu mai era decât o umbră a strălucirii ei de altădată. Cu o jumătate de secol în urmă, pe vremea lui Francisc I, fusese una dintre cele mai frumoase capele din oraș, una dintre preferatele familiei regale. În momentul acela, singurul lucru remarcabil, mi-a zis el, era cimitirul mare, care rămăsese cel mai dorit loc de odihnă pentru cei drepți și buni din Paris. În tinerețea lui, Sebastian se plimbase prin cimitir nu o dată, așa că a reușit să găsească repede cărarea care traversa pământul sfânt, șerpuind printre pietre funerare masive din granit negru, îngeri din piatră și cruci mai înalte decât statura unui om. Aveam la noi doar un singur felinar și îl foloseam cumpătat. Dinspre clădirile de pe Rue Montmartre se strecura o lumină slabă, însă eu m-am lăsat ghidat de Sebastian.

Conturul sobru, cenușiu al capelei m-a luat prin surprindere când și-a făcut brusc apariția din întuneric. Am descălecat și ne-am priponit caii aproape de ușă. Sebastian a aprins din nou felinarul și a luat-o înainte. Pământul de sub picioarele noastre era moale, iar cizmele ni s-au afundat în noroi.

Am ajuns la ușa masivă din lemn a capelei. Era descuiată, însă balamalele erau ruginite și uzate. A trebuit să o împingem amândoi ca să o putem deschide și a început să scârțâie din țâțâni.

Înăuntru era nefiresc de rece, mult mai rece decât în cimitirul măturat de vânturi. Pe pereți jucau umbre; din când în când își făceau apariția pete de culoare când lumina lunii se furișa prin vitraliile lucarnei. Era o liniște de mormânt; nu se auzea decât zgomotul puternic făcut de cizmele noastre pe lespezile de piatră. Apoi am auzit un clinchet slab, urmat de o lovitură ușoară. Am rămas nemișcați în semiîntuneric, ciulind urechile. Sunetul a încetat. Ne-am îndreptat încet către naos. Era așa de întuneric, încât de-abia dacă puteam vedea la câțiva metri în jurul nostru. Părțile laterale ale capelei erau cufundate în beznă. După ce am mai înaintat câțiva pași, am început să distingem amvonul în întuneric – un bloc de piatră urât. În spatele lui se afla o cruce uriașă, sculptată, cu un Isus palid și însângerat răstignit pe ea.

Sunetul s-a auzit din nou. O lovitură ușoară, apoi o alta. Era mai intensă și mai aproape. Sebastian s-a întors cu felinarul în mână și am zărit, o secundă, o siluetă întunecată care se afla la câțiva metri în fața noastră. Avea părul lung și alb, ochi negri, pătrunzători pe o față palidă.

– Bine ați venit! a zis silueta cu voce tare.

Sebastian se afla cu un pas în fața mea. L-am văzut ghemuindu-se când a fost lovit de un obiect greu care și-a făcut apariția din întuneric. Uluit, m-am grăbit să-l prind pe prietenul meu care era în cădere. Dar când m-am aplecat în față, am simțit un curent de aer, șuieratul produs de un obiect greu care

mi-a trecut pe lângă ureche și apoi o durere îngrozitoare în partea laterală a capului. Dinaintea ochilor mi-a apărut chipul bătrânului, încadrat de părul lui aproape translucid. Apoi am simțit cum pământul fuge de sub mine, se răsucește și devine nedeslușit, când picioarele mi-au cedat și am căzut în nesimțire.

Capitolul 9

Stepney, sâmbătă 4 iunie, 9.05 p.m.

Silueta cu glugă pe cap căra o cutie neagră din metal de mărimea carcasei unei camere de filmat mari. Se furişă repede de-a lungul holului tăcut şi pustiu, până când ajunse în dreptul panoului de control al sistemului de supraveghere video al universităţii. După ce tăie firele, el închise capacul. La recepţie şi în centrul de operare care se afla la subsolul clădirii administrative principale, ecranele monitoarelor de supraveghere deveniră albastre.

Înaintând uşor pe casa scării, intrusul începu să urce câte trei trepte odată. Când ajunse la etajul patru, respirând din greu, se opri o clipă şi se aplecă în faţă, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Apoi deschise o uşă care dădea într-un alt coridor îngust. O plăcuţă de pe perete îi indica faptul că se afla în Departamentul de biotehnologie al Colegiului Queen Mary.

Uşa, prevăzută cu o plasă suplimentară pe geamul acesteia, era închisă. Lângă ea, se afla o tastatură numerică. El tastă cu degetul de la mâna pe care purta o mănuşă de latex codul pentru care plătise bani grei mai devreme, în acea zi. Se auzi un clic, apoi împinse uşor uşa. Luminile de siguranţă emanară o strălucire palidă. Reuşi să distingă nişte rânduri de bănci din oţel, robinete de gaz, chiuvete şi poliţe cu preparate chimice. De-a lungul unui perete al acelui impresionant laborator, de

sus până jos, se aflau niște dulapuri. Lângă acestea stătea contorul de gaz, a cărui ușă groasă din sticlă era închisă și încuiată. În partea cealaltă a laboratorului se afla un geam care dădea înspre o altă încăpere. El zări înăuntru conturul nenumăratelor plante înghesuite într-un spațiu îngust. Partea interioară a sticlei geamului era acoperit cu frunziș.

Dădu să se îndrepte într-acolo, când auzi voci care răzbăteau din hol. O lumină portocalie pătrunse prin geamul ușii, când cineva aprinse becul pe hol. Bărbatul se ascunse la capătul rândului de bănci. Cineva încercă clanța ușii.

– E încuiată, spuse o voce.

– În regulă, se auzi și răspunsul. Să verificăm și sus.

Intrusul așteptă câteva clipe înainte să se ridice în picioare, ciulind urechile. Apoi se îndreptă ușor spre ținta lui. Deschise ușa care dădea în seră, folosind același cod ca și pentru ușa laboratorului. O închise cu grijă în urma lui.

Înăuntru era un aer sufocant – mirosea a umezeală și a pământ jilav. Era aproape copleșitor. Păși încet printre șirurile de plante așezate ordonat în ghivece, la distanță egală. Încercă să se furișeze pe lângă frunze fără să le atingă. Cu toate acestea, se văzu nevoit să îndepărteze o plantă cu degetele-i înmănușate, ca să poată trece.

Nu îl interesau deloc plantele, altfel s-ar fi bucurat de regalul de culori din seră: roșu-închis, nuanțe de portocaliu, galben aprins și verde-închis, tropical. În schimb, el preferă să se concentreze doar asupra unui singur lucru – obiectivul lui. Ajungând la capătul celui de-al doilea șir și trecând pe cel de-al treilea, le văzu în cele din urmă: două plante mici, simple, care se aflau la fiecare capăt al șirului. Una avea frunze înguste, de un verde-închis și flori mici și roșii, o plantă pe care o puteai trece ușor cu vederea. Cealaltă avea frunzele late, prevăzute cu nervuri de un verde-deschis, care se împrăștiau aparent dezordonat pe suprafața frunzei. Planta butucănoasă răsărea dintr-un bulb mare, care era pe jumătate îngropat în pământ.

Bărbatul deschise cutia de metal. Era goală. Scoţând nişte foarfece din buzunar, el tăie prima plantă de la rădăcină şi o aşează în cutie, împăturându-i frunzele ca să încapă. Oprindu-se în dreptul celei de-a doua plante, îi tăie tulpina şi o aşează în cutie, procedând ca şi cu prima plantă. După ce lăsă capacul, îl închise cu ajutorul clemelor.

Când ajunse la uşă, se opri şi ascultă. O deschise uşor şi se furişă pe hol şi apoi pe scări în jos. După ce trecu cu grijă pe lângă recepţia de la intrarea în clădire, ieşi în noaptea sufocantă şi privi luminile de pe Mile End Road.

Capitolul 10

Stepney, duminică 5 iunie, 6.20 a.m.

– Pari încântat, zise Jack Pendragon, care tocmai revenise în biroul său, ţinând în mână o cană cu cafeaua lui boliviană preferată – neagră, fără zahăr.

– Asta pentru că şi sunt, răspunse Jez Turner, apropiindu-se de el cu ochii aţintiţi asupra cănii. Înregistrările de la camerele de supraveghere au sosit azi-dimineaţă la ora două. Nu m-am putut abţine.

– Serveşte-te! îl îndemnă Pendragon, arătând cu capul către cafetieră.

– Noroc, domnule inspector.

– Aşadar, ce-ai descoperit?

– Mai bine vă convingeţi singur, domnule.

A treia uşă de pe hol era cea a camerei de comandă. Aceasta era plină cu echipament electronic: două monitoare mari, cu ecran plat, un pupitru de comandă şi un perete de unităţi metalice compuse din DVD-playere, unităţi centrale şi amplificatoare digitale. Turner se aşează la pupitrul de comandă, iar Pendragon se aplecă înspre monitoare, lăsându-l pe tânărul sergent să se ocupe de partea tehnică.

– După cum am bănuit, pe Mile End Road există mai multe camere de supraveghere. Presupunând că omul nostru a dezactivat camerele de pe şantier imediat ce a ajuns acolo, am

verificat toate înregistrările din zona cuprinsă între numerele 145 și 215.

În timp ce vorbea, Turner căută pe cele șapte camere de supraveghere separate, instalate pe Mile End Road, Globe Road și White Horse Lane, cele trei artere principale care se aflau la câteva sute de metri distanță de șantierul de construcții.

Mașinile treceau prin zona respectivă, prinse de una dintre camerele de supraveghere și preluate pe rând de celelalte, înainte să dispară din cadru. O dubă albă apăru pe cinci camere de supraveghere, în timp ce înainta pe White Horse Lane. Viră la stânga pe Mile End Road, apoi la dreapta pe Globe Road. Duba dispăru în noapte, la nord de zona monitorizată. Ei urmăreau pe cineva care să se apropie de Alderney Road, o ramificație a Globe Road. Apoi acel cineva trebuia să facă dreapta pe o străduță laterală care ocolea Frimley Way. Nu existau camere de supraveghere nici pe Alderney Road, nici pe Frimley Way, însă cei doi observară că cei care intrau pe Globe Road erau surprinși de camera de supraveghere instalată aproape de barul Fox's Head[1], care se afla la aproximativ douăzeci de metri de intersecție.

Turner își plimbă degetul pe pupitrul de comandă și derulă înainte imaginile anumitor camere de supraveghere. Urmăriră cu privirea afișajul orei. O mașină roșie trecu repede, urmată la câteva secunde de un taxi. În colțul imaginii își făcu apariția un pieton, care se îndreptă sprinten către barul pustiu și dispăru din imagine.

La ora 2.07.14 de pe afișajul numeric, o siluetă îmbrăcată în pantaloni negri și cămașă descheiată la gât își făcu apariția pe prima cameră de supraveghere de pe White Horse Lane. Bărbatul se îndrepta repede către Mile End Road. Turner schimbă camerele de supraveghere când silueta ajunse la strada principală și o luă la stânga. Schimbă din nou imaginile și vă-

[1] Cap de vulpe (n.tr.)

zură silueta apropiindu-se de camera de supraveghere, traversând strada şi luând-o pe Globe Road. Trecând la camera de supraveghere de lângă Fox's Head, cei doi poliţişti putură să vadă cea mai clară imagine a bărbatului de până atunci. Pe măsură ce se apropia de bar, acesta privi în jurul lui, apoi uşor în sus, cercetând din priviri drumul din faţa lui.

Turner apăsă pe butonul de pauză.

– Îl cunoaşteţi? întrebă el, aruncându-i o privire şefului său.

– Poţi obţine o imagine mai clară?

– Tocmai asta voiam să fac, zise Turner, aplecându-se spre raftul de pe peretele din dreapta, unde se afla aparatura.

Roti un cadran şi apăsă pe câteva taste negre din plastic ale tastaturii.

– Apropie imaginea…

Turner apăsă pe alte butoane şi imaginea se schimbă. Contururile deveniră mai clare, iar în centrul imaginii îşi făcu apariţia o siluetă scundă şi mătăhăloasă. Îl recunoscu imediat pe bărbat.

– Adu-l la secţie, zise Pendragon, păstrând acelaşi ton rece.

Capitolul 11

Inspectorul-şef Pendragon şi sergentul Turner îl priveau pe Tony Ketteridge, care se foia neliniştit pe scaun în camera de interogatoriu nr. 2, prin geamul-oglindă al anticamerei în care se aflau. Cu toate că purta pantaloni scurţi şi o cămaşă cu un imprimeu ţipător, transpira din abundenţă. Nasturii descheiaţi lăsau să i se vadă părul de pe piept şi un lanţ din aur. Pe materialul cămăşii avea pete ude, la fel şi la subsuori şi în jurul abdomenului. Părul îi stătea vâlvoi, iar barba care începea să-i încărunţească părea nerasă de două zile. Văzându-l, Pendragon îşi aminti de imaginea lui Saddam Hussein în momentul în care trupele americane îl scoseseră afară din ascunzătoarea lui.

– Arăta şi mai rău acum o jumătate de oră, zise Turner, citindu-i parcă gândurile şefului său. Am aşteptat zece minute până a deschis uşa. Soţia era la biserică.

Pendragon intră primul în încăperea unde avea loc interogatoriul.

– Ce naiba se întâmplă? protestă imediat Ketteridge.

Inspectorul-şef ţinea în mână o cană cu cafea. Fără să-i răspundă, el se aşeză pe scaun şi porni aparatul digital de înregistrare care se afla la capătul mesei din metal care îi despărţea pe cei doi. Înregistră data, ora şi alte detalii ale interogatoriului, apoi scoase dintr-un dosar de plastic transparent un teanc de poze lucioase. Împinse una dintre imaginile surprinse de camera de supraveghere către Tony Ketteridge.

– V-am prins profilul bun?

Ketteridge păli. Își luă privirea de la fotografie și oftă adânc.

– Nu e ceea ce pare…

– Nu? Atunci ce este mai exact, domnule Ketteridge?

Ketteridge făcu o grimasă.

– Nu mă duceam pe șantier.

– Dar erați foarte aproape… și la o oră ciudată din noapte.

Ketteridge își mușcă buza și închise ochii. Pendragon îi privi îndelung fața durdulie. Părea extrem de obosit.

– Presupun că orice-aș spune va ajunge și la urechile neveste-mii, nu? zise el în cele din urmă.

Pendragon îi aruncă o privire lui Turner, care se afla la câțiva metri mai încolo, lângă perete.

– Păi, asta depinde de ce ne veți spune.

– Da, vezi să nu.

– Domnule Ketteridge… nu cred că trebuie să vă reamintesc gravitatea situației. Amal Karim a murit cândva între unu și jumătate și două și jumătate ieri-noapte. Sistemul video de supraveghere de pe șantier a fost decuplat la ora 2.14 în acea noapte, iar dumneavoastră ați fost văzut la o sută de metri depărtare de șantier la ora 2.07. Dumneavoastră ce concluzie ați trage din asta?

Ketteridge își ținea palmele pe masă și capul înclinat într-o parte.

– Eram în drum spre apartamentul lui Hannah, răspunse el. Preț de o secundă, în ochii lui apăru o privire sfidătoare, apoi se posomorî. Își luă capul în mâini, proptindu-și coatele de masă. Căsnicia mea s-a dus pe apa sâmbetei!

– Hannah mai are și un alt nume?

– Hannah James, apartamentul doi, Mitchell Lane, numărul 16. E o fundătură de lângă Frimley Way. E prostituată. Mă întâlnesc cu ea de mai bine de un an.

Pendragon se afla în birou când Turner îl sună din mașină.

– Femeia i-a confirmat povestea.

– La naiba! zise printre dinţi Pendragon. În regulă, sergent, mulţumesc.

Lăsă receptorul jos şi se holbă la ecranul monitorului. Era posibil ca Hannah James să mintă, gândi el, dar nu avea nicio dovadă. Erau nevoiţi să o ia de la început.

Fotografiile scheletului se aflau pe birou lângă cana lui cu cafea. Ce rămăşiţe inutile, gândi el. Nimic mai mult decât amintirea unei fiinţe umane. Dar aceste oase fuseseră cândva acoperite de carne; fusese o fiinţă umană care trăise, respirase şi se deplasase de colo-colo, o persoană care avusese prieteni şi familie, iubite sau iubiţi, poate chiar şi copii. Acum acei oameni muriseră demult, la fel şi copiii lor şi copiii copiilor lor.

Puse mâna pe telefon şi îl sună din nou pe Turner.

– Tocmai mi-a venit o idee, zise el. Programul folosit pentru mărirea imaginilor din camera de comandă... poţi mări imaginile din fotografii ca pe cele din înregistrările video?

– Sigur.

– În regulă, fă rost de cartela SIM din telefonul lui Tim Middleton. Există un anumit instantaneu al scheletului în care inelul se vede foarte bine. Scoate ce poţi din imagine.

Capitolul 12

Paris, februarie 1589

Mi-am recăpătat cunoștința treptat. Îmi amintesc că vedeam fascicule de lumină dansând pe tavan, mi-era cald, apoi frig; o senzație de durere acută, apoi un răgaz liniștitor. Primul lucru pe care am reușit să îl percep limpede a fost chipul unei tinere frumoase. Habar nu am cât timp am fost inconștient sau ce s-a întâmplat mai exact, însă această trecere de la o stare la alta a fost mai ușoară văzând trăsăturile ei angelice. Tânăra avea ochii mari și căprui, nasul subțire și buzele roșii și pline. Purta pe cap o basma albastră, însă am putut zări câțiva cârlionți negri atârnându-i de-a lungul tenului ei perfect și alb. Când mi-a zâmbit, mi-a adus de îndată aminte de Madonna din Cima da Conegliano pe care o văzusem cândva în Roma.

Apoi ea a dispărut, iar mie mi s-a părut că au trecut multe ore până când am reușit să deslușesc altceva. Omâna mi-a întors capul într-o parte, apoi înapoi. Mi-am ridicat privirea și am văzut chipul unui bătrân. Am simțit un fior de groază, dar abia mă puteam mișca. El și-a așezat un deget pe buzele mele, apoi a înconjurat patul și a venit să se așeze pe marginea lui, lângă mine.

– Îmi pare rău că te-am rănit, băiete, mi-a zis el. Dar, din nefericire, am fost nevoit.

Îl vedeam mai bine acum. Era bătrân, foarte bătrân. Avea pielea zbârcită ca o foaie de pergament. Ochii lui însă semănau

cu cei ai unui bărbat mult mai tânăr. Erau de un albastru-închis și limpezi. Buzele lui erau palide și subțiri, iar nasul ușor coroiat. Părul lui își pierduse culoarea; era alb ca laptele.

Nu mă puteam încă mișca, dar mi-am regăsit vocea, cu toate că era cam guturală.

– Unde...?

– Te afli în casa mea. Ești în siguranță.

– Sebastian...

– Prietenul tău este bine.

– Ce înseamnă toate astea?

– Vei înțelege în curând. Acum trebuie să te odihnești.

Și-a așezat mâna pe fruntea mea și, brusc, am simțit o oboseală copleșitoare, de parcă nu mi-aș fi dorit nimic altceva decât să dorm.

Următoarea dată când m-am trezit, fata frumoasă revenise. Mi-am dat seama că mă puteam mișca puțin. Când ea s-a apropiat, am apucat-o de încheietura mâinii. Ochii ei s-au umplut de teamă. Instinctul mi-a spus că fata aceea nu avea nicio legătură cu ceea ce mi se întâmplase, că și ea era o victimă la fel ca și mine, așa că i-am dat drumul. Ea s-a ridicat în picioare și și-a înclinat capul într-o parte.

– Pari a fi mai bine, a zis, pe un ton aproape zeflemitor. Vocea ei era blândă și catifelată. Vorbea englezăă, dar avea un puternic accent francez. Poftim, bea!

Mi-a dus o cană la buze, iar apa a început să-mi alunece pe gât în jos. Parcă mi-ar fi trezit toate simțurile și, dintr-odată, mi-am dat seama de nevoile trupului meu. Eram flămând și însetat. Membrele mele păreau că se trezesc la viață, iar vederea mi-a devenit mai clară. Vedeam bine încăperea; simțeam cearșaful care mă acoperea și faptul că eram gol sub el.

Apoi ea a dispărut. M-am ridicat în pat și mi-am sprijinit capul de peretele din spatele meu. Era o odaie goală. O lumină rece, palidă pătrundea printr-o ferestruică cu obloane. Afară nu se auzea nimic, niciun zgomot făcut de oameni sau de animale.

Pereții erau spoiți și goi. Într-o parte a odăii se afla o masă din lemn. Pe ea era un lighean din care se ridicau aburii. În spatele lui, rezemată de perete, stătea o oglinjoară încadrată de o ramă simplă din argint.

M-am dezvelit și mi-am privit trupul. Eram mai slab decât de obicei, dar mă puteam mișca normal și nu aveam răni vizibile. Mi-am îndoit degetele și mi-am mișcat brațele și picioarele. Ridicându-mă în șezut, mi-am mângâiat capul și am fost uluit să descopăr că aveam păr, ceva ce nu mai avusesem de când îmi începusem studiile la Roma. Nu erau decât niște țepi, dar erau totuși acolo. M-am ridicat nesigur pe picioare, iar odaia a început să se învârtă cu mine. M-am așezat din nou repede și mi-am pus capul între genunchi, încercând să alung greața care mă cuprinsese brusc.

M-am ridicat din nou, mai ușor de astă dată, și am rămas nemișcat, încercând să mă obișnuiesc cu schimbarea. Apoi am zărit niște haine așezate pe pat: o tunică, colanți și cizme. M-am îndreptat încet către fereastră. Stând într-o parte, am privit peste pervaz. Afară, de-abia se iveau zorile, o rază de lumină slabă încercând să pătrundă pe o alee întunecată. În partea opusă ferestrei, am zărit zidul cenușiu de piatră al unei clădiri. Am privit în jos și mi-am dat seama că mă aflam la cel de-al doilea cat al unei alte clădiri. Chiar sub fereastră, lespezile de piatră erau neregulate și murdare. La parterul clădirii din față, se afla o fereastră cu obloanele trase. M-am uitat în stânga, apoi în dreapta, însă nu am putut deslușI mai multe. Pereții clădirilor erau învăluiți într-o ceață subțire care începea ușor să se risipească în aerul cald al dimineții. Am auzit în depărtare zgomotul potcoavelor pe caldarâm și o voce care îndemna un cal. Pe lângă asta, mai auzeam un negustor care striga din spatele tarabei lui.

M-am întors la odaia goală. Așternuturile de pe patul meu erau brăzdate de raze de lumină. Erau curate, schimbate de curând. Am pășit către masa pe care se aflau ligheanul și oglinda.

Am atins apa cu un deget. Era plăcut de fierbinte. Mi-am vârât mâinile în ea și mi-am stropit fața care mă ustura. Apoi am întins o mână și am ridicat oglinda.

Șocul provocat de ceea ce am văzut aproape că m-a distrus. Am simțit cum mi se înmoaie genunchii și m-am prins cu mâna de masă, răsturnând-o împreună cu ligheanul cu apă fierbinte peste mine când am căzut pe pardoseala din piatră. Ligheanul mi-a atins umărul și am simțit o durere îngrozitoare înainte ca apa să se reverse pe pieptul meu, iar ligheanul să cadă zdrăngănind pe pardoseală.

Țineam încă strâns oglinda în mâna stângă. Nu m-am putut abține. Trebuia să mă privesc încă o dată.

Chipul care se oglindea în ea nu era al meu. Sau, cel puțin, nu era chipul pe care îl avusesem cândva. Obrajii meu aveau o cu totul altă formă. Aveam fața mai lată, nasul ușor mai lung și foarte diferit ca formă. Sprâncenele îmi erau mai groase și aveam barbă și mustață. Cândva, fusesem blond; acum aveam părul negru, iar buzele îmi erau mai pline și mai palide.

M-am întors când am auzit un zgomot la ușă. Fata pe care o văzusem mai devreme stătea cu mâinile împreunate în față. Părea obosită.

– Domnule, vă rog să mă urmați.

Clocoteam de furie, dar știam că nu puteam face nimic. Aveam sentimentul că această tânără era la fel de neputincioasă ca și mine și nu ar fi putut face nimic chiar dacă aș fi încercat să o oblig sau să o amenințe cu lama unui cuțit, asta dacă aș fi avut unul la îndemână. Era limpede că Sebastian și cu mine ne aflam la mila unui vrăjitor cu puteri magice.

În timp ce fata îmi arăta drumul, eu mi-am strâns în mână crucifixul și am început să mă rog. Am spus în tăcere Tatăl nostru și L-am rugat pe Dumnezeu să mă izbăvească, pe mine, supusul Lui umil, în acest ceas de restriște. „Căci cu siguranță, m-am rugat eu, dacă ai nevoie de mine, Doamne, dacă dorești să duc la bun sfârșit misiunea pe care mi-ai încredințat-o, nu mă poți

lăsa să mă împiedic de primul obstacol." Eram atât de cufundat în rugăciune, încât de-abia mi-am dat seama că am ajuns într-o altă încăpere.

Era întuneric, cu excepția luminii pe care o emanau cărbunii aprinși dintr-un mangal aflat în mijlocul încăperii. Reușeam să disting în semiîntuneric rafturile care acopereau un perete. Erau pline cu recipiente și tuburi din sticlă, răsucite într-un chip ciudat. Lângă mine, în partea stângă, se aflau alte rafturi. În lumina tremurătoare a focului, am zărit un borcan în care se afla un lichid galben-deschis, cu un obiect care plutea în el. Am tresărit când mi-am dat seama că acel obiect era, de fapt, un fetus uman.

În jurul focului erau așezate trei scaune la distanță egală. Fata mă conduse la unul dintre ele și insistă să mă așez. Doar atunci am observat că mai era un bărbat acolo, care ședea pe un scaun identic cu al meu. M-am holbat la el.

– Este prietenul tău, Sebastian Mountjoy, mi-a zis fata.

L-am privit neîncrezător. Doar cu câteva ceasuri în urmă fusese la fel de chel ca și mine, cu pielea deschisă la culoare, gene lungi care îi acopereau ochii verzui, nasul roman și buzele pline – un bărbat chipeș. Acum era roșcovan. Nasul îi era diform, buzele palide și subțiri. Obrazul îi era brăzdat de o cicatrice.

N-am putut să-mi suprim un suspin când m-am uitat la el, dar m-am adunat de dragul lui Sebastian. Tocmai voiam să vorbesc când bătrânul și-a făcut apariția. S-a așezat pe scaunul liber și s-a uitat la foc. Clocoteam de furie că discuția mea cu Dumnezeu a rămas fără răspuns.

– Ce vrăjitorie e asta?! am exclamat eu. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ne-ai făcut?

Bătrânul continua să privească văpăile, dar și-a ridicat o mână în semn că înțelesese întrebarea mea. Apoi și-a ridicat privirea, ațintindu-și ochii negri și goi asupra noastră.

– Nu este vrăjitorie, a zis el, cu o voce surprinzător de tânără pentru cineva aparent atât de bătrân. Este adevărat că mă

pricep la multe formule magice, însă schimbarea înfățișării voastre este un fleac și este efemeră. Cunosc niște plante care colorează pielea și părul. Mai cunosc și câteva substanțe care, injectate sub piele, transformă forma feței.

Sebastian era foarte tăcut, iar eu am bănuit că se trezise mai târziu decât mine, fiind încă amețit din cauza farmecelor sau a substanțelor ciudate despre care vorbea acel bărbat. Cât despre mine, de-abia reușeam să-mi stăpânesc mânia.

– Furia și sentimentele tale de neputință sunt de înțeles, mi-a zis bătrânul, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile. Și, încă o dată, această știință a mea nu are legătură cu magia. Este firesc să te simți astfel. Și-apoi, pot interpreta trăsăturile feței tale, poziția corpului tău. Aceste lucruri îmi vorbesc despre starea ta psihică. Este o artă pe care oricine o poate învăța, cu răbdare și în timp.

– De ce ne-ai transformat? am întrebat, încercând să-mi păstrez calmul.

Sebastian s-a foit pe scaun și și-a trecut o mână peste frunte.

– Îndeplinesc voința Sfântului Părinte.

Eu m-am îndreptat în scaun și l-am privit sfidător pe bătrân.

– Nu mă crezi, a zis acesta. Și asta este de înțeles. Dar este numai din cauza modului în care a trebuit să vă tratez. Ce altceva aș fi putut face? Să vă fi rugat frumos dacă îmi dați voie să vă schimb înfățișarea?

– Ești un escroc, a zis Sebastian. De ce am crede tot ceea ce ne spui?

Vocea lui era guturală. Mi-a aruncat o privire, analizându-mi noua înfățișare.

– Pentru că spun adevărul, băiete. Știu totul despre tine. Te cheamă Sebastian Mountjoy. Părintele Sebastian Mountjoy. Iar tu... adăugă bătrânul, întorcându-se spre mine... ești părintele John William Allen. Ați venit în Paris de la Colegiul Iezuit din Roma la indicațiile lui Roberto Bellarmino. El, la rândul lui,

se supune ordinelor Sfântului Părinte. Sunteți în drum spre Londra ca să îndepliniți o misiune foarte urgentă, care trebuia de mult dusă la bun sfârșit.

Eram tulburat, dar m-am străduit să nu mă arăt.

– Aceste informații pe care le deții nu mă pot convinge că intențiile tale sunt onorabile.

Bătrânul a încuviințat din cap și a zâmbit ușor.

– Prea bine. Este un răspuns bun. Atunci, poate asta o să te convingă.

Mi-a dat un sul de pergament. Eu l-am desfăcut și am citit: „Din ordinul Sfinției Sale, Sixtus V, ești înștiințat că trebuie să ușurezi călătoria celor doi slujitori ai mei pe care ți-i trimit de la Venerabilul Colegiu Englez în această a zecea zi a lui ianuarie, Anul Domnului o mie cinci sute optzeci și nouă. Misiunea lor este extrem de importantă pentru noi și îți dăm permisiunea să te folosești de toate mijlocele pe care le găsești potrivite ca să grăbești reușita misiunii lor celei mai sfinte". Sub aceste rânduri se afla pecetea sfântă a papei.

I-am dat pergamentul lui Sebastian și m-am întors către bătrân.

– Cine ești?

– Uneori nu mă recunosc nici eu, a răspuns el, privindu-mă cu atenție. Lumina pe care o emanau cărbunii aprinși făcea ca pupilele lui negre să scânteieze. A privit îndelung flacăra, înainte să continue: Cândva purtam numele Cornelius Agrippa.

Sebastian scoase un sunet ciudat și se întoarse către mine.

– Minte. Agrippa a murit cu mulți ani în urmă.

– Da, într-un fel a murit, a răspuns bătrânul. A mai rămas o umbră a ceea ce am fost, dar sunt cel care pretind că sunt: Cornelius Agrippa, alchimist, prieten al nobilimii și al regalității, filosof, căutătorul adevărului, catolic devotat... și am o sută trei ani.

Eu am pufnit, iar el a zâmbit slab, ațintindu-și din nou asupra mea acei ochi limpezi și tineri. Am simțit un fior și m-am întors să-l privesc pe Sebastian, însă el se holba la bătrân.

– N-are importanță dacă mă credeți sau nu, a zis acesta cu o voce ciudat de tinerească. Nu este nevoie să mă credeți că sunt aici ca să vă ajut, nici că Sfântul Părinte mi-a cerut să fac tot ce-mi stă în putere să grăbesc reușita voastră. N-am de gând să-l dezamăgesc pe stăpânul meu.

– Dar ce fel de ajutor e ăsta?! am exclamat eu, pierzându-mi în cele din urmă calmul. M-am ridicat în picioare și m-am uitat cu ură la bătrânul care pretindea că era faimosul alchimist și magician Cornelius Agrippa. Ne-ai desfigurat! De ce?

– Am crezut că este limpede, a răspuns el și, ignorându-mi furia, nici măcar nu s-a obosit să se uite la mine. Există iscoade peste tot. De fapt, ne aflăm în mijlocul unui război între iscoade, dacă vreți. Sir Francis Walsingham, prim-secretarul Reginei Elisabeta și stăpânul iscoadelor, are zeci de slujitori în acest oraș, o mulțime de femei și bărbați gata să vă denunțe cât ai clipi din ochi ca să își primească cei câțiva arginți drept recompensă.

– Și noi cum putem ști că nu te numeri printre ei? a întrebat Sebastian.

Stătea țeapăn pe scaunul lui.

– N-aveți cum. Poate că ar fi mai bine să nu aveți încredere în mine. Dar apoi, tot trebuie să vă încredeți în cineva. Până acum nu v-ați descurcat prea bine.

L-am privit surprins.

– Cum așa?

– Hangiul. Este unul dintre oamenii lui Walsingham.

– Dar ni s-a spus să tragem la hanul lui, căci e om de încredere.

– Omul s-a sucit. Am reușit să vă pun la adăpost înainte ca alții să pună mâna pe voi. Într-un fel, am ajuns prea târziu. Fețele voastre erau deja cunoscute. Singura cale prin care vă puteam ajuta era să mă folosesc de priceperea mea și să vă schimb înfățișarea.

Am oftat adânc, nevenindu-mi să-l cred.

– În cine v-a mai spus părintele Bellarmino să vă încredeți? a continuat el.

– Într-un bărbat pe care îl cheamă Gappair.

– Gappair? a râs el.

Sebastian mi-a aruncat o privire. Eu m-am lăsat descurajat pe scaun.

– Gappair? a repetat el. Ha! E o anagramă, băiete... pentru Agrippa.

L-am simțit pe Sebastian cum răsuflă ușurat, iar eu am simțit brusc cum mi se ridică o greutate de pe umeri.

Bătrânul s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de noi.

– Și-acum, a zis el, poate-ar fi mai bine să nu mai irosim timp prețios. Trebuie să aflați ce să faceți cu el.

Ne-a arătat inelul pe care Roberto Bellarmino ni-l dăduse în grijă.

Capitolul 13

Stepney, duminică 5 iunie, ora prânzului

La Dolce Vita, un restaurant cu specific italienesc de pe Mile End Road, era un clișeu, după cum reieșea chiar din denumire. Proprietatea lui Giovanni Contadino, fost director de vânzări din Milano, care se mutase în urmă cu zece ani în Londra, avea pereții tapetați cu un model bogat, iar pe jos se afla un covor la fel de strident. Un candelabru uriaș și ieftin atârna din mijlocul tavanului, aruncând o lumină surprinzător de slabă. Însă mâncarea era bună și chelnerii, amabili.

În acea după-amiază sufocantă, toate ferestrele restaurantului fuseseră deschise larg, iar câteva ventilatoare electrice portabile încercau să facă față caniculei. Se apropia furtuna.

La ora 12.45, tot personalul firmei Rainer & Partenerii se duse la bar. Era petrecerea lor anuală și, pentru că se afla într-o dispoziție debordantă, proprietarul firmei, Max Rainer, le făcea tuturor cinste. Brusc, începu furtuna. Ploaia cădea în rafale. Personalul restaurantului se agita de colo-colo ca să închidă ferestrele.

Tim Middleton întârziase un sfert de oră. Își parcă MG-ul roșu, închise portiera mașinii, trântind-o, și deschise o umbrelă Ralph Lauren supradimensională și o luă la fugă prin ploaie spre restaurant. Arăta spilcuit în costumul Ozwald Boateng, bine croit, mocasinii cenușii din piele de căprioară și

cămașa cu imprimeu floral. Când deschise ușa, observă un cuplu care se afla în holul care ducea în sala mare a restaurantului. Ea era zveltă și avea părul șaten, ondulat. Rochia albă în stilul anilor 1950 îi venea bine, accentuându-i bustul și talia subțire. Partenerul ei era înalt și cu cel puțin douăzeci de ani mai bătrân decât ea. Era încărunțit la tâmple și avea maxilarul proeminent. Tânăra îl ținea de braț. Middleton se opri busc și dădu să se întoarcă din drum, când femeia îl observă.

– Bună, Tim! zise ea, lipindu-se și mai mult de partenerul ei.

– Sophie, răspunse el nepăsător. Preț de o secundă se așternu o tăcere stânjenitoare, apoi Middleton spuse: Vă rog să mă scuzați.

Sophie îi tăie calea, mișcându-se aproape imperceptibil spre stânga. Middleton îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Foarte irascibil ca de obicei, nu-i așa, Tim?

Bărbatul de lângă Sophie râse.

– A, *acel* Tim, zise el.

Middleton nu-l luă în seamă.

– Nu îl cunoști pe Marcus, nu? zise repede Sophie.

Ochii ei scânteiau, privindu-i când pe unul, când pe celălalt.

Middleton îl salută scurt din cap pe Marcus.

– Încântat. Sunt în întârziere. Trebuie să vă las.

– Amărâtule, zise Sophie, clătinând din cap.

El îi aruncă o privire plină de ură.

– Stilată ca de obicei, Soph.

Marcus făcu un pas spre el, dar Sophie îl opri. Middleton îi zâmbi cu superioritate și făcu un gest ușor cu mâna, apoi își aranjă grăbit sacoul și se îndreptă către masa unde se aflau angajații firmei Rainer & Partenerii. Câțiva dintre angajați își ocupaseră deja locurile și urmăriseră scena în tăcere, cu un interes vădit. Middleton încercă să îl ignore pe Giovanni Contadino, care fusese și el martor la schimbul de replici. Proprietarul restaurantului îi conduse pe Sophie și pe Marcus de-a lungul holului, în partea opusă a sălii mari, către un separeu.

Simulând buna dispoziţie, Middleton începu să-i spună un banc uneia dintre secretare.

Pe la ora două, majoritatea petrecăreţilor erau veseli după ce consumaseră cantităţi impresionante de vin de Frascati şi îşi potoliseră foamea cu cea mai bună pizza, *gnocchi, linguine* şi pâine cu usturoi din toată Londra.

Deoarece devenise partener în urmă cu patru ani, tradiţia cerea ca la aceste mese de prânz anuale, Tim Middleton să ţină un scurt discurs, trecând în revistă, într-o manieră umoristică, realizările şi eşecurile de peste an, să glumească puţin pe seama şefului lor, Max Rainer, şi să-i pună într-o situaţie jenantă pe angajaţii mai tineri. Simţindu-se cam rău după ce exagerase cu vinul care se adăugase celor trei pahare de whisky pe care le băuse în apartamentul său, Tim Middleton se ridică în picioare şi-şi trecu o mână prin părul lung, şaten-deschis. Max Rainer făcu o introducere scurtă şi amuzantă, îl lovi uşor pe Middleton pe spate şi reveni la locul lui.

– Este întotdeauna o plăcere, începu el, să vă aduc la cunoştinţă traiectoria ascendentă a firmei Rainer & Partenerii. Şi, într-adevăr, trebuie să fiu sincer şi să spun că aceasta se datorează în cea mai mare parte „Partenerului“ mai sus-menţionat. Tăcu o clipă, privind zâmbetele forţate de pe buzele colegilor lui. Şi, continuă el, această traiectorie ascendentă a avut loc în ciuda... hai să spunem... gafelor făcute în ultimele douăsprezece...

Tăcu şi îşi închise ochii pentru o clipă, legănându-se uşor pe loc.

– Cineva a întrecut măsura, îi şopti un arhitect mai tânăr secretarei care şedea în stânga lui.

Ea chicoti. Middleton deschise brusc ochii şi privi în jurul lui, încercând să se concentreze. Îşi desfăcu cravata cât putu de discret. Câştigă puţin timp ca să îşi adune gândurile.

Se auzi un tunet şi cerul fu spintecat de fulgere.

– Gafa numărul unu, continuă Middleton, bâlbâindu-se uşor. *Gaffo numero uno* i se cuvine...

Se opri din nou, iar cei care nu îşi întoarseră privirile stânjeniţi observară un firicel de transpiraţie prelingându-i-se pe tâmplă. Dintr-odată, ochii i se înroşiră. Crispându-se, deschise gura şi încercă să rostească un cuvânt, dar nu reuşi să-l articuleze. În schimb, gura i se deschise, apoi se închise uşor de parcă ar fi fost controlată de nişte sfori ascunse. Se chirci şi se apucă de pântece. Legănându-se pe călcâie, se prinse de masă ca să îşi menţină echilibrul. Unul dintre proiectanţii firmei, care şedea în dreapta lui Middleton, sări în picioare şi îşi întinse o mână ca să îl împiedice pe şeful lui să cadă.

Middleton făcu un pas în spate. Se holba la cei adunaţi acolo, cu o expresie de groază întipărită pe faţă. Îşi duse mâinile la gât, iar ochii îi ieşiră din orbite. O spumă albă îi apăru în colţurile gurii. El îşi coborî privirea o clipă, balansându-se de parcă îşi pieduse vederea, şi, când îşi ridică din nou capul, văzură cu toţii că ochiul lui stâng se transformase într-un disc roşu. Un firicel de sânge se scurgea din el, prelingându-i-se pe obraz. Bărbatul urlă şi din gură îi ţâşni vomă amestecată cu sânge. Aceasta se împrăştie pe faţa de masă şi pe feţele a doi colegi, care se retraseră îngroziţi.

Middleton se prăbuşi peste masă, lovindu-se cu faţa de câteva sticle de vin şi pahare, răsturnându-le în poala unor colegi şi pe jos. Una dintre femei ţipă şi sări ca arsă. Arhitectul alunecă în spate, depărtându-se de masă. Când căzu, un alt val de vomă îi ţâşni din gură.

Max Rainer se repezi spre el. Middleton nu se mai mişca. Un ochi privea neînsufleţit tavanul; celălalt era de un roşu-închis.

Rainer îşi aşeză două degete pe gâtul partenerului său, apoi se întoarse către ceilalţi, care se adunaseră în jurul lor, cu o expresie de groază întipărită pe faţă.

Capitolul 14

Lucrurile lui Pendragon fuseseră aduse de la Oxford în urmă cu o zi şi depozitate peste noapte de către o firmă de transport. Când ajunse la depozit, îi luă doar douăzeci de minute să încarce totul în maşină. Partea cea mai grea era căratul bagajelor până în apartamentul său, care se afla la etajul trei. După ce urcă de şase ori scările, se simţi epuizat. În timp ce aştepta să fiarbă apa din ceainic, privi îndelung grămada de cutii şi sacul menajer plin cu haine şi se gândi, nu pentru prima oară, cât de puţine lucruri avea pentru un absolvent *cum laude*, cu dublă specializare, de la Oxford şi douăzeci şi cinci de ani petrecuţi în poliţie.

Turnă apa clocotită peste un plic de ceai, adăugă puţin lapte, amestecă apoi conţinutul maro-închis şi se aşeză într-un fotoliu. Ducând cana la buze, îşi plimbă privirea prin camera puternic luminată. Pereţii erau acoperiţi cu hârtie pentru caşerare şi fuseseră zugrăviţi în culoarea caramelului. Nu era o nuanţă urâtă, gândi el, doar demodată, o relicvă a anilor 1970. Covorul era nou, dar prea încărcat pentru gustul lui. Iar perdelele... ei bine, trebuiau să dispară. De îndată ce va avea timp să pună la punct apartamentul.

Se duse lângă bovindoul mare şi privi spre strada care era o mică ramificaţie a Stepney Way. Deasupra, cerul se întunecase. Nori grei, încărcaţi de ploaie se adunau ameninţători. Cu toate că era după-amiaza devreme, aveai impresia că se lăsa

întunericul. De-abia vizibilă, la capătul străzii se zărea o moschee. În colțul opus se afla o benzinărie deschisă non-stop, luminată cu roșu și albastru. Semăna cu o creatură marină exotică dragată din Groapa Marianelor.

Clădirea în care locuia Pendragon era cam neîngrijită și avea șase apartamente, însă el observă că trei sau patru case de pe stradă fuseseră renovate, dichisite pentru a deveni cămine potrivite pentru oameni cu pretenții. „Existau locuințe și mai rele", gândi el.

Întorcându-se la fotoliu, trase o cutie și începu să scoată încet lucrurile din ea. Avea o colecție de albume muzicale: John Coltrane, Herbie Hancock, Chick Correa. O cutie cu discurile lui Miles Davis de la sfârșitul anilor 1950. Lângă aceasta se afla un recipient masiv din metal. Înăuntru se aflau cele mai valoroase lucruri ale lui: un patefon Audio Technica, boxe Guarneri Homage și un amplificator Pioneer din 1970, fiecare înfășurat cu grijă în folie protectoare cu bule. Le scoase cu atenție din cutie și așeză amplificatorul și patefonul pe o masă joasă din plastic, conectă cablurile și mufele la boxe și le dădu drumul. Revenind la cutia de vinil, scoase discul *A Love Supreme*, îl curăță cu grijă cu o cârpă specială pe care o ținea într-o cutiuță din plastic în învelișul albumelor, îl așeză pe acul patefonului și puse brațul acestuia pe el. Notele divine scoase de saxofon răsunară din boxe.

Coltrane reușea mereu să îl aducă într-o stare de meditație, iar el nu era convins că era un lucru bun. Toată meditația din lume nu ar fi reușit să schimbe trecutul și nici să lămurească problemele cu care se confrunta în acel moment. Se duse la cutie și scoase un alt album, un clasic, Stan Getz Sextet, din 1958. Înăuntrul foliei protectoare din plastic se afla un bilet de la fiul său, Simon, pe care acesta îl pusese acolo cu câteva zile în urmă când îi oferise albumul drept cadou de rămas-bun: „Tată, știu că este unul dintre preferatele tale. Bucură-te de el și vino în vizită cât mai repede".

Simon studia la Universitatea Oxford. Copil minune, își obținuse diploma în matematică la cincisprezece ani, iar acum, înainte cu o lună să împlinească douăzeci, era deja asistent de cercetare și mai avea puțin și-și termina doctoratul. În lume, Simon era ciudat, timid și incapabil să poarte o discuție obișnuită, deoarece mintea lui era mereu plină de întrebări ezoterice, simboluri și relații numerice. Jack era singurul care putea comunica cu fiul său la un nivel mai ridicat, existând o legătură specială între ei.

Ultimul obiect care rămase în cutie era o fotografie înrămată și învelită în folie protectoare. El îndepărtă învelitoarea și o lăsă să cadă pe jos. Curăță sticla cu mâneca și privi imaginea. Era fiica lui, Amanda, de nouă ani. Poza fusese făcută în Oxford cu cinci ani în urmă, cu o lună înainte de dispariția ei. Stătea lângă un cireș, lângă Biserica St Mary de pe The High, ale cărui ramuri erau încărcate de flori. Razele soarelui se jucau în părul ei. Zâmbea.

Ziua în care dispăruse Amanda începuse ca oricare alta. Plecase cu bicicleta la școala care se afla la doar câteva străzi depărtare. Însă nu mai ajunsese. Poliția nu reușise să descopere nimic: nici indicii că s-ar fi dat o luptă, nici semne ale unei răpiri violente. Pe măsură ce trecuse timpul, durerea familiei nu dispăruse deloc. Mai mult, la aceasta se adăugaseră frustrarea, mânia și amărăciunea. Pendragon se simțise complet neputincios. Era detectiv, iar fiica lui dispăruse fără ca el să poată face nimic.

Dispariția Amandei destrămase familia lui Jack. Acest lucru nu se întâmplase brusc, ci treptat, sentimentul de înstrăinare cuprinzându-i pe măsură ce treceau anii fără ca Amanda să fie găsită. Jack își dădu seama că ambiția lui se tocise. Nu îl mai interesa să promoveze sau să avanseze în carieră. Își făcea treaba la fel de bine ca întotdeauna, poate chiar mai bine, dar își pierduse orice motivație să avanseze. În același timp, el și

soţia lui, Jean, se îndepărtau unul de altul. Fiecare îl învinovăţea în tăcere pe celălalt, iar acest sentiment era copleşitor. Niciunul nu analizase situaţia logic şi nici nu deschisese subiectul, însă sentimentul era acolo, asemenea unei prezenţe constante, malefice.

– Ajunge, zise el cu voce tare, aşezând fotografia pe poliţa de deasupra căminului.

Ridică acul de pe disc şi opri muzica. Luându-şi haina, el încuie uşa şi coborî treptele două câte două. Fu cât pe ce să se ciocnească de o femeie care tocmai intra pe uşa principală a imobilului. Căra în braţe două pungi de cumpărături.

– Vă rog să mă iertaţi, se scuză el.

Femeia zâmbi.

– Îmi daţi voie...?

– Mulţumesc, dar locuiesc aici, răspunse ea, arătând cu capul înspre hol. La numărul doi. Femeia lăsă pungile jos şi îi întinse mâna. Susan Latimer – Sue.

– Jack Pendragon.

Dădură mâna, iar el o studie în tăcere. Era înaltă şi zveltă, iar părul negru îi ajungea până la umeri. Avea trăsături frumoase, dar părea obosită, ochi căprui, blânzi, sprâncene arcuite şi un zâmbet îmbietor. Avea în jur de patruzeci de ani, după părerea lui.

– *Inspectorul-şef* Jack Pendragon, presupun.

El schiţă un zâmbet şi se uită la pungi.

– Par grele.

– Par din ce în ce mai grele. Cred că e vreo lege ciudată a naturii.

– Ca atunci când felia de pâine cade întotdeauna pe jos cu partea unsă cu unt?

– Ceva de genul ăsta, zise ea râzând.

El ridică pungile de cumpărături şi o urmă de-a lungul holului.

– Vă aştept la o ceaşcă de ceai, zise ea, luându-le din mâinile lui după ce deschise uşa.

– Mi-ar face plăcere.

Când ieşi din clădire ploua, picăturile mari lăsând pete întunecate pe caldarâm. Cerul era negru, brăzdat de acea strălucire supranaturală caracteristică furtunilor cu fulgere. Aerul părea mai rarefiat ca de obicei, de parcă oxigenul ar fi fost aspirat în înălţimile atmosferei. Pendragon se adăposti sub acoperişurile magazinelor, încercând să se ferească de ploaia torenţială. Un băcan din Bangladesh îi ură o seară plăcută şi încercă să-i vândă nişte ridichi. La colţul următor, unul dintre „personajele“ locului, un croitor, îmbrăcat într-un costum cu dungi subţiri, cu un metru de croitorie în jurul gâtului, încercă, pentru a doua oară în acea zi, să-l convingă să intre şi să-i ia măsurile pentru o „ţinută“ nouă.

Barul era deja pe jumătate plin. Mirosea încă a ţigară, cu toate că fumatul în locuri publice fusese interzis de câţiva ani. Dintr-un tonomat răsuna un hit recent, care se afla în topuri, iar pe ecranul mare al unui televizor cu plasmă se desfăşura un meci de fotbal: Arsenal versus Newcastle. În josul ecranului se derula o fâşie albastră, unde erau prezentate ultimele ştiri. După ce comandă o halbă de bere, Pendragon aruncă o privire în jur şi îşi zări colegii de la secţia de poliţie. Jez Turner îl văzu şi el. Se ridică în picioare şi îi făcu semn cu mâna şefului său.

– Bună ziua, domnule. Doamna comisar mi-a spus că vă aranjaţi lucrurile în apartament.

– Mi s-a făcut sete.

Pendragon se uită la cei aşezaţi la masă. Cei doi inspectori ai săi, Rob Grant şi Ken Towers, erau şi ei acolo. Îl salutară din cap. Între ei, doi dintre sergenţi, Rosalind Mackleby şi Jimmy Thatcher. În acea clipă, cel de-al treilea sergent, Terry Vickers, se întorcea de la bar ţinând în mână o tavă cu

băuturi. Observându-l pe inspectorul-şef, se uită la halba lui de bere. Pendragon clătină din cap.

– Îmi ajunge, mulţumesc, sergent. Apoi îşi aminti că Vickers şi Thatcher căutaseră oase în zona străzii Frimley Way toată dimineaţa. Aţi găsit ceva? întrebă el.

– Nu, domnule inspector. Am căutat toată zona. În lăzile de gunoi, în bene... nimic.

– N-aţi vrea să luaţi loc, domnule? întrebă Turner. Încurcaţi lumea, vorba mamei mele.

Pendragon îşi dădu haina jos şi luă loc lângă Turner, aşezându-şi berea pe masa cu blatul uzat, care era deja plină cu pahare şi pungi goale de chipsuri.

– E rândul tău, cred, Jez, zise Rob Grant, cu un zâmbet batjocoritor. Şi, te rog, fă să fie mai incitant. Ultima ta încercare a fost apă de ploaie.

Turner îi aruncă lui Grant o privire trufaşă.

– Ce jucaţi? întrebă Pendragon.

– Ghicitori. Eu le spun contextul, iar ei îmi adresează întrebări la care trebuie să le răspund sincer. Ei trebuie să îşi dea seama cum s-au petrecut lucrurile.

Pendragon rânji.

– Doamne, asta mă duce cu gândul la vremurile când jucam şi eu la Ox...

Pentru o clipă, se aşternu tăcerea la masă. Apoi Ken Towers interveni.

– E în regulă, domnule, nu este nevoie să vă cereţi scuze pentru educaţia dumneavoastră... nici eu nu vreau să-mi aduc aminte de şcoala la Kennington Secondary Modern.

Toţi cei de la masă începură să râdă.

Pendragon încuviinţă din cap, zâmbind uşor, apoi Jez Turner zise:

– În regulă. Sunteţi gata? Aşadar: John şi Samantha zac morţi pe jos. Pe covorul de lângă cadavre, se află o baltă de apă şi cioburi de sticlă în apropiere. Ce s-a întâmplat?

Pendragon se lăsă pe spătarul scaunului cu halba în mână, privindu-i pe cei adunaţi în jurul mesei. Cunoştea deja soluţia şi n-avea de gând să le strice distracţia.

– Mai este cineva în încăpere?

– Nu.

– Uşile şi ferestrele sunt deschise sau închise?

– Toate închise.

– John şi Samantha sunt… căsătoriţi?

– Poate.

– Cum adică poate? izbucni Rob Grant. Ori eşti căsătorit, ori nu eşti. Nu poţi fi puţin căsătorit.

Turner ridică din umeri.

– Locuiesc împreună.

– Sunt bătrâni sau tineri? întrebă Mackleby.

– De vârstă mijlocie.

– Cum au murit?

– Sufocaţi.

– Au fost strangulaţi?

– Nu.

Grant se întoarse către inspectorul Towers.

– Ce zici de pahar şi de apă, Ken? Cineva trebuie să fi intrat prin efracţie.

– Mda. Geamuri sparte? întrebă Towers.

– Nu.

Jimmy Thatcher luă o înghiţitură zdravănă de bere şi chipul i se lumină. Privi peste marginea halbei.

– A! exclamă el, aşezând halba pe masă. John şi Samantha nu sunt… oameni, nu-i aşa?

Turner încercă să nu-şi schimbe expresia feţei, dar semăna cu un jucător nepriceput de poker.

– Nu sunt oameni? încercând să meargă la cacealma.

– Nu. Sunt peşti. Thatcher mai luă o înghiţitură pe când ceilalţi îl priveau, iar Turner oftă. Sunt peştişori aurii. Pisica a

răsturnat acvariul de pe măsuță. Acesta s-a spart... cioburile s-au împrăștiat peste tot. John și Samantha au murit sufocați.

Mackleby bătu din palme și râse.

– Genial!

Thatcher făcu o plecăciune teatrală, iar Turner clătină din cap.

– Ai mai auzit-o.

– Nu, zise Thatcher, zâmbind afectat. Sunt eu un geniu, atâta tot.

Și se lovi cu degetele în tâmplă, ca să sublinieze această remarcă.

– Bravo, deșteptule! zise Turner. E rândul tău să faci cinste, cred.

Zâmbetul dispăru de pe buzele lui Thatcher când acesta se ridică în picioare și se îndreptă supus către bar.

– Dacă te consolează cu ceva, îi zise încet Pendragon lui Turner, am mai auzit ghicitoarea asta și studenților de la Oxford le-a luat mult timp până să o dezlege.

– Mă simt mult mai bine acum, domnule, zise Turner, golindu-și paharul.

– Ai reușit să faci rost de cartela SIM a lui Middleton?

– L-am sunat azi-dimineață pe celular, dar îl avea închis. Am reușit să dau, într-un sfârșit, de el după o oră. Mi-a promis că o va lăsa la secție în această după-amiază. Zicea că e în drum spre o petrecere cu firma.

Pendragon dădu să răspundă, când îi sună telefonul.

– Da? Privi în gol, fără să clipească. Când?... Da, știu asta. Ajung în cinci minute.

Se ridică în picioare și își luă haina.

– Un alt incident, îi anunță pe ceilalți polițiști de la masă. Întorcându-se către Mackleby și Grant, adăugă: Am nevoie și de voi doi. Avem un alt cadavru în localul La Dolce Vita, un restaurant care se află în apropiere de Jangles.

Capitolul 15

Paris, februarie 1589

– V-ați îndoit de intențiile *mele,* a zis Agrippa. Dar abia când am văzut inelul am știut sigur că *voi* sunteți cine pretindeți că sunteți.

– Cum așa? a întrebat Sebastian.

– Deoarece am mai văzut acest inel. Știu cine a fost stăpânul lui și știu că se află în păstrarea Bisericii Romano-Catolice de aproape un secol. Tânăr fiind, mă aflam la curtea Papei Borgia, Alexandru al VI-lea, angajat ca alchimist personal al fiicei acestuia, Lucrezia Borgia. Vă miră acest lucru? Agrippa a continuat cu un zâmbet șters pe buze: N-ar trebui. Când eram tânăr, aveam nevoie de un protector ca să pot supraviețui, iar Lucrezia Borgia era pe vremea aceea cea mai puternică femeie din lume. Era coruptă, unii ziceau că era diavolul întruchipat, însă la fel erau și ceilalți membri ai familiei sale. Nu era cea mai rea dintre ei, dar, poate, comportamentul ei părea mai șocant, deoarece era o reprezentantă a sexului slab.

– Dar nu înțeleg, am zis eu. Ce legătură are asta cu misiunea noastră?

El a oftat și ne-a privit cu tristețe.

– Chiar nu înțelegeți prea multe, nu-i așa?

Eu am încercat să mă stăpânesc la auzul acestor cuvinte, dar mi-am dat seama că Sebastian era mânios. Agrippa ne-a aruncat unul dintre zâmbetele sale atotcunoscătoare.

– Veniți cu mine, a zis el. Vă voi explica.

Ne-a condus afară din încăpere, pe un coridor îngust de-a lungul căruia se zăreau o sumedenie de uși închise. Mergea încet înainte, ținând în mână o torță aprinsă ca să lumineze calea. Când am ajuns la capătul coridorului, am început să coborâm pe o scară în spirală. Umbrele se prelingeau de-a lungul pereților, forme umane mărite de flacăra tremurândă a torței. Pașii noștri răsunau pe treptele din piatră. După ce am coborât câteva zeci de trepte în spirală, Agrippa s-a oprit în fața unei uși masive din lemn.

– Să nu vă temeți de ce veți vedea în spatele ușii, a zis el. Chipul lui era luminat de flacăra torței. Eu sunt stăpânul aici.

În încăpere era un miros înțepător – un miros greu de animal. La început, nu mi-am putut da seama de unde venea; iar Sebastian părea la fel de nedumerit ca și mine. Apoi, treptat, ochii noștri s-au obișnuit cu semiîntunericul și, în clipa următoare, am auzit un mormăit slab și un scrijelit de gheare pe piatră. Un urs de cel puțin doi metri s-a ridicat pe labele din spate, turtind o grămăjoară de excremente. Gleznele îi erau prinse în lanțuri, iar la gât avea o zgardă groasă din oțel, prinsă cu un lanț rigid, petrecut printr-un inel prins în perete. Sebastian și cu mine am sărit în spate, șocați. Blana ursului era maro-închis, cu o dungă mai deschisă de-a lungul trunchiului. Ochii erau mai închiși la culoare decât blana, umezi și îndureрați. Fiara avea botniță, dar tot am reușit să îi văd limba roșie atârnându-i printre dinții rupți. Era o priveliște înspăimântătoare, iar eu simțeam un amalgam de sentimente confuze. Cel mai puternic sentiment era cel de frică, dar simțeam și milă, și nedumerire.

Agrippa a rămas nemișcat, cu torța ridicată la nivelul capului, contemplând în tăcere bietul animal.

– Nu vă fie teamă, ne-a zis alchimistul. Fiara este înspăimântată din cauza focului și știe că pot să o rănesc mortal înainte ca ea să apuce să ne rănească.

– Ce este toată povestea asta?! am exclamat eu, uitându-mă cu băgare de seamă la urs. De ce este ținută această creatură nobilă aici, în întuneric, ca să putrezească în propria mizerie?

– Veți înțelege în curând, a zis Agrippa.

Până să-mi dau seama ce avea de gând să facă, el a pășit în față și a suflat cu putere într-un tub subțire din lemn pe care îl ținea în cealaltă mână. Ceva a zburat din capătul celălalt, trecând prin flacăra torței în drumul său prin aer. Apoi ursul a scos un mormăit. Un soi de săgeată, asemănătoare cu cele cu care obișnuiam să mă joc în tinerețe, ieșea din pântecele îmblănit al ursului. Animalul și-a coborât privirea și s-a uitat la ea nedumerit. Biata creatură a început să se legene ușor înainte și înapoi, apoi s-a împleticit. A mârâit și a lovit cu laba-i uriașă direct înspre noi. M-am ferit la timp, căci laba lui masivă a tăiat aerul la doar câțiva centimetri de fața mea. Lanțurile cu care era legat animalul s-au întins, iar acesta a fost tras cu putere în spate, izbindu-se de perete, cu ochii scânteind. În acel moment, fiara a scos un geamăt teribil de agonie, însemnul furiei și al înfrângerii. Animalul s-a cutremurat și a alunecat în jos, de-a lungul peretelui, cu labele moi și ochii goi.

Eu am rămas ca paralizat, holbându-mă la fiară în timp ce Agrippa a pășit înspre aceasta. A scos din mantie o fiolă mică din sticlă.

Creatura tremura incontrolabil. Ochii i se roteau, iar albul lor era aproape fluorescent în lumina tremurândă a flăcării torței. Agrippa nu arăta nici urmă de teamă. A apucat fiara de blană și i-a dat capul pe spate. Ochii bietei creaturi se învârteau în orbitele lor. Magicianul a trecut fiola peste buzele pline de spume ale fiarei, colectând spumă și salivă în recipientul de sticlă pe care l-a astupat și l-a așezat la loc în mantie.

– Am terminat, a zis el, fără să trădeze nici cea mai mică emoție și s-a îndreptat către ușă.

Îngroziți că vom putea rămâne închiși acolo, Sebastian și cu mine ne-am grăbit să ieșim și l-am privit cum închide ușa,

trântind-o. Apoi, abia reușind să ne punem ordine în gânduri, l-am urmat pe scări în sus și înapoi în laborator.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai făcut acolo jos?! a exclamat Sebastian.

Fața lui era transpirată din cauza efortului și tremura.

– V-am pregătit călătoria, tinere. Asta am făcut.

Rămas fără cuvinte, Sebastian s-a holbat la alchimist.

Agrippa s-a aplecat în față ca să scormonească în foc.

– Eu sunt alchimist, părinte Mountjoy. Mă ocup cu substanțe și forțe ciudate, așa cum tu te ocupi de rugăciuni și texte biblice. Roberto Bellarmino v-a dat vehiculul pentru sarcina voastră, eu trebuie să vă ofer substanța care să îl facă să functioneze.

Ne-am holbat tăcuți la alchimist. A pus fiola într-un soi de braț din metal pe care l-a așezat în mijlocul focului.

– În lunga mea viață pe acest pământ am învățat multe, a zis el. Am întâlnit multe femei și mulți bărbați iluștri. Am fost învățat bine. Marele Leonardo da Vinci însuși a fost cel care a descoperit primul puterea Cantarellei.

– Cantarella? am repetat eu. Cunosc acest nume.

– Zău? a răspuns Agrippa, întorcându-se ca să mă privească mai atent. Foarte puțini au auzit de ea, tinere. Este un secret bine păzit. Dar poate umbrele trecutului au rămas ca să bântuie anumite locuri din Roma. Cine ar putea ști? Cantarella este o otravă, cea mai puternică din câte se cunosc. Nu este nevoie să cunoașteți din ce este alcătuită și, cu siguranță, nu am de gând să vă dezvălui formula. E de prisos să mai spun că Leonardo și, mai târziu, Lucrezia Borgia cunoșteau mulți negustori și mulți călători care vizitaseră locuri exotice ale lumii și se întorseseră în Italia, aducând substanțe ciudate. Printre altele, au adus rășini de pe tărâmuri despre care se zice că ar fi acoperite cu vegetație deasă și luxuriantă și unde ar trăi șerpi uriași și oameni cu pielea de culoarea smoalei. Leonardo, experimentatorul desăvârșit, a descoperit formula pentru Cantarella când eram

eu copil. Intenția lui nu a fost să inventeze o otravă. A fost un derivat al cercetărilor sale. El căutase să descopere o cale de a menține tinerețea trupului, ceva care să îl ajute în experimentele sale anatomice. Mai târziu, când a lucrat pentru familia Borgia, în anul 1499, Lucrezia a reușit să îl seducă și să îl convingă să-i dezvăluie secretul. Avea pe-atunci doar nouăsprezece ani și era o adeptă a Artelor Oculte. Ea și-a dat seama imediat de potențialul substanței și a fost și mai încântată când Leonardo a lăsat să-i scape teoria cum că puterea otrăvii ar putea fi înmiită dacă era trecută prin corpul unui animal și purificată de secrețiile naturale ale acestuia.

Agrippa a făcut o pauză, a scos fiola din flăcări și s-a uitat la conținutul acesteia, ridicând-o la lumina focului. Părând mulțumit, el a așezat fiola într-un suport care se afla pe masă.

– Leonardo a refuzat vehement să-și testeze teoria și a ieșit din serviciul familiei Borgia – un act de vitejie la care un om mai puțin important nici măcar nu ar fi îndrăznit să viseze. Asta a avut prea puțină importanță, căci Lucrezia aflase deja tot ce avea nevoie. Cu toate că nu eram decât un băiețandru, am fost primit în cercul ei, deoarece eram pasionat de filosofia naturii. Îmi place să cred că i-am fost de mare ajutor Lucreziei Borgia. Am fost asistentul ei, ajutând-o în experimentele ei timpurii când a încercat să purifice Cantarella. I-am oferit rigoarea filosofică de care avea nevoie. Am folosit pisici, câini și, de vreo două ori, urși, până când am reușit să perfecționăm tehnica. Aceasta este Cantarella în stare pură, a zis el, ridicând fiola din suport. O picătură omoară pe loc.

– Și inelul? am întrebat eu.

– După cum am spus, el reprezintă vehiculul. Aceasta... privi lichidul din fiolă... este substanța. Este darul meu, contribuția mea la misiunea voastră. Trebuie să folosiți inelul și otrava ca s-o ucideți pe târfa aia englezoaică, Elisabeta Tudor.

– Dar de ce-am folosi niște metode atât de elaborate? De ce n-ar fi bună și o simplă sabie? Femeia sângerează ca toată lumea.

– Sabia este nesigură, tinere. Cu o sabie poți să rănești, dar nu neapărat să ucizi. Și crede-mă, Elisabeta are mulți dușmani. Au încercat și alții înaintea voastră și au dat greș folosind arme brutale. Acest inel și această otravă pot fi ușor ascunse și sunt infailibile. O singură zgârietură e de ajuns ca regina cea eretică a Angliei să moară în câteva secunde.

Capitolul 16

Stepney, sâmbătă 5 iunie, 2.45 p.m.

Pendragon nu mai văzuse o astfel de ploaie torențială decât o singură dată în viață. Fusese în timpul vacanței mari. Părinții lui se așteptaseră ca el să își petreacă vacanța în casa lor cu terasă îngustă de lângă Whitechapel Road, însă, după ce încheiase primul an de studiu la Oxford, el plecase la Paris împreună cu un grup de prieteni. Se despărțiseră în Bois de Boulogne, înțelegându-se să se întâlnească în Aix. Cine ajungea primul acolo avea să primească zece franci.

După ce-și petrecuse o oră pe marginea drumului citind *Jocul cu mărgele de sticlă*, Pendragon fusese luat de șoferul unui camion care se îndrepta către sud. El nu își dăduse seama că șoferul intenționa să se oprească la Lyon, așa că îl lăsase la marginea unui oraș, la ora 3 a.m. De-abia pornise la drum, când începuse potopul. Adăpostindu-se sub coroana unor copaci, el privise cum furtuna se apropia de-a lungul râului. Fulgerul, asemenea degetelor diavolului, săgeta apa, iar vibrațiile bubuiturilor tunetelor îi răsunau în piept.

În acel moment, Mile End Road, sau ce se putea vedea prin parbriz, semăna cu un râu îngust care ieșise din matcă. Apa trecea peste borduri, unind drumul și trotuarele. Chiar dacă ștergătoarele fuseseră date la viteza maximă, privind prin parbriz aveai impresia că te afli în spatele unei cascade.

Celularul lui Turner scoase un sunet, iar el citi mesajul primit de la secţie, care conţinea toate detaliile pe care le obţinuseră.

– Apelul a fost primit la ora 2.11, domnule inspector-şef. Proprietarul, ăă... privi mai atent ecranul... domnul Conta... dino se afla acolo. Destul de mulţi martori. Un bărbat s-a prăbuşit lângă o masă.

– Ce legătură are cu noi?

Turner privi din nou ecranul celularului, deoarece primise mai multe informaţii.

– Se pare că nu a murit din cauze naturale. Făcu o pauză pentru a prelungi suspansul. Ar trebui să ne bucurăm că ne-au contactat. Victima este Tim Middleton.

În faţa restaurantului se aflau două maşini de poliţie şi o ambulanţă, iar trotuarul fusese blocat. Doi poliţişti desfăşurau banda galbenă. Erau uzi leoarcă. Pendragon şi Turner coborâră repede din maşină. După ce străbătură cei zece metri până la restaurant, costumul gri al lui Pendragon avea deja câteva pete mai întunecate, iar jacheta scumpă de velur a lui Turner era la fel de mată ca şi una din piele veche de căprioară.

– Nu-mi vine să cred! exclamă el în timp ce încerca să o cureţe, regretând că nu o lăsase în maşină.

Pendragon îşi şterse faţa şi privi nepăsător cum picăturile de apă cădeau pe pardoseala de marmură din holul restaurantului. Doi paramedici trecură pe lângă el, ieşind în ploaia torenţială. Fuseseră chemaţi, dar nu reuşiseră să mai facă nimic pentru decedat.

Pendragon văzu mai mulţi oameni în restaurant. O femeie plângea cu sughiţuri, însă acestea erau acoperite de zgomotul făcut de ploaie. Îl îmboldi pe Turner, apoi trecu pe lângă recepţie şi intră în sala mare a restaurantului. Norii negri învăluiau încăperea într-o lumină sumbră.

Locul crimei fusese păstrat intact. Tim Middleton zăcea întins pe spate. Faţa şi cămaşa îi erau acoperite de sânge şi vomă. În păr avea bucăţi, parţial digerate, de pâine cu usturoi. Doctorul Jones sosise cu câteva clipe înainte şi începuse examinarea preliminară a cadavrului. Conturul trupului victimei fusese deja trasat cu cretă, iar un poliţist filma scena. Colegii lui Middleton împreună cu doi sau trei clienţi erau adunaţi în partea cealaltă a sălii. Inspectorul Grant şi sergentul Mackleby, care sosiseră la restaurant cu câteva minute mai devreme într-o altă maşină, vorbeau cu proprietarul restaurantului şi luau notiţe. Pendragon se întoarse când un bărbat înalt şi îndesat se apropie dinspre toalete.

– Dumneavoastră vă ocupaţi de caz? întrebă el pe un ton grav. Părea a avea cincizeci şi ceva de ani, avea o expresie îngrijorată întipărită pe faţă, o frunte lată, iar părul negru, dat cu gel, era pieptănat pe spate. Purta pantaloni crem, un tricou albastru cu guler şi un sacou din tweed. Îi întinse mâna: Max Rainer.

– Inspector-şef Pendragon. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

Rainer oftă.

– Nu-mi vine să cred, să fiu sincer.

Pendragon îl studie pe arhitect. Părea sigur pe el, coerent, dar vădit tulburat de cele întâmplate.

– Îmi puteţi povesti?

Rainer începu să descrie scena, îi făcu inclusiv un rezumat al discursului ţinut de Middleton şi sfârşitul său şocant.

– Am fost primul care a ajuns la el după ce… după ce s-a prăbuşit. Totul a fost îngrozitor de violent. Dar, cu toate acestea, nu am crezut că va… muri.

– Vă mulţumesc, zise Pendragon. Am dori o declaraţie completă din partea dumneavoastră.

Se îndreptă apoi către locul unde se afla Grant, care vorbea cu Giovanni Contadino. Îl lăsă pe inspector să-şi noteze în

carneţel ultimele lămuriri înainte să intervină şi să i se adreseze proprietarului restaurantului:

– Nimeni nu a părăsit restaurantul după incident? întrebă el.

– Firește că nu.

– Aşadar, ce-avem aici?

– O petrecere a firmei Rainer & Partenerii şi încă două cupluri. Contadino arătă înspre ele. Un cuplu se afla în încăperea cealaltă. Arătă cu capul către o femeie îmbrăcată într-o rochie albă şi un bărbat mai în vârstă, cu părul negru şi încărunţit la tâmple. Celălalt cuplu şedea acolo. Arătă spre o masă care se afla în partea cealaltă a sălii faţă de locul unde murise Middleton.

– Vă aduceţi aminte ce a mâncat victima?

Contadino răspunse imediat.

– Tocmai le-am spus colegilor dumneavoastră – pizza cu pui. A băut ceva mai mult.

– Ceva fructe de mare?

Bărbatul făcu ochii mari.

– Doar nu...?

– Trebuie să luăm în calcul toate posibilităţile, domnule Contadino.

– Dar noi n-am avut niciodată nicio problemă. Adică... şi-apoi, niciun petrecăreţ nu a comandat fructe de mare.

– Mulţumesc pentru ajutorul acordat, zise Pendragon pe un ton calm.

Traversă încăperea, îndreptându-se către doctorul Jones care era îngenuncheat lângă trupul lui Middleton.

– În mod cert a fost otrăvit, zise patologul, fără să-şi ridice privirea. Vezi nuanţa gălbuie a pielii? Doar dacă nu... Ştii cumva dacă a mâncat fructe de mare?

– Nu a mâncat. Nimeni de la masă nu a mâncat.

– Atunci, dacă nu e de la ceva ce a mâncat mai devreme, nu poate fi vorba de intoxicaţie alimentară. Stafilococului îi

ia aproape o oră să acţioneze, iar bacteriei E.coli, în jur de opt, cel puţin.

– Nu există nimic altceva care să-şi facă efectul mai repede?

– Ba da, toxinele, Pendragon. Reacţia alergică ar putea explica prezenţa acestora, dar aceste cazuri sunt rare. Nu cred că ar fi mâncat sau băut ceva dacă ar fi ştiut că ar putea face o reacţie alergică.

– N-am mai văzut aşa ceva niciodată. Din ceea ce zic martorii, s-a comportat relativ normal cu câteva clipe înainte să înceapă să scuipe vomă şi sânge.

– Exact ce spuneam şi eu, răspunse Jones. Nu este intoxicaţie alimentară.

– Nu.

– Cu toate astea, zise Jones uitându-se la Pendragon, dacă a fost otrăvit, şi pe asta mizez eu, doza trebuie să fi fost foarte mare ca să provoace un efect atât de rapid şi de violent. Ori a fost asta, ori este vorba despre o otravă incredibil de puternică. Una pe care nu am văzut-o sau de care nici măcar nu am auzit până acum.

Capitolul 17

În sala de şedinţe se simţea un uşor iz de umezeală. Pendragon îl detectă de îndată ce intră însoţit de Turner. Pe lângă asta, pe tavan se afla o pată mare, singurul indiciu că unul dintre burlane cedase sub presiunea ploii torenţiale, inundând puţin această parte a secţiei de poliţie. Mackleby şi Grant se aflau deja acolo. Sergentul punea un set de fotografii cu Tim Middleton pe panou, prinzându-le cu piuneze. Grant tasta ceva pe laptop, nedezlipindu-şi ochii de pe ecran.

– Aşadar, ce avem? întrebă Pendragon când Mackleby se întoarse şi se îndreptă către cel mai apropiat birou.

Ea avea în faţă un carneţel şi un pix.

– Proprietarul restaurantului a fost dornic să ne ajute.

– Îi e frică să nu i-i trimitem pe cap pe cei de la Protecţia consumatorului.

– Da, dar trebuie să recunoaştem că s-a descurcat bine. Nu a lăsat pe nimeni să plece şi ne-a contactat imediat.

Pendragon încuviinţă din cap.

– El unde se afla?

– Domnul Contadino se afla în bucătărie când Middleton a început să se simtă rău. A auzit ţipătul unei femei şi a dat buzna în sală tocmai când victima se prăbuşea la pământ.

– Şi ceilalţi angajaţi ai firmei?

– Sergentul Mackleby a stat de vorbă cu femeia, iar eu le-am luat declaraţii bărbaţilor, răspunse inspectorul Grant,

fără să-şi ridice ochii de pe ecran. Apăsă pe un buton, se ridică în picioare şi ocoli biroul. Declaraţiile se potrivesc. Cu toţii au spus că Middleton băuse cam mult. Ţinea un fel de discurs, o tradiţie a lor, pare-se. Apoi a început să se bâlbâie, părând cam dezorientat. La început au crezut că era beat, dar apoi a început să scuipe sânge şi a căzut. Rainer a fost primul care a ajuns lângă el.

– Femeia a declarat ceva diferit, sergent? întrebă Pendragon.

– Este ceva ce ar putea să fie important. Câteva femei l-au văzut pe Middleton când a sosit la restaurant. Întârziase, iar ele mi-au spus că a avut o discuţie aprinsă cu un cuplu care a ajuns la restaurant cam în acelaşi timp. Când s-a aşezat la masă, Middleton era într-o dispoziţie proastă.

– Ai aflat numele celor doi? întrebă Turner.

– Mai mult de-atât. Probabil, i-aţi văzut şi dumneavoastră. Erau acolo mai devreme. Am vorbit cu Contadino. A fost şi el martor la incident şi mi-a spus că au fost cât pe ce să se ia la bătaie. După ce Middleton s-a prăbuşit, femeia... ăăă... Mackleby se opri ca să-şi consulte notiţele... Sophie Templer, a fost devastată. Iubitul ei, Marcus Campbell, a vrut să o scoată afară din restaurant, dar domnul Contadino nici nu a vrut să audă. El...

– Am stat de vorbă cu ei separat, interveni Grant. Campbell nu a negat că nu ar fi avut o discuţie aprinsă la intrare, dar a insistat că nu a fost ceva serios. Din câte se pare, până nu demult, domnişoara Templer şi Middleton formaseră un cuplu.

Pendragon ridică o sprânceană.

– Declaraţiile lor se potrivesc? o întrebă el pe Mackleby.

– Da, domnule inspector-şef. Se aflau în altă parte a restaurantului. Niciunul din ei nu s-a mai intersectat cu Middleton între momentul altercaţiei şi cel în care acesta a murit. Au auzit agitaţia de la masa din sala principală a restaurantului şi l-au văzut pe Contadino intrând repede. Campbell s-a dus să vadă ce era zarva aceea, iar Sophie Templer a intrat după el

câteva minute mai târziu. Ea l-a văzut pe Middleton întins pe jos şi s-a pierdut cu firea. Până am ajuns noi acolo, ea se mai liniştise, cu toate că era încă în stare de şoc când am vorbit cu ea.

Pendragon dădu îngândurat din cap şi se încruntă.

– Şi decedatul? Aţi aflat ceva de la colegii lui?

– Erau cu toţii în stare de şoc, bineînţeles, începu Grant. Dar ştiţi, domnule inspector-şef, am avut impresia că niciunul nu îl prea agrea pe individ.

Pendragon se întoarse către Mackleby.

– Sergent? Ai avut şi tu aceeaşi impresie?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Nu cred că era tocmai angajatul lunii în firma Rainer & Partenerii.

– În regulă. Luăm în calcul toate informaţiile. Doctorul Jones strigă în gura mare că este „copleşit de mort", astea-s cuvintele lui, dar este convins că Middleton nu a murit din cauza intoxicaţiei alimentare. Doar dacă nu este din cauza a ceva ce a mâncat mai devreme în ziua respectivă. Alte cauze în afară de otrăvire intenţionată, care ar putea acţiona atât de repede, ar fi toxinele din fructele de mare, dar nimeni de la masă nu a comandat aşa ceva.

– Când va putea doctorul Jones să ne dea un răspuns clar?

– A spus că va suna imediat ce... zise Turner.

Celularul lui Pendragon începu să sune.

– Doctorul, zise Pendragon, recunoscând numărul. Da, aha. Da... înţeleg. Cât timp... Nu, îmi dau seama. Luă celula-rul de la ureche o clipă şi se strâmbă.

Ceilalţi zâmbiră.

– Nu, este... este excelent. Mulţumesc. Închise celularul şi oftă. Testele preliminare arată că în sângele lui Middleton se afla o cantitate mare de arsenic. Îndeajuns de mult încât să ucidă o întreagă echipă de rugby, e de părere Jones. Va primi

un raport toxicologic complet de la Scotland Yard, dar numai după douăzeci și patru de ore.

După două ore, restaurantul arăta foarte schimbat. Patronii traumatizați plecaseră, iar trupul lui Middleton fusese și el ridicat. Rămăseseră acolo doar doctorița Colette Newman și doi oameni de-ai ei. Folosindu-se de o pensetă fină, șeful Departamentului de criminalistică punea o fibră culeasă de pe covor într-un recipient mic din sticlă.

Pendragon se aplecă lângă ea.

– Jones crede că există șanse mari să fie vorba despre otrăvire.

– Asta va decide laboratorul de toxicologie, comentă Newman fără să îl privească. Nu avem prea multe indicii.

– Nu?

– O masă de prânz obișnuită care s-a încheiat prost. Am sigilat tot ce se afla pe masă, iar unul dintre asistenții mei face același lucru cu ustensilele din bucătărie. Dacă Middleton a fost otrăvit într-o manieră tradițională, vom găsi probe, credeți-mă.

– Sunt convins de asta, răspunse Pendragon, apoi se ridică în picioare și se îndreptă spre partea cealaltă a restaurantului.

În bucătărie se afla un bărbat îmbrăcat în echipament de criminalist, care filtra cu grijă lichidul dintr-o oală. Intrarea în bucătărie se afla exact vizavi de masa la care murise Middleton. Era greu de imaginat cum un angajat al lui Rainer s-ar fi putut furișa neobservat în bucătărie ca să pună arsenic în mâncare. Și chiar dacă ar fi făcut-o, de unde ar fi avut certitudinea că Middleton ar fi fost cel care ar fi mâncat-o, și nu altcineva? Așadar, rămânea varianta ca vinovatul să fie cineva din personalul din bucătărie. Dar și asta era la fel de neverosimil. „Și-apoi, își zise Pendragon, care naiba ar fi motivul?“

Pendragon trecu pe sub banda galbenă care bloca trecerea pe trotuarul din față și îl salută din cap pe polițistul care stătea

lângă uşa restaurantului. Hotărî că nu putea face mai mult pentru moment. Îi trecu prin minte să se întoarcă la secţia de poliţie şi să-l ajute pe Turner, dar se simţi brusc extrem de obosit. Traversă strada şi o luă pe jos către apartamentul său, care se afla cam la un kilometru distanţă. Îi va prinde bine o gură de aer, gândi el, chiar dacă fusese o seară de vară umedă şi ciudată pe Mile End Road. Traficul era lejer; câteva familii se întorceau înapoi în Essex după o zi petrecută în oraş. Proprietarii chioşcurilor de vizavi de Spitalul din Londra închiseseră mai repede din cauza potopului. Ştiau că prea puţini oameni ar fi avut chef să se oprească în faţa unor chioşcuri ude, din care ieşeau aburii; în mod clar preferau să stea în casă şi să se uite la Fox Sport.

Strada şi trotuarele erau încă lucioase, dar canalizările, uscate de atâta vreme, făcuseră faţă cu succes ploii torenţiale. Din beton şi din asfalt se ridicau aburii, iar Pendragon simţi cum umezeala îi pătrundea în oase. În curând se cufundă în gânduri, încercând să potrivească piesele unui mozaic încâlcit. Aveau de-a face cu două decese misterioase care aveau legătură cu un şantier de construcţii. Victimele se cunoşteau tangenţial, dar oare ce legătură exista între ele? Niciuna, din câte îşi dădea el seama. Niciuna, cu excepţia faptului că amândouă victimele erau implicate în acelaşi proiect. Prima era un muncitor indian, cealaltă, un arhitect. Unul fusese omorât în bătaie, celălalt... ei bine, ce se întâmplase cu Tim Middleton? Se prea poate să fi murit din cauza a ceva ce mâncase, dar asta nu era o crimă, ci doar o coincidenţă ciudată. Ceva nu era în regulă, totuşi.

Apoi mai era scheletul. Şi el avea legătură cu şantierul de pe Frimley Way, dar era vechi de sute de ani. Şi, cu toate astea, nu putea trece cu vederea faptul că aceste decese începuseră la scurt timp după ce fusese făcută acea descoperire.

Pendragon era atât de cufundat în gânduri, încât nici nu îşi dădu seama când ajunse la clădirea în care locuia. Observă că

uşa de la intrare era întredeschisă. Trecu pragul şi auzi un ţipăt înăbuşit care venea dinspre apartamentul lui Sue Latimer.

O luă la fugă pe hol şi ajunse în dreptul uşii tocmai în clipa în care un bărbat ieşea valvârtej din apartament. Avea gluga trasă pe cap şi purta o mască înfăţişându-l pe Obama. Era masiv şi atletic. Îl luă pe nepregătite pe Pendragon. Omul îl izbi cu umărul în piept, lipindu-l de cadrul uşii. Înainte ca acesta să apuce să-şi revină, bărbatul se afla deja la celălalt capăt al holului. Ajunse la uşa de la intrare şi se făcu nevăzut pe stradă.

Pendragon vru să fugă după el, dar auzi un geamăt. Sue, care era prăbuşită pe podea, încerca să se ridice, ţinându-şi o mână pe faţă. El se duse repede la ea să o ajute. Privind-o, observă o vânătaie mare în jurul ochiului. Avea o tăietură sub pleoapa de la ochiul drept.

– Mi-a furat geanta, zise ea, izbucnind în lacrimi.

Pendragon o apucă de umeri, lăsând-o să-i plângă la piept.

Capitolul 18

Londra, luni 6 iunie

Sergentul Jez Turner opri maşina în faţa unui bloc şi se uită la ceas. Era 8.30, iar construcţia roşiatică din cărămidă, odinioară un depozit al firmei East Indian Company, era învăluită în lumina puternică a dimineţii. În spatele lui, clipocea apa murdară din docul unde, cândva, acostau vapoare comerciale care aduceau bunuri exotice din locuri îndepărtate. În zare se vedeau turnurile strălucitoare din Docklands, dominate de Canary Warf, mărturie a revoluţiei sociale care transformase această zonă când el începuse să facă primii paşi.

– Şi priveliştea e frumoasă, zise el încet, ridicându-şi ochii către ferestrele care dădeau spre apă.

Se documentase în legătură cu Sophie Templer: avea douăzeci şi şase de ani. Studiase afacerile la Goldsmiths College. Acum lucra pentru Woodruff & Holme, cea mai mare companie de PR din Marea Britanie.

Sophie îi deschise uşa. Era îmbrăcată într-o fustă neagră, strâmtă, o bluză frumoasă din mătase de culoarea untului şi pantofi cu tocuri înalte. Părul ei castaniu, care îi ajungea până la umeri, era proaspăt spălat şi mirosea a fructe tropicale. Schiţând un zâmbet, ea îl salută şi îl conduse pe sergent într-un spaţiu mare, deschis, cu tavan arcuit, pereţi albi şi pardoseală lustruită din beton. Înăuntru se afla o masă de bucătărie

foarte mare din piatră albă, o lumină difuză care provenea din dispozitive invizibile şi două canapele mari din velur gri. O galerie făcea trecerea către un dormitor alb cu gri. Lângă acesta se afla un birou mic, ecranul imens al unui Mac de-abia zărindu-se de pe o masă de sticlă. El simţi miros de cafea.

Femeia arătă spre un scaun de lângă masă.

– Espresso?

– Mulţumesc.

Turner îşi scoase carneţelul şi privi îndelung posteriorul frumos al femeii, în timp ce aceasta pregătea cafeaua.

– Aţi aflat ceva... ceva în legătură cu cauza decesului lui Tim? întrebă Sophie întorcându-se.

Exprimarea ei era tipic burgheză, îngrijită, remarcă Turner. Observă că ea pronunţa anumite vocale ca în Essex. În ciuda rafinamentului ei evident, nu îi era greu să şi-o imagineze pe Soph petrecând în oraş împreună cu prietenele ei, ţipând cu o exaltare mimată la unul dintre spectacolele trupei Chippendales sau înjurând ca un birjar după câteva pahare de votcă sau de gin tonic.

– Este prea devreme, răspunse el. Aşteptăm raportul toxicologic.

– Dar nu a fost intoxicaţie alimentară?

– Tratăm cazul ca pe o crimă.

Ea oftă adânc şi îi întinse cafeaua, un lichid maro-închis într-o ceaşcă albă minusculă.

– Dumneavoastră şi domnul Middleton aţi fost împreună... până nu demult?

– Da. Ea îl privi drept în ochi. Ascundea cu grijă imaginea tinerei îndurerate din după-amiaza precedentă. Ne-am despărţit în urmă cu două luni.

– Aţi fost împreună mult timp?

– Doi ani.

– Aşadar, a fost o relaţie serioasă.

Ea se întoarse şi opri cafetiera.

– Nu am relaţii ocazionale, domnule sergent.

– Pot să vă întreb ce s-a întâmplat?

Ea păru surprinsă o clipă, dar reuşi să disimuleze bine. Rezemându-se de blatul din bucătărie, luă o gură de cafea.

– O, chestii obişnuite. Ne-am îndepărtat unul de celălalt. Voiam lucruri diferite.

– Înţeleg. Despărţirea a fost urâtă?

– Ce vreţi să insinuaţi, domnule sergent?

– Dumneavoastră şi... prietenul dumneavoastră, Marcus Campbell, aţi avut o altercaţie cu Tim Middleton la restaurant.

Ea ridică din umeri şi se uită la el, înclinându-şi capul într-o parte.

– Da, nu e un secret. Am răspuns ieri la întrebările referitoare la asta.

– A fost prima dată când v-aţi întâlnit cu domnul Middleton după despărţire?

– Da, chiar aşa a fost. Am încercat în mod deliberat să ne evităm, răspunse Sophie. Nu a fost greu, domnule sergent. Oraşul e mare.

– Şi domnul Campbell? Vă cunoaşteţi demult?

– Ce legătură are?

El o ignoră. Ea oftă şi goli ceaşca de cafea.

– Marcus este unul dintre clienţii mei.

Turner aruncă o privire peste carneţelul lui.

– Director general la Trevelyan Holdings.

– Da. Este unul dintre cei mai importanţi clienţi ai mei.

– Domnul Campbell a fost motivul pentru care dumneavoastră şi Tim Middleton... v-aţi înstrăinat?

– Nu! Brusc, ea se înfurie, lăsând deoparte stăpânirea de sine. Tim are... a avut nişte calităţi, dar era foarte greu să trăieşti alături de el... Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Ochii ei scânteiară, iar Turner decise că nu era una dintre acele femei care atunci când se înfuriau erau frumoase. Rea-

liză, de asemenea, că ascundea mai multe lucruri şi că probabil stricase totul prin faptul că o enervase.

– Îmi pare rău dacă vi se pare că aceste întrebări sunt prea personale, domnişoară Templer, răspunse sergentul, încercând să adopte un ton calm. Dar sunt convins că doriţi să îl găsim pe ucigaşul domnului Middleton.

Ea se domoli la auzul acelui cuvânt.

– Da, îmi cer scuze, domnule sergent. Încă nu m-am obişnuit cu ideea. Mi se pare incredibil. Uitaţi cum stau lucrurile: relaţia dintre noi a fost minunată timp de câteva luni, dar apoi... ei bine, bănuiesc că asta i se întâmplă oricui, nu-i aşa? Pasiunea de la început a murit.

– Ce fel de persoană era?

– O, foarte inteligent. Creativ. Ne distram. Dar, după cum v-am spus, ne îndreptam în direcţii opuse.

Dintr-odată păru foarte obosită şi se uită insistent la ceas.

– Îmi cer scuze, dar trebuie să prind trenul.

– Desigur.

Turner ocoli masa din bucătărie. Sophie Templer îşi luă de jos geanta crem din piele şi îl conduse spre ieşire, îmbrăcându-şi din mers sacoul.

Coborâră scările şi ieşiră împreună pe partea cu cheiul. Ea îşi puse o pereche de ochelari de soare Chanel.

– Îmi pare rău dacă nu v-am fost de prea mare ajutor, domnule sergent Turner.

Îşi ţinea geanta strâns la piept, cu braţele în jurul ei şi capul înclinat într-o parte.

„Toate mişcările ei sunt bine gândite“, observă Turner.

– Staţia de metrou este în direcţia aceasta.

Ea arătă în spatele ei, apoi întinse mâna.

– Domnişoară Templer, zise el, ignorând dorinţa ei evidentă de a pleca, ştiţi cumva de ce prietenul dumneavoastră, domnul Campbell, a vrut să plecaţi de la restaurant după ce a murit Tim Middleton? Cu toate că fusese anunţată poliţia?

Deoarece ochelarii de soare îi acopereau jumătate din faţă, era greu să-ţi dai seama ce impact avusese asupra ei observaţia sergentului.

– Bănuiesc că se gândea la mine, domnule sergent. Marcus este un bărbat foarte grijuliu. Iar eu, adăugă ea schiţând un zâmbet, eram într-o stare jalnică, dacă vă amintiţi.

– Da, aşa mă gândeam şi eu, răspunse el.

Femeia a se întoarse, iar sergentul o urmări cu privirea.

Jez Turner tocmai ajunsese la maşină când îi sună telefonul.

– Ceva util?

Era Pendragon.

– Numai că ascunde ceva, domnule inspector-şef.

– În regulă, o lăsăm în pace o vreme. N-are rost să insistăm. Întoarce-te la secţie şi caută informaţii despre Middleton. Vreau o imagine completă despre bărbat. Vorbeşte cu toţi pe care îi consideri importanţi. Du-te şi la Arhive.

– Nicio problemă. Unde sunteţi, domnule?

– Am avut un dram de noroc, răspunse Pendragon. Jones a tras nişte sfori şi a obţinut raportul toxicologic mai repede.

Capitolul 19

Când Jack Pendragon ieşi pe uşa secţiei de poliţie, blițurile îl orbiră. Preţ de o secundă, fu complet derutat. Apoi văzu un grup de jurnalişti adunaţi în capul scărilor care duceau către parcare. Doi fotografi continuară să facă poze. Hotărî pe loc să nu se agite. Ştia ce ar fi putut rezulta din asta deoarece, cu ani în urmă, *Oxford Times* se delectase publicând poze cu el din unghiuri care nu îl avantajau deloc.

– Domnule inspector-şef Pendragon! strigă unul dintre jurnalişti. Fred Taylor, de la *Gazette*. Ne puteţi da câteva detalii? Este adevărat că a fost descoperit un cadavru pe un şantier de construcţii? Acelaşi şantier unde Amal Karim a fost omorât în bătaie?

Pendragon rămase fără cuvinte. Încetini pasul şi ceilalţi jurnalişti tăbărâră pe el. Patru dintre ei se aşezară în faţa lui, cu reportofoane digitale pregătite.

– Cred că nu deţineţi informaţiile corecte, zise el, încercând să scape de ei.

Era încă surprins şi îşi dădu seama, de îndată ce rosti acele cuvinte, că părea teribil de afectat.

– Cum aşa, domnule inspector?

– Detectiv inspector-şef, vrei să spui, răspunse Pendragon, lăsând şi mai mult garda jos şi simţindu-se dintr-odată furios pe el însuşi.

În acel moment ar fi trebuit să se oprească, să tragă adânc aer în piept şi să coopereze. În schimb, îi aruncă reporterului o privire de gheaţă.

– Scuze, zise pe un ton sarcastic Fred Taylor. Detectiv inspector-şef Pendragon. Aşadar, vreţi să spuneţi că nu a fost descoperit un cadavru vineri după-amiază pe şantierul Bridgeport Construction de pe Frimley Way? Cu câteva ore înainte să fie omorât muncitorul?

– Nu mai am nimic de comentat, răspunse Pendragon şi dădu să plece.

Fără să se lase deloc intimidaţi, cei patru reporteri reuşiră cumva să-i blocheze drumul.

– Haide, Jack! strigă unul dintre ei. Nu vrem decât să ne facem treaba. Spune-ne ceva.

Cu un zâmbet larg, bărbatul îşi vârî reportofonul sub nasul inspectorului-şef. Pendragon îi aruncă o privire dispreţuitoare, iar zâmbetul de pe chipul acestuia dispăru.

– V-am spus că nu am nimic de comentat pe marginea acestui subiect. Vom organiza o conferinţă de presă la momentul potrivit. *Când* vom avea informaţii concrete.

Îşi croi drum printre reporteri şi coborî scările care duceau la parcare.

– Sunteţi nou aici, nu-i aşa, detectiv inspector-şef Pendragon? strigă Taylor în urma lui.

Pendragon îl ignoră şi se aşeză la volanul celei mai apropiate maşini de poliţie.

Trupul lui Tim Middleton era întins pe masa de disecţie. Avea o incizie în formă de „Y“, care pornea de la fiecare umăr şi se oprea la mijlocul pieptului, continuându-se până la buric. Coastele îi fuseseră tăiate şi îndepărtate. Capetele albe ieşeau în afară ca nişte ochi orbi într-o mare de măruntaie roşii şi cenuşii. Puţin mai jos se afla o porţiune de intestin gros, şocant

de pal. Pielea capului îi era trasă peste ochi. Lui Pendragon i se păru că decedatul semăna cu un iepure cu urechile pleoştite.

– A, Pendragon, zise Jones, ridicându-şi ochii de pe tastatura computerului. El îşi termină fraza, tastând stângaci cu două degete şi privind cu atenţie ecranul, apoi se ridică. Ar trebui să-ţi punem un pat aici.

– Ce-ai aflat? întrebă Pendragon.

– După cum ţi-am spus şi la telefon, un vechi amic al meu a reuşit să obţină mai repede raportul toxicologic, însă aş vrea să-ţi arăt altceva mai întâi.

Îi făcu semn lui Pendragon să se apropie de masă. Aplecându-se asupra trupului lui Middleton, Jones arătă către o protuberanţă cărnoasă de pe şoldul cadavrului. Pendragon reuşi să deslueşească un punct roşu.

– Locul împunsăturii, zise patologul. Explică modul în care a fost administrată otrava.

Pendragon păru surprins.

– O injecţie sub piele? Într-un restaurant aglomerat?

Jones ridică din umeri.

– Tu eşti detectivul, Pendragon.

– E prea în stil James Bond!

– Păi, e o urmă proaspătă, sau cel puţin a fost, şi am găsit resturi de chimicale în zona împunsăturii. Este clar că Middleton nu a murit din cauză că a ingerat ceva pe cale orală. Poftim, uită-te aici. Îi înmână o foaie imprimată şi îşi reluă explicaţiile în timp ce inspectorul-şef se străduia să descifreze informaţiile. Este evident vorba despre otrăvire. Aplecându-se, Jones îi arătă un grafic colorat. Patru componente diferite în otravă. O cantitate uriaşă de trioxid de arsen. Îi indică o linie ascendentă de pe grafic. Dar am mai găsit şi cantaridină, acid de abrină şi leandru. O combinaţie extrem de interesantă.

– Ai spus la locul crimei că nu ai mai văzut o astfel de otravă.

– Aşa e. Pentru început, concentraţia de arsen este fenomenală. Ca să ucizi repede un om de statura lui Middleton, e

nevoie de o jumătate de gram de trioxid. Ori așa, ori să folosești o cantitate mai mică, dar atunci nivelul de toxicitate trebuie să fie mai mare.

– Poate aici intervin celelalte trei componente, Cantaridina și celelalte, răspunse Pendragon.

– Cu siguranță, toate sunt mortale. Dar nu putem scăpa din vedere că făptașul a trebuit să administreze doza mare de arsenic fără să fie văzut și fără ca victima să-și dea seama. Mai există și un alt aspect – cu toate că pe vremuri arsenicul era cunoscut sub denumirea de „preferatul criminalului", deoarece putea fi obținut din mai multe produse de menaj, astăzi este aproape imposibil să pui mâna pe el. Cei de la Sănătate au făcut treabă bună în această privință.

– În regulă, zise Pendragon. Spune-mi despre celelalte trei componente.

– Cantaridina o cunoști, probabil, după numele popular, „musca spaniolă".

– Afrodiziacul?

– Un mit, răspunse Jones. De fapt este o toxină foarte puternică, ucide în cantități mici aproape pe loc.

– Și este ușor de obținut.

– Da și nu. Pe vremuri era la vedere – în sex shop-uri, comenzi pe internet – dar legile stricte au interzis asta. Nu constituie o problemă pentru cineva care are computer și modem – există mii de site-uri dubioase care vând această marfă ilegală.

– În regulă, zise Pendragon, privind din nou împunsătura. Acidul de abrină.

– Nu l-am mai întâlnit până acum, dar după ce am dat o căutare rapidă pe Google, am aflat o grămadă de informații cum numai Sfântul Internet ți le poate oferi. Provine de la „ochiul crabului", denumirea științifică, *Abrus precatorius*. Este mai cunoscută sub denumirea de „mărgeaua norocoasă". Nu prea a avut noroc bietul nostru amic, nu?

Jones aruncă o privire către masa de disecție, apoi se uită la Pendragon cu un rânjet malefic.

– Și-atunci? Poți să-l cumperi pur și simplu din magazine?

– Nu, tocmai de-asta mă minunez și eu. E greu să faci rost de el, cu sau fără internet. Provine din Africa și Asia și este o plantă cățărătoare. Acidul este extras din abrina care se află în sămânță.

– Și leandrul? întrebă Pendragon.

– Un alt mister. Foarte exotic, foarte periculos. Este o plantă perenă, cu frunze înguste și flori roșii. I se mai spune și „Trandafirul din Jericho". Provine tot din Asia, este foarte rar întâlnită în Marea Britanie, dar destul de populară ca plantă de interior în Statele Unite, din câte se pare. Otrava este extrasă din toate părțile plantei. Din câte am citit pe Google, este folosit foarte des ca otravă pentru șobolani în India, Bangladesh și anumite părți din Burma.

Pendragon îl privi îndelung pe Jones. Nu-l mai văzuse niciodată atât de însuflețit pe patolog.

– Te distrezi, nu-i așa?

Jones se luminează la față.

– Firește că mă distrez, Pendragon. Rănile de cuțit și loviturile în cap pot fi uneori extrem de plictisitoare.

– Așadar, raportul acesta coincide cu ce-ai descoperit tu?

– Bineînțeles, răspunse patologul, ridicând cu nonșalanță din umeri. Oricum, primele două coincid. Cred că mi se poate ierta faptul că nu am observat acidul de abrină și leandrul.

Pendragon îi aruncă o privire sceptică.

– Încă nu ești convins? Hai să-ți arăt ceva.

Pe o etajeră din spatele lui Pendragon se afla un șir de eprubete astupate. Jones se folosi de o pipetă ca să extragă un lichid galben, transparent dintr-una dintre eprubete.

– După cum bine știi, am fost aproape sigur că Middleton nu a murit de intoxicație alimentară. Din ce-au spus martorii, a fost evident că bărbatul s-a simțit bine, apoi, subit, a murit.

Aceştia au spus că şi-a pus mâinile în jurul gâtului şi apoi a scuipat sânge. Mi-am dat seama imediat că era vorba de arsenic. Doar că metoda asta este al naibii de demodată. Dacă s-ar fi întâmplat acum un secol, ar fi fost un lucru obişnuit, dar nu şi în zilele noastre. Aceasta este o mostră din urina lui Middleton, continuă patologul, ridicând pipeta în lumină.

Luă o bucată de plastic de mărimea unei cărţi de credit. În mijlocul acesteia se afla un cerc, uşor bombat. Jones lăsă să cadă o picătură din vârful pipetei pe cerc. Lichidul deveni brusc maro. Aşează bucata de plastic lângă o fâşie de hârtie, pe care se afla un şir de cercuri colorate. Cercul din capătul din stânga era aproape incolor, următorul era ocru, apoi galben-cafeniu, portocaliu şi, în cele din urmă, în capătul din dreapta, maro.

– Este un test pentru componentele arsenului. Acest rezultat demonstrează faptul că în urina decedatului există cel puţin trei părţi per milion de arsenic.

– O doză mortală?

– Şi încă ceva! Arsenul este un element trasor. Se află în noi toţi. De fapt, avem nevoie de el ca să putem cataliza nişte procese biochimice esenţiale care au loc în corpul nostru. Dar trei părţi pe milion este cam de o sută de mii de ori peste nivelul de arsen care ar trebui să se afle într-o persoană vie.

Se îndreptară spre masa de disecţie. Pe o cărucior se afla un recipient din oţel neoxidabil în care se găsea ceea ce părea a fi o grămăjoară de mure gelatinoase.

– Este ficatul victimei noastre, zise cu emfază Jones. Necroza este atât de avansată, încât aproape l-a adus în stare lichidă. Acesta este exact efectul produs de cantaridină. În aceeaşi stare se află şi organele interne. Jones arătă către un cărucior identic, aflat în partea cealaltă a mesei. Rinichii şi pancreasul aproape că s-au evaporat.

Jones îi atinse braţul lui Pendragon şi arătă cu pixul către cadavru.

– Organele genitale s-au umflat din cauza sângelui coagulat. Este tot efectul produs de cantaridină. Iar cantaridina se numără printre otrăvurile care provoacă voma cu sânge.

Pendragon nu reuşi să-şi ascundă repulsia. Nimic nu reuşea să-l mai şocheze sau să-l îngrozească, însă era uimit de faptul că încă descoperea crime îngrozitoare.

– Aşadar, oricare dintre aceste otrăvuri l-ar fi putut ucide pe Middleton aproape instantaneu? întrebă el.

– În mod repetat, domnule inspector. Cineva a vrut ca Tim Middleton să moară *de tot*.

Capitolul 20

Paris, martie 1589

Am rămas la alchimist încă două zile și două nopți. Voia să se asigure că nu vor apărea schimbări în înfățișarea noastră și că poțiunile pe care ni le dăduseră și preparatele chimice pe care le folosise să ne schimbe culoarea părului nu își vor pierde repede efectul. Mai era și faptul că vremea se înrăutățise din nou.

Femeia pe care o văzusem când am început să-mi revin în simțiri avea mare grijă de noi. O chema Catherine și era stră-stră-nepoata lui Cornelius Agrippa. Era o tânără prietenoasă și blândă de doar șaptesprezece veri, am aflat eu ulterior. Înfățișarea ei mi se păruse extrem de plăcută încă din clipa în care am văzut-o pentru prima oară, cu toate că fusesem bolnav și slăbit. Dar, după ce mi-am revenit complet, mi s-a părut și mai frumoasă. În mintea mea, oricât de amețit aș fi fost încă, Catherine semăna cu Madonna. Felul în care mergea, vocea ei, gesturile ei lăsau impresia că tocmai coborâse dintr-un tablou. Cu toate astea, nu mă puteam împăca cu gândul că era ucenica unchiului ei, că îl ajuta în artele diavolești, cel puțin așa le consideram eu.

În ultima noapte petrecută în casa lui Agrippa, nu m-am putut abține să nu aduc în discuție acest subiect. Sebastian dormea în odaia alăturată, iar Catherine venise să-mi aducă porția de poțiune pe care trebuia să o iau și care făcea parte din dieta stabilită de unchiului ei.

– Nu te temi pentru sufletul tău? am întrebat-o fără ocolișuri.

Ea a tresărit și mi-am dat seama că voia să plece, dar ceva o oprea. Am invitat-o să stea pe pat, lângă mine.

– Nu cred că înțelegi, părinte, a zis ea după o clipă de ezitare. Unchiul meu nu este un om rău.

– Doar nu vrei să-mi spui că lucrurile pe care le face el sunt faptele unui bun creștin, Catherine?

– Unchiul meu este un catolic devotat.

– Dar artele oculte și calea către Dumnezeu nu se împacă una cu cealaltă. Știi asta prea bine.

– Unchiul meu nu este vrăjitor.

I-am aruncat o privire sceptică.

Ea a încercat să se stăpânească și și-a îndreptat umerii.

– Unchiul meu crede că accederea la cunoașterea și înțelegerea naturii nu ar trebui îngrădită de viziunea îngustă a oamenilor.

– Biserica privește alchimia ca pe o erezie.

– În Biblie nu scrie că este un păcat să amesteci substanțe chimice sau să studiezi filosofia naturii, încercând să înțelegi lumea pe care a creat-o Domnul.

– Biblia nu este o carte infinită, chiar dacă înțelepciunea este, am răspuns eu, înfuriindu-mă. Tocmai de aceea avem nevoie de conducătorii Bisericii, iar Domnul vorbește prin Sfântul Părinte de la Roma. Există multe lucruri pe care trebuie să le interpretăm și pe care trebuie să le judecăm de unii singuri. Nu ni se oferă totul de-a gata, nici nu ar fi spre binele nostru dacă așa ar sta lucrurile.

– Înseamnă că dacă un alchimist este considerat sau nu eretic se rezumă la faptul că este sau nu un credincios adevărat. Este pur și simplu o chestiune de motivație. Unchiul meu este motivat de bine.

– Tu crezi că amestecul de otrăvuri și comiterea de crime sunt...

M-am oprit, dându-mi seama brusc de ceea ce spuneam.

Catherine m-a privit cu un amestec ciudat de milă și compătimire în ochi.

– În situația de față, părintele nostru Bellarmino a hotărât clar ce este bine și ce este rău, părinte John. Este datoria noastră să-i aducem pe eretici la Singura Credință Adevărată, ori prin persuasiune, ori prin moarte atunci când sufletului lor pierdut i se dă o ultimă șansă de izbăvire. Uciderea unui eretic nu este crimă, ci un act de binefacere.

– Da, am zise eu după o tăcere lungă. Însuși Bellarmino ne-a trimis la voi. Îmi cer iertare. Am greșit când l-am blamat pe unchiul tău, când m-am îndoit de credința lui. Unchiul tău este slujitorul Domnului, la fel ca noi, și trebuie să se folosească de toată priceperea lui ca să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu, la fel ca și mine. Dacă lașilor li se pare că noi comitem păcatul capital grăbind o faptă măreață, atunci așa să fie. În Ziua Judecății de Apoi, Dumnezeu Atotputernic va înțelege... și va ierta.

Îmi amintesc foarte puțin din drumul parcurs de la casa lui Cornelius Agrippa până la portul din Calais și mi-am șters complet din minte călătoria pe mare care a urmat. Întotdeauna m-am temut și am detestat marea. Încă de pe vremea când eram copil și mă jucam pe plajă cu familia mea, aproape de casa noastră din Suffolk, nu m-am încrezut în furia primitivă a valurilor, în răutatea și dezlănțuirea apelor.

Când ne-am apropiat de Dover, un vas de coastă a tras lângă noi și ne-a escortat până în port. Cu toate că sosirea noastră m-a umplut de neliniște, nu pot să nu recunosc că portul din Dover oferea o priveliște impresionantă. Zona împrejmuitoare era foarte veche, însă portul fusese terminat doar cu câteva zeci de ani în urmă. Două debarcadere uriașe se întindeau dinspre chei ca niște fălci care încercau să ne înhațe. S-a lăsat întunericul până am tras noi la mal. În partea de nord-est a orașului se observau câteva luminițe, iar la capătul cheiului ardea o flacără care nu era stinsă niciodată.

La bordul vasului nostru au urcat patru vameși. Au cercetat corabia și au verificat încărcătura: o multitudine de mirodenii și mătase din Genova și mai multe colivii în care se afla o gamă variată de păsări exotice despre care căpitanul pretindea că ar fi originare din China. Vameșii au fost foarte impresionați de aceste creaturi, deoarece aveau cel mai frumos penaj în culorile curcubeului. Păsările erau gălăgioase – țipau și cârâiau, ba chiar imitau cuvinte ca și când ar fi fost posedate de diavol.

Am nădăjduit ca vameșii să fie atât de impresionați de păsări, încât să uite de noi complet. Pe lângă echipajul care era alcătuit din douăzeci de oameni, mai erau doar câțiva pasageri, inclusiv Sebastian și cu mine. Dar, firește că, în cele din urmă, a venit și rândul nostru. Ni s-au pus întrebări și ne-au fost cerute actele.

Călătoriserăm la Paris deghizați în simpli comercianți, negustori de mătase care urmau să ia parte la un târg din Montmartre. Dar, pe lângă faptul că ne-a dat chipuri noi, maestrul Agrippa a țesut o întreagă poveste pentru noi. Ne-a transformat în negustori englezi care fuseseră în Europa ca să verifice posibilitatea importării unei substanțe numite calamină. Acest material era esențial în confecționarea alamei, un interes comercial care începuse să devină din ce în ce mai important în întreaga Europă. Alchimistul alesese această poveste, deoarece avea convingerea că era destul de greu de înțeles și ne scutea să dăm detalii în legătură cu comerțul cu mătase sau importul de mirodenii.

A funcționat. Când unul dintre vameși a început să ne întrebe despre ocupația noastră, n-a durat mult până când l-am plictisit cu entuziasmul nostru în legătură cu proprietățile calaminei. În ceea ce privește inelul și otrava pe care o distilase Agrippa, mă temeam că ne vor crea alte necazuri. Sfatul alchimistului în legătură cu inelul a fost, oarecum, simplu: „Poartă-l la vedere", mi-a zis, afișând un rânjet. Așadar, am purtat inelul. Smaraldul rotund și uriaș era cam ostentativ, însă am reușit să-i păcălesc. Otrava era cea care ne îngrijora. Sebastian o

ținea ascunsă în tunica lui. Am fost supuși umilinței de a fi percheziționați, iar fiola a fost descoperită. Cu toate acestea, Sebastian își pregătise povestea cu grijă. Recipientul mic din sticlă conținea un tratament italian pentru gută. Era extrem de caustic și de urât mirositor, le-a explicat el, iar vameșii l-au lăsat în pace.

Aceștia și-au făcut treaba temeinic, nu încape nicio îndoială, iar noi eram perfect conștienți că mulți oficiali din Dover deveniseră spioni ai lui Walsingham. Dorind să descopere contrabanda, aceștia țineau legătura direct cu rețeaua de spionaj a prim-secretarului. Erau foarte dornici să-i prindă în capcană pe simpatizanții lui Filip al Spaniei și pe misionarii catolici, cum eram eu și Sebastian. Această precauție din partea englezilor crescuse considerabil în ultimele luni, deoarece nu trecuseră decât șase luni de când spaniolii și-au văzut armada lor mândră înfrântă de flota Elisabetei chiar în acele ape.

Era deja miezul nopții când vasul nostru a fost lăsat să-și continue călătoria. Zorile începeau să se ivească deasupra Londrei, când ne-am apropiat de malul dinspre miazănoapte al Tamisei și ne-am transbordat pe o barcă ce ne-a dus spre apus, de-a lungul râului, pe sub Podul Londrei.

Trăisem în Londra vreme de câțiva ani înainte să părăsesc Anglia pentru Roma. Însă în timpul scurtei mele absențe, orașul se schimbase. De pe râu vedeam construcții noi, precum și urme ale celor vechi, care fuseseră schimbate și extinse. Însuși Podul Londrei era plin de viață. De o parte și de cealaltă a podului se aflau case, iar unele clădiri fuseseră practic suspendate deasupra apei. Nu puține păreau periculoase. Până și pe malurile Tamisei casele fuseseră construite atât de aproape de apă, încât caturile superioare atârnau deasupra apei.

Barca traversă apa spre malul dinspre miazăzi și către zona cunoscută sub denumirea de Southwark. Și acolo casele erau construite atât de aproape una de cealaltă, încât, de la câțiva metri depărtare, era greu să-ți imaginezi cum reușeau oamenii

să treacă printre ele. De-abia când micuța noastră ambarcațiune a tras la mal, am putut vedea străduțele înguste și întunecate care despărțeau casele din lemn.

Am privit spre malul dinspre miazănoapte și-am văzut lumina portocalie care aducea o nouă zi în acest mare oraș. Dinaintea ochilor mei se întindea Londra. La apus, râul făcea o cotitură, curgând pe lângă Westminster. La răsărit, Turnul Londrei se ridica deasupra acoperișurilor șubrede. Chiar în fața mea se desfășura un amestec vast de case – fierării, taverne, brutării, ateliere de făcut lumânări, tăbăcării, cizmării și bordeie – toate elementele care fac legătura între oameni, înghesuite pe câțiva kilometri pătrați. Deasupra tuturor veghea uriașa structură monolit a Bisericii Sf. Pavel, care fusese cândva epicentrul lumii catolice din oraș. Acum era ocupată de o religie nouă, uzurpată de ereticii care își spun credincioși. Clădirea oferea în continuare o priveliște copleșitoare, cupola măreață și pătrată depășind cu mult înălțimea oricărei alte clădiri din Londra. Va dura veșnic, mi-am zis eu coborând din barcă. Va fi singurul edificiu care va rămâne în picioare pe aceste tărâmuri și, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi contribui și eu la redarea adevăratei sale meniri – un loc unde va fi venerată Singura Credință Adevărată.

Când eu și Sebastian am pășit pe uscat, m-am simțit extrem de ușurat. Știu că oamenii sunt nevoiți să călătorească pe apă, dar asta nu e pentru mine. Mie îmi place să simt pământul sub picioare. Doi slujitori ne-au găsit bagajele în grămada din fața bărcii și le-au adus pe chei. Tocmai le dădeam un bănuț când am văzut o tânără venind spre noi. Părea a fi din popor. Purta o îmbrăcăminte ponositră din postav, un material din lână, un amestec de cenușiu și maro. Părul ei negru era aproape tot ascuns sub o broboadă maro-închis, murdară. Singura trăsătură care ieșea în evidență erau ochii ei verzi, în care se citea inteligența. Respira ușor întretăiat.

– Vă cer iertare, domnilor, a început ea cu o voce blândă, cu accent irlandez. Am fost reținută de probleme domestice. Dar când a văzut expresia nedumerită de pe fețele noastre, ea s-a uitat în jur, apoi a continuat: Pe mine mă așteptați, nu-i așa? *Monsieur* Gappair mi-a trimis un bilet în care zicea că aveți nevoie de găzduire. Sau aveți alte planuri?

Eu și Sebastian ne-am dat seama deodată la ce se referea.

– Nu, nu, a răspuns el. Firește că nu, apoi mi-a aruncat bagajul, care era gata să mă doboare.

Fata a râs, apoi și-a privit veșmintele.

– Îmi pare rău, domnule.

– Nu trebuie. I-am zâmbit. Cum te numești?

– Ann, domnule. Ann Doherty.

– Bine, Ann, arată-ne drumul.

Southwark începea să se trezească. De pe malul apei pornea o piață care se întindea de-a lungul unei ulițe care se oprea în Kent Street. Tarabele înșirate de o parte și de cealaltă erau pline cu tot felul de legume, pește și pâine. Am auzit un strigăt în spatele meu și abia am apucat să mă feresc din calea unui băiețandru care împingea un căruț greu cu cartofi plini de noroi. A ieșit de pe stradă, luând-o pe o alee îngustă.

Acest cartier al Londrei era cunoscut ca fiind, probabil, cel mai rău famat district al orașului. Cu toate că locuisem în Cheapside, un cartier relativ sărac, situat în partea de miază-noapte a râului, eu și vecinii mei de acolo i-am considerat întotdeauna pe cei nevoiți să locuiască în Southwark ca fiind cele mai nefericite suflete. Motivul principal pentru care acea zonă avea o reputație proastă era numărul mare de bordeluri, cârciumi și case de jocuri de noroc. Locul era, firește, disprețuit de acei ipocriți care-și spuneau Puritani, cea mai rea speță a acestei religii noi.

În timp ce înaintam pe strada luminată, mi-am adus aminte că citisem o cărțulie scrisă de către un astfel de păgân care era atât de insensibil la bucuriile vieții, încât se considerase

ofensat de cele mai simple plăceri ale celor care locuiau și munceau în Southwark. Dacă-mi aduc bine aminte, declamase efectele negative ale unuia dintre teatrele noi din acest cartier, spunând ceva de genul: „Acolo era dans, muzică, prefăcătorie, veselie, toate acele lucruri care aduc plăcere oilor rătăcitoare, dar pe care păstorul le deplânge". Și eu credeam în buna conduită și în moderație, dar nu aveam timp de pierdut cu astfel de absurdități.

Acestea fiind zise, cu siguranță nu aș fi ales să locuiesc aici, dacă ar fi fost după mine. Southwark era un loc periculos, plin de violență, unde erai nevoit să fii mereu atent la pungași și unde vagabonzii erau mai mulți la număr decât cei care făceau o muncă cinstită pentru a-și putea plăti chiria. Exista un motiv întemeiat, am gândit eu zâmbind, pentru care atât de puțini londonezi trăiau pe acest mal al Tamisei și anume, în acest mic cartier erau nu mai puțin de patru închisori.

Ann mergea cu pași repezi și se vedea limpede că știa viața de stradă. Cu toate că era o femeie firavă, părea îndeajuns de inteligentă și vigilentă, încât să-i țină la distanță pe cei cu intenții rele. Am luat-o pe o uliță îngustă, care șerpuia spre miazăzi paralel cu alte străzi întortocheate. Multe dintre casele de aici se aflau într-o stare jalnică. Copiii îmbrăcați în zdrențe se jucau la umbra acestor cocioabe, ferindu-se să nu calce în excremente și pe oase mucegăite de câini.

După o vreme, mi-am pierdut orice orientare, neștiind dacă ne îndepărtam de râu sau dacă făceam cale-ntoarsă. Însă Ann părea sigură pe ea și privea mereu în urmă ca să se asigure că noi reușeam să ținem pasul. Dacă ne-am fi rătăcit, nu eram convins că eu și Sebastian ne-am fi descurcat să ajungem înapoi la râu și chiar mai puțin sigur era că am fi scăpat fără să fim înjunghiați pe vreo uliță întunecată.

Toți am auzit zgomotul înainte să ne dăm seama de unde venea. Ann a fost prima care a reacționat. Recunoscuse, desigur,

vocile și, luând-o la fugă pe o străduță întunecată, s-a îndreptat către locul respectiv. Noi am iuțit pasul și am luat-o la fugă în urma ei, ieșind într-o curticică unde am fost întâmpinați de o priveliște cât se poate de tulburătoare.

Doi bărbați în uniforma Gărzilor Regale, unul ținând în mână o spadă, scoteau forțat un tânăr dintr-o casă. Băiatul țipa și se zbătea, dar era imposibil să înțelegi ce zicea. Mi-am dat seama imediat că era vreun imbecil sau vreun posedat de diavol.

Ajungând lângă flăcău, Ann s-a năpustit asupra unuia din bărbați și a început să-l lovească cu pumnii în piept. Luată prin surprindere, garda i-a dat drumul băiatului. Tânărul a profitat de ocazie și a încercat să o ia la fugă, însă cealaltă gardă a fost mai rapidă. I-a pus piedică băiatului care a căzut cu fața într-o baltă noroioasă. Încercând să se ridice în picioare, acesta începu să țipe și mai tare. Am reușit să deslușesc câteva cuvinte: „Domnul mă va proteja... diavolilor... Sfânta Fecioară veghează asupra mea".

Bărbatul care se ferea de pumnii lui Ann Doherty a pus stăpânire pe situație. Când aceasta a dat să-l lovească, el a apucat-o de încheietura mâinii și i-a răsucit-o la spate, făcând-o să urle. Am dat să fug și s-o ajut, însă Sebastian m-a oprit, ținându-mă strâns. L-am privit în ochi, simțind cum mă cuprinde furia, însă și expresia de pe chipul lui era la fel de neînduplecată. Asta m-a făcut să mă opresc și să mă gândesc.

Garda care îl ținea strâns pe băiat l-a trântit brusc înapoi în noroi.

– Haide! i-a zis el printre dinți tovarășului său. Măscăriciul ăsta nu merită osteneala.

L-a lovit pe băiat cu piciorul în stomac. Celălalt i-a tras un pumn în față lui Ann. Ea a căzut pe spate și, împiedicându-se de băiat, a căzut greoi în băltoaca noroioasă.

– Fă-l pe sifiliticul ăsta nenorocit să-și țină gura pe viitor, i-a spus dezgustată garda, apoi s-au îndepărtat.

Eu m-a dus repede la ei și am ajutat-o pe Ann să se ridice în picioare, în timp ce băiatul s-a ridicat singur.

– Ce se întâmplă? am întrebat eu. Ce căutau oamenii ăia aici?

Ann era plină de noroi și de mizerie, iar din gură i se prelingea un firicel de sânge; era speriată. În privirea ei se puteau citi frustrarea și furia. Și-a smuls brațul din strânsoarea mea și s-a întors cu spatele.

Eu am oprit-o, întorcând-o cu fața la mine.

– Ce înseamnă toate astea?

Avea ochii înlăcrimați.

– Au venit după Anthony, mi-a răspuns ea, printre sughițuri. Prefer să mor decât să renunț la el.

Capitolul 21

Stepney, marți 7 iunie, 12.30 p.m.

Detectiv inspector-șef Jack Pendragon privea ecranul computerului său și bătea cu grijă la tastatură.

– La naiba! Chestia asta nenorocită s-a blocat *din nou*, zise el printre dinți.

Jez Turner înconjură biroul.

– Încercați să salvați documentul ăsta, nu?

– „A încerca" este cuvântul-cheie.

Degetele lui Turner se mișcară ușor pe tastatură.

– Gata, zise el. Este ca o femeie... are nevoie de o atingere blândă.

– O, da, iar tu te pricepi la asta, nu?

Sergentul îi aruncă lui Pendragon un zâmbet silit.

– Am obținut ceva informații legate de Middleton care par a fi interesante.

– Da?

– M-am gândit să verific mai întâi starea financiară a individului. Bineînțeles că am întâmpinat obstacolele obișnuite cu banca, dar după câteva telefoane, am reușit să-i accesez contul. Sau, mai bine zis, *conturile*... cel puțin douăsprezece.

– Douăsprezece!

Turner luă un teanc de hârtii și i le întinse peste birou.

– Nimic neobișnuit la prima vedere. Sume mici în fiecare cont, tranzacții obișnuite: salariu și retrageri de numerar,

ipotecă, facturi pentru maşina luată în leasing. Apoi am observat un tipar.

Pendragon înşiră hârtiile pe birou şi le analiză pe rând.

– Într-adevăr... sume similare în fiecare lună din conturi diferite, de cele mai multe ori.

– Iar banii sunt direcţionaţi aleatoriu din şase conturi ale lui Middleton către cel puţin trei conturi ale unei terţe persoane. La început, am crezut că ar putea fi ceva legal.

– Nu, dacă ar fi fost vorba despre sume mari retrase în mod regulat, cum ar fi plata ipotecii, acestea ar fi mers într-un singur cont, poate două. Trebuie să fie vorba despre vreo înţelegere personală, care s-a dorit a trece neobservată. Altceva?

– Ar mai fi ceva, într-adevăr. M-am dus la Arhive, iar domnul nostru, Middleton, are cazier.

Pendragon ridică o sprânceană.

– A făcut închisoare în Scoţia – pornografie infantilă şi molestarea unui minor.

Chipul lui Pendragon rămase impasibil.

– Un cadou pentru un şantajist.

– Mda, şi suficient ca să distrugă o relaţie dacă adevărul ar fi ieşit la iveală.

– Ţi s-a părut ţie că Sophie Templer ascundea ceva.

Pendragon se ridică în picioare şi se duse în faţa biroului.

– Rob Grant a subliniat faptul că angajaţii de la Rainer & Partenerii nu prea îl plăceau pe Middleton. Nu era el tocmai farmecul personal întruchipat, e adevărat, dar poate că o păsărică le şoptise ceva.

Turner ridică din umeri.

– Mda, trecutul lui ar putea constitui un motiv, dar nu ne prea ajută ca să-l descoperim pe făptaş... ar fi putut fi oricine.

– De acord, dar este un început. Cred că a venit timpul să-i facem o vizită lui Max Rainer. Poate va reuşi să ne lămurească în legătură cu trecutul întunecat al lui Tim Middleton. La urma urmei, este un *prieten apropiat*.

Ieşiră din biroul lui Pendragon şi traversau holul, când comisarul Hughes apăru în uşa biroului ei.

– Jack, putem sta de vorbă?

Pendragon ştia că nu era a bună când Jill Hughes nu îl invita să ia loc. Se întoarse la biroul ei şi se aşeză, aplecându-se şi sprijinindu-şi faţa în pumni. Abia atunci Pendragon observă ziarul care se afla pe biroul ei.

– Bănuiesc că l-ai văzut? zise doamna comisar, aproape aruncându-i ziarul în faţă.

El simţi cum păleşte. Era fiţuica locală, *Gazette*. Deasupra unei fotografii în care el se uita încruntat în obiectivul aparatului, se vedea un titlu scandalos: „PĂRĂSIT... PENTRU O ALTĂ FEMEIE". Cu aceste cuvinte începea articolul: „Detectivul inspector-şef Jack Pendragon, care a venit la secţia de poliţie din Brick Lane cu doar câteva zile în urmă, are atâtea secrete ascunse, încât ar trebui să conducă Trenul Groazei din parcul de distracţii. De curând pus pe liber de poliţia din Thames Valley, fostului poliţist din Oxford i s-au dar papucii şi de către soţia lui cu care a trăit timp de cincisprezece ani. Jean Pendragon l-a părăsit în luna ianuarie a anului trecut şi locuieşte acum împreună cu iubita ei din Kidlington, Sarah Milligan. Fericitul cuplu nu a putut fi contactat pentru comentarii, dar surse apropiate soţilor Pendragon ne-au povestit cum a început să se destrame căsnicia lor în urmă cu cinci ani, când fiica lor de nouă ani, Amanda, a dispărut în drum spre şcoală în Headington, cartier din Oxford. Fata nu a fost găsită niciodată. Conform dovezilor..."

El lăsă jos ziarul şi se uită în ochii şefei lui.

– E scandalos! începu el. Cum îndrăznesc?

Jill Hughes abia reuşea să-şi stăpânească furia:

– Jack, n-ai înţeles ideea.

– Şi care-ar fi aceea?

– Vorbeşti serios? Ideea este, domnule detectiv inspector-şef, că spiritele au început să se agite. Ce naiba ai făcut de ai enervat presa?

– N-am făcut... Apoi își aduse aminte de întâlnirea de pe treptele din fața secției. O, pentru numele lui Dumnezeu!

– Poftim?

– Am avut un schimb de replici cu niște jurnaliști ieri.

– Un schimb de replici?

Femeia ridică o sprânceană. Își ținea brațele pe birou și degetele încrucișate.

– M-am trezit cu camerele de filmat și cu reportofoanele în față. Poate n-am fost atât de politicos pe cât ar fi trebuit.

– Evident!

– Dar este absurd. Au scris o mizerie. N-am fost pus pe liber.

– Nu mă interesează asta, Jack. Chiar nu-mi pasă deloc. Ceea ce mă interesează pe mine este să nu agităm presa locală. Sunt aliații noștri, inspector-șef Pendragon.

El îi aruncă o privirea întrebătoare.

– Aliați? În Oxford, noi...

– Nici asta nu mă interesează, îl întrerupse ea, ridicând tonul. Nu suntem în Oxford. Aici urmezi regulile mele, iar eu vreau să ținem presa la curent cu evenimentele, ai înțeles?

Jack nu răspunse.

– *Ai înțeles*, detectiv inspector-șef Pendragon?

– Da, doamnă. Cum au aflat despre Jean?

Femeia oftă și clătină din cap.

– Îmi vine greu să cred că cineva din interior a divulgat secretul.

– Ce vreți să spuneți? De unde să fi știut asta cineva de aici?

– Jack, zise ea pe un ton mai calm, o astfel de poveste nu rămâne secretă multă vreme.

– Nu, așa se pare, răspunse el printre dinți. Și a fost atât de amabil din partea lor să amintească de fiica mea.

– Asta a fost, într-adevăr, o lovitură sub centură.

– Dar n-ar trebui să-i bag în seamă, nu? Trebuie să fiu drăguț cu presa.

Doamna comisar Hughes își privi mâinile împreunate. Pendragon observă că vârfurile degetelor ei se albiseră. Când își ridică privirea, el nu reuși să citească nimic pe chipul ei.

– Mi-ar plăcea să faci un rezumat al evenimentelor pentru presă, zise ea. Te las pe tine să organizezi conferința, dar vreau să se întâmple azi.

El aruncă ziarul înapoi pe biroul ei și ieși din încăpere.

O bătrână era condusă către ușa principală de un polițist în uniformă când Pendragon porni spre ieșire. Tocmai ajunsese lângă ușă când sergentul de serviciu strigă după el.

– Domnule?

Pendragon se opri și inspiră adânc înainte să arunce o privire peste umăr.

– Sergent.

– Mă scuzați că vă deranjez, domnule inspector-șef. Doamna aceea bătrână, arătă cu capul în urma ei, și-a dat câinele dispărut. Un spaniel.

Pendragon îi aruncă o privire neîncrezătoare. Sergentul Scratton o observă și continuă:

– Mda, așa e. În mod normal n-aș... doar că... e a treia persoană în această săptămână.

Inspectorul-șef se rezemă cu cotul de tejghea și se prinse de podul nasului. Brusc se simți îngrozitor de obosit.

– În regulă, sergent. Eu trebuie să plec. Dă-i toate detaliile inspectorului Towers, bine?

Pendragon ieși în soarele după-amiezii. Îl văzu pe Turner așteptându-l în cea mai apropiată mașină din parcare. Aerul era din nou umed și era greu să ignori mirosul care venea din canale.

– Acum avem de-a face și cu un hoț-fantomă de câini, își zise Pendragon în barbă. Cred că vremea asta îi face pe toți s-o ia razna.

Era un drum de zece minute cu maşina până la blocul din anii 1920, recent renovat, de pe Turnmill Street din Barbican, unde Max Rainer deţinea un apartament la etajul al patrulea. Holul de la intrare, flancat de o parte şi de alta de palmieri în ghivece negre de granit, ducea către un lift original cu uşi glisante, lângă care se afla un set de scări din piatră. Liftul se deschidea într-un coridor larg. Fundalul alb al pereţilor era întrerupt de uriaşe fotografii sepia, care înfăţişau momentul construcţiei clădirii, muncitori cu căşti pe cap, care duceau varniţe încărcate şi împingeau roabe. Pe fiecare etaj se aflau patru apartamente. Rainer locuia la numărul 402.

Vorbea la telefon şi râdea când întredeschise uşa. Îi căzu faţa când îi văzu pe poliţişti. Scurtă convorbirea şi închise telefonul.

– Domnule inspector-şef...

– Pendragon.

– Desigur. Cărui fapt îi datorez această onoare?

Rainer îi aruncă o privire lui Pendragon, apoi îl măsură din priviri pe Turner.

– Eram în trecere pe-aici. Ne întrebam dacă aveţi la dispoziţie zece minute.

– Păi...

– Minunat!

Pendragon făcu un pas în faţă, iar Rainer nu avu de ales şi deschise larg uşa, lăsându-i pe cei doi bărbaţi să intre în apartament.

Era mobilat scump. Un scaun Le Corbusier se afla lângă ferestrele mari, triple. Draperiile erau clasice, din catifea neagră, pardoseala din lemn de trandafir, iar pe rafturile din sticlă se aflau obiecte rare şi exotice. În apartament se mai afla o canapea uzată şi o lampă obişnuită art deco. Rainer îi invită să ia loc. Turner se aşeză la celălalt capăt al canapelei faţă de gazdă. Pendragon se plimbă agale prin încăpere.

– Din nefericire, am o întâlnire în douăzeci de minute, domnule inspector-şef, zise Rainer. După cum vă puteţi da

seama şi dumneavoastră, moartea lui Tim a fost un şoc pentru noi. Drept urmare, am multe întâlniri şi probleme personale pe care trebuie să le rezolv. Firește că mi-ar plăcea să vă răspund la întrebări, aşadar, poate ar trebui să trecem peste protocolul cu ceai şi biscuiţi.

Expresia îngrijorată care se putea citi de obicei pe chipul lui era mai accentuată ca niciodată. Ochii lui căprui erau încercănaţi şi uşor injectaţi. Pendragon şi Turner aflaseră că acesta împlinise cincizeci şi şase de ani. În ziua aceea părea mai bătrân.

Pendragon îşi flutură mâna.

– Înţeleg prea bine, domnule Rainer. Dar am crezut că doriţi să ne ajutaţi ca să îl prindem pe ucigaşul lui Tim Middleton.

– Ucigaş? Este oficial?

– Da.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă pe un ton serios Rainer.

– Cât de apropiat eraţi de Tim Middleton?

Rainer păru uşor surprins de întrebare.

– I-am apreciat hotărârea... l-am respectat. Îl cunoşteam de mult timp, dar n-aş putea spune că eram apropiaţi.

– Dar totuşi, au existat legături de familie, nu-i aşa?

– Am fost coleg cu tatăl său la Cambridge. Am vâslit împreună. Am fost cavaler de onoare la nunta soţilor Middleton în 1976.

– Şi l-aţi angajat pe Tim ca pe o favoare făcută familiei lui? întrebă Pendragon.

– Deloc, răspunse Rainer. Tim este... a fost.. un arhitect foarte, foarte bun. A lucrat pentru o firmă foarte cunoscută câţiva ani înainte să vină la noi.

Pendragon păru să ignore acest lucru. În încăpere se aşternu tăcerea în timp ce el scana cu privirea obiectele de pe rafturile din sticlă. În cele din urmă spuse:

– Ce ştiţi de cazierul domnului Middleton?

Rainer păru surprins.

– O, haideţi, domnule Rainer! zise Pendragon, oprindu-se în faţa canapelei. Îi aruncă o privire lui Turner: Sergent, poate vrei să-i reîmprospătezi memoria domnului Rainer.

Turner se uită în carneţel.

– Pe data de 6 iunie 1997, domnul Tim Middleton a fost arestat în Edinburgh. Pe 18 octombrie 1997, a fost condamnat la şase ani de închisoare pentru două capete de acuzare pentru raporturi sexuale cu un minor şi trei capete de acuzare pentru deţinerea şi distribuirea de pornografie infantilă. A fost eliberat mai repede pentru bună conduită pe data de 20 martie 2001.

Rainer îşi trecu o mână prin părul negru şi rar.

– Bine. Într-adevăr, Tim a încălcat legea. Cineva de la Meadhams – firma de arhitectură pentru care a lucrat în Harrow – a aflat despre trecutul lui. A fost „pus pe liber", după cum s-au exprimat ei. Tatăl lui Tim, Greg, avea o boală în fază terminală atunci... cancer la ficat. A murit la scurt timp după aceea. Nu pot spune că mă simţeam în largul meu cunoscând... înclinaţiile lui Tim, dar era un arhitect bun. Credeţi-mă, dacă aş fi aflat că recidivase, aş fi...

– Nu despre asta este vorba, domnule Rainer.

– Nu, nu, desigur. Dar credeţi că are legătură cu moartea lui.

– Este prea devreme ca să ne pronunţăm, însă trebuie să cercetăm toate posibilităţile. Ştiţi ceva despre viaţa personală a domnului Middleton?

Pendragon îşi trase un scaun, sprijinindu-şi coatele de genunchi şi împreunându-şi degetele.

– Nu, eram doar colegi de muncă. Nu prea socializam altfel cu Tim.

– Îi cunoaşteţi prietenii?

– Nu.

– Aţi avut sentimentul că ar avea un anturaj nepotrivit? Avea probleme?

Rainer se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere.

– După cum am mai spus, domnule inspector-şef, nu prea aveam legătură cu Tim în afara biroului. Era băiat mare. Nu eram paznicul lui.

– Nu. Spuneţi-mi, credeţi că cineva din firmă cunoştea trecutul domnului Middleton?

Rainer se încordă.

– La naiba, sper că nu! Eu n-am suflat o vorbă. Ce vă face să credeţi asta?

Pendragon nu răspunse la întrebare.

– Şi firma dumneavoastră merge bine?

– Da, avem multe proiecte în desfăşurare. De ce?

– Inclusiv proiectul de pe Frimley Way?

– Da. Desigur, am auzit despre moartea muncitorului de acolo. Tristă poveste.

– Era unul dintre proiectele lui Tim Middleton? întrebă Turner.

Rainer îşi îndreptă atenţia de la Pendragon la Turner.

– Nu aşa funcţionează lucrurile. Lucrăm ca o echipă la toate proiectele.

– Dar nu există un coordonator de proiect?

Rainer încuviinţă.

– Proiectul de pe Frimley Way era a lui Middleton? insistă Turner.

– A fost managerul de proiect, da. Unde vreţi să ajungeţi?

Turner îi întâlni privirea lui Rainer.

– Încerc doar să fac legătura între lucruri, domnule. Face parte din fişa postului.

– Bine, domnule sergent, zise Rainer pe un ton rece. Atunci poate mă veţi scuza? Şi eu am o fişă a postului. Include şi întâlnirile cu clienţii. Se uită la ceas şi apoi la Pendragon. Domnule inspector-şef, mă tem că trebuie să ajung la o întâlnire.

– Ce-a fost atitudinea asta? întrebă Turner când coborau cu liftul.

– O, eu nu mi-aş face prea multe griji, sergent. Rainer mi se pare un tip extrem de sensibil. Şi-apoi, durerea îşi pune amprenta diferit asupra oamenilor.

Când ajunseră la Brick Lane, Turner opri maşina în parcare şi observă înaintea lui Pendragon grupul de jurnalişti care aşteptau pe treptele din faţa secţiei de poliţie.

– Începe distracţia, zise el.

Pendragon coborî din maşină şi se îndreptă hotărât spre scări. Neluând în seamă reportofoanele, îşi croi drum prin îmbulzeală. Când ajunse în capul scărilor, se întoarse cu faţa la grupul de jurnalişti.

– Doresc să vă prezint câteva informaţii la zi, anunţă el, uitându-se la jurnaliştii şi fotografii adunaţi acolo.

Bliţurile aparatelor de fotografiat intrară în funcţiune, iar câţiva jurnalişti îşi verificară reportofoanele digitale. Pendragon îl zări pe Fred Taylor în spatele grupului şi îşi aţinti privirea aspră asupra lui.

– Există două crime legate de şantierul de construcţii al Bridgeport Construction de pe Frimley Way, începu el. Un muncitor, Amal Karim, a fost omorât în bătaie sâmbătă dimineaţa. Fusese paznic de noapte pe şantier. Trupul lui a fost descoperit pe ringul de dans al unui club din apropiere. Echipa noastră de criminalişti a confirmat faptul că atacul a avut loc pe acoperişul clubului, iar trupul bărbatului a fost aruncat în gura de aerisire care se află deasupra ringului de dans. A doua victimă este un arhitect al firmei Rainer & Partenerii. Decedatul este Tim Middleton, „Partenerul“ firmei, unul dintre arhitecţii care se ocupau de proiectul de pe Frimley Way. Domnul Middleton a murit duminică într-un restaurant din zonă. Cauza morţii este încă necunoscută, însă patologii poliţiei încearcă să o descopere. Până în prezent nu există niciun indiciu că decesele ar fi legate între ele, nici nu putem afirma cu certitudine că domnul Middleton a fost sau nu ucis.

Pendragon făcu o pauză şi cercetă cu privirea chipurile din faţa lui.

– Şi cadavrul dezgropat pe şantier, domnule detectiv inspector-şef Pendragon? Ce ne puteţi spune despre el?

Cel care pusese întrebarea era Fred Taylor.

Pendragon inspiră adânc, încercând să câştige timp ca să îşi pună gândurile în ordine.

– Cred că s-a produs o neînţelegere, domnule Taylor, răspunse el. Nu există niciun cadavru.

– Sursele mele mi-au spus altceva.

– A, sursele dumneavoastră. Da. Ei bine, mi-e teamă că sursele dumneavoastră v-au indus în eroare. În timp ce examina locul crimei, echipa noastră de criminalişti a descoperit un os uman, o falangă de la mâna dreaptă. Doriţi să vă spun pe litere cuvântul „falangă“, domnule Taylor?

Câţiva jurnalişti râseră.

– Un os uman? întrebă unul dintre jurnalişti.

– Da. Oricum, osul este foarte vechi.

– Dar provine de la o altă victimă… şi se află în aceeaşi zonă, insistă Taylor.

– Habar n-am. Dacă cineva a fost ucis, atunci crima a avut loc cu mult timp în urmă, răspunse Pendragon. Osul are o vechime de cel puţin o sută de ani.

Jurnaliştii începură să vorbească toţi odată. După o clipă, Pendragon îşi ridică mâna, iar aceştia tăcură.

– Mă tem că acestea sunt toate informaţiile pe care le deţinem până în prezent. Vă vom ţine la curent cu noi detalii.

– Domnule inspector-şef, aveţi de declarat ceva în legătură cu noile dezvăluiri din viaţa dumneavoastră personală?

– Nu comentez, răspunse el şi se întoarse către intrarea în secţia de poliţie.

– Nu comentaţi, domnule inspector? Nu vreţi să răspundeţi? îl presă Taylor.

Pendragon se opri o clipă şi îşi trecu o mână peste sprânceană. Împinse uşa şi intră hotărât în clădire.

Când Pendragon ajunse la el acasă era aproape 7.30. Se simţea extenuat, însă nu doar slujba lui solicitantă îl făcea să se simtă atât de obosit, ci şi faptul că îşi suprimase frustrarea şi furia. Întotdeauna privise presa cu suspiciune. Amestecul presei atunci când fiica lui dispăruse îi lăsase un gust amar. Ziarele locale din Oxford subliniaseră ironia faptului că un poliţist cu experienţă nu reuşise să-şi protejeze propria fiică. Fusese un act teribil de cruzime care îi afectase profund atât pe el, cât şi pe soţia lui. Căsătoria lui s-ar fi destrămat treptat şi fără acea povară în plus, iar el nu putuse să ierte niciodată presa pentru acea insultă şi de atunci păstrase distanţa.

Iar acum, acel nenorocit de jurnalist adusese totul în prim-plan din nou. Bine, putea să tot facă glume pe seama faptului că Jean îl părăsise pentru o altă femeie. Putea să facă faţă. Dar Amanda? Avea încă viu întipărită în minte imaginea ei. Ar fi fost adolescentă deja. Poate chiar era. Poate trăia în siguranţă undeva, alături de altcineva şi într-o bună zi avea să revină în viaţa lui. Cu mult timp în urmă hotărâse să nu mai aibă astfel de gânduri, erau prea chinuitoare, prea distructive. Nu, cea mai bună cale să-şi păstreze judecata sănătoasă era să-şi imagineze că fiica lui murise cu mult timp în urmă şi se odihnea în pace.

După ce dispăruse Amanda, el se îngropase în muncă, dar acesta fusese un alt element care dusese la distrugerea căsniciei lui. În mod ironic, lăsând deoparte faptul că reuşise să-şi distragă atenţia, devotamentul lui nu fusese de folos nimănui. Deşi îşi făcea treaba bine şi era respectat de colegi, nu fusese niciodată promovat. Cândva fusese ambiţios, dorind să ajungă departe – comisar-şef sau, poate, chiar comandant –, dar brusc toate uşile i se închiseseră, iar cariera lui ajunsese în impas.

Apoi, brusc, Jean hotărâse să-şi facă bagajele şi să plece. Într-o seară, Pendragon se întorsese acasă foarte târziu şi descoperise că ea îşi luase toate hainele din dulap şi câteva obiecte personale şi îi lăsase doar un bilet scurt. Făcuse tot posibilul să ascundă totul, însă, desigur, adevărul ieşise la

suprafață. Dintr-odată, postul său de la secţia de poliţie din Headington, de lângă Oxford, devenise nesigur. Primise câteva luni de concediu, iar el plecase în Irlanda, pierzând vremea prin Derry, bând Guinness în barurile din sat şi plimbându-se câte treizeci de kilometri pe zi.

După ce revenise la Oxford, el ceru divorţul, îşi depuse demisia şi îşi închirie casa. Cu ajutorul unui prieten de la academia de poliţie, primi un post la Brick Lane. La început, ezitase să accepte postul. Crescuse în apropiere de noua secţie, dar revenise de puţine ori pe locurile natale de când absolvise Oxfordul în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. O parte din el se îndoia că era înţelept să se întoarcă în oraşul unde crescuse. Se schimbaseră atât de multe lucruri în viaţa lui de când se plimbase ultima oară pe aceste străzi, iar el se schimbase la fel de mult. Nu mai era băieţelul mucos care se juca pe Mile End Road, îmbrăcat în pantaloni scurţi, cu genunchii juliţi şi murdari în timp ce se prefăcea că era soldat pe terenurile intravilane abandonate din cauza bombelor Luftwaffe detonate acolo cu douăzeci de ani înainte să se nască el .

Îşi plimbă privirea prin apartamentul dezolant şi oftă. Tocmai pusese *Sunday at the Village Vanguard* al lui Bill Evans, când auzi o bătaie uşoară în uşă. Opri muzica şi se duse să deschidă. Sue Latimer stătea în hol, ţinând în mână o sticlă de whisky legată cu o panglică albastră.

– Un mic dar de mulţumire, zise ea, întinzându-i-o.

– Pentru ce?

– Pentru că ai fost salvatorul meu.

Pendragon râse şi luă sticla.

– Chiar nu trebuia... O văzu pe Sue aruncând o privire în apartament. Intră. Deschise uşa larg, iar ea intră. Îmi cer scuze, nu e cine ştie ce. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

– Ai nişte vin? întrebă ea, aruncând o privire prin încăpere. Îl ador pe Bill Evans.

– Zău? zise Pendragon, ducându-se în bucătăria mică.

– Pari surprins.

– O, păi, nu credeam că mai ştiu mulţi despre el în zilele noastre. Jazzul nu prea mai este la modă.

– Eu am crescut cu el. Am cântat într-o trupă.

– Chiar?

– O, chestii de amator. Dar era distractiv.

Pendragon zâmbi. Ţinea în mână două pahare.

– Vrei să le bei pe amândouă? întrebă Sue.

El îi întinse unul.

– Noroc! Ştii, chiar nu era nevoie să cumperi sticla. Mă tem că nu ţi-am fost de prea mare ajutor.

– Prostii! Cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ai fi ajuns tu la momentul potrivit. Bine că am rămas doar fără geantă.

Pendragon ridică din umeri.

– L-am pus pe unul dintre sergenţii mei să investigheze dar, având în vedere că hoţul avea faţa acoperită, nu prea sunt mari şanse. Ai anulat cărţile de credit?

– Desigur, şi mă bucur că nu aveam în geantă decât vreo câteva bancnote. Oricum, sticla de whisky este doar pe jumătate un cadou de mulţumire. M-am gândit că ai nevoie să te înveselească cineva.

El îi aruncă o privire nedumerită.

– Am citit ziarele azi-dimineaţă.

– Ah.

– Sunt uimită cât de mult sunt dispuşi să se înjosească jurnalişti de tabloide.

– Ei bine, asta e. A ieşit la lumină.

Tăcură amândoi preţ de o clipă. El îi umplu paharul lui Sue şi se aşezară pe canapea.

– Aşadar, viaţa mea a fost făcută publică în ziar, dar, în afară de faptul că îţi place jazzul şi cânţi, eu nu ştiu nimic despre tine, zise el.

– Păi, deja ai aflat lucrurile interesante, răspunse ea. Născută în Sheffield acum patruzeci... şi ceva de ani. Ea zâmbi şi luă o înghiţitură din pahar. Sunt lector la Queen Mary College:

psihologie. Am fost căsătorită doisprezece ani, divorţată de trei. Fără copii. Gata – iată extraordinara biografie a doctoriţei Sue Latimer.

Pendragon clătină din cap şi îşi goli paharul.

– Ce e?

– O, nimic.

Ea îl privi insistent.

– Păcat că te subapreciezi. Şi eu fac la fel. Cred că este un defect colateral al divorţului.

Sue încuviinţă din cap.

– Se poate. Deşi trebuie să recunosc că m-am simţit eliberată la momentul respectiv. Oricum, eu *sunt* psihologul.

Râse, apoi se uită la ceas.

– Trebuie să pleci undeva? întrebă Pendragon în timp ce ea îşi termina băutura.

– Mă tem că da. Ţin un curs pentru studenţii la seral. Bieţii de ei sunt nevoiţi să mă asculte perorând întruna după ce îşi termină munca la bancă sau la birou.

– Iar începi.

Ea zâmbi.

– Obiceiul…

El o conduse la uşă. Vru să-i strângă mâna, însă Sue se întinse şi îl sărută uşor pe obraz.

– O, aproape uitasem, zise ea când ieşi pe uşă. Te-aş putea ispiti cu o cină la mine acasă mâine-seară? Nimic deosebit, mă tem. Nu sunt Delia Smith.

– Mă bucur să aud asta, răspunse Pendragon. Şi, da, mi-ar face plăcere.

– La opt şi jumătate?

– Voi veni.

Capitolul 22

Stepney, marți 7 iunie, 11.45 p.m.

Era o porțiune de teren viran unde copiii se jucau ziua și care era acum învăluit în întuneric; sub cerul presărat cu stele, părea părăsit.

Bărbatul purta o rochie lungă din catifea stacojie. Partea de jos a rochiei cădea liber de sub un corset strâns, închis cu șireturi și bombat în față cu ajutorul șervețelelor și a vatei. Șuvițele sintetice ale unei peruci negre mângâiau marginea de sus a corsetului și i se revărsau peste umeri. Peruca fusese împletită la spate cu mare grijă. În păr fuseseră prinse fire aurii de mătase. Pentru a completa costumația, el își așezase pe cap o bentiță aurie cu niște trandafiri mici și albi. În picioare purta papuci din mătase aurie, ușor cam roși și murdari de noroi. Totul era într-un dezacord oribil cu mănușile albe din latex, care de-abia se zăreau de sub volănașele mânecilor. Bărbatul ținea în mâna dreaptă o cușcă portabilă. Un spaniel cu botniță fusese îngrămădit înăuntru. Acesta scheuna jalnic.

În depărtare se zărea un șir de locuințe de închiriat, luminate puternic la acea oră. În partea de est a terenului, se zărea silueta unui pod feroviar pe fundalul cerului înstelat. Bărbatul intrase pe terenul intravilan printr-o poartă ruginită din metal care se afla sub pod. Era o noapte toridă, iar el transpira abundent

sub rochia grea din catifea. Pentru a înrăutăți și mai mult situația, cușca i se părea mai grea cu fiecare pas pe care îl făcea.

Dar locul cel mai întunecat nu era departe.

După ce străbătuse vreo treizeci de metri de teren, bărbatul devenise aproape invizibil în lumina slabă. Nu i se mai vedea decât fața albă și transpirată sub peruca neagră.

Bărbatul în rochie roșie așează cușca pe pământ. Câinele scheunase și mușcase botnița încă de când îl scosese din portbagajul mașinii. Cușca era prea mică pentru a-i permite să se miște. Bietul animal se holba îngrozit când într-o parte, când într-alta, frecându-se cu capul de plasa din oțel care închidea cușca în momentul în care încerca să se întoarcă.

Bărbatul deschise un rucsac mic din piele și scoase o cutiuță din metal. Înăuntru se aflau două seringi. O luă pe cea mai mică, apăsă puțin pistonul și ridică în lumina slabă acul din care picura substanța. Câinele chelălăi când acul îi pătrunse în piciorul din spate, însă sunetul fu înăbușit de botniță. Animalul intră în panică și se prinse cu ghearele de plasă, împingându-se în ea și încercând să muște prin ochiurile acesteia. Apoi încremeni și se ghemui.

Bărbatul deschise capacul cuștii și scoase cu grijă spanielul, așezându-l pe o parte în iarbă. Câinele își pironi ochii asupra bărbatului. Știa din instinct că ceva nu era deloc în regulă și nu putea face nimic în această privință. Pupilele lui erau negre și mărite. Avea privirea unui vițel care știe că va fi dus la abator.

Bărbatul luă cea de-a doua seringă, care era mai mare. Conținea o substanță portocaliu-maronie. Fără se ezite, acesta se aplecă deasupra câinelui și apucă o bucată de blană și piele chiar de sub zgardă. Câinele lăsă să-i scape un geamăt slab, aproape imperceptibil când acul seringii pătrunse în carne. Bărbatul își mută privirea, neputând să întâlnească ochii animalului.

Acesta începu să tremure. Picioarele i se zbătură în aer, iar labele i se strânseră. Ochii lui deveniră incredibil de mari, iar din gingii începu să curgă o spumă verde.

Bărbatul atinse câinele cu vârful pantofului său auriu. Era mort, țeapăn, cu ochii ațintiți la stele. Din cutia de metal scoase un recipient mic din plastic. Înăuntru se aflau un disc mic din sticlă, o pipetă și o eprubetă cu dop. Capul câinelui era răsucit, astfel încât fălcile lui atingeau pământul. Cu mare grijă, bărbatul trecu marginea discului de-a lungul gingiilor câinelui, colectând spuma. Apoi folosi pipeta ca să o transfere în eprubetă. După ce termină, înveli eprubeta cu dop într-o folie protectoare cu bule de aer înainte să o așeze la loc în cutia din metal, împreună cu celelalte instrumente. Apoi o așează cu grijă în geanta de umăr.

Bărbatul privi câinele pentru ultima dată, îi închise pleoapele și o luă înapoi către poartă. Găsi din nou cărarea pe care o urmase către teren, dar tocmai când ajunse acolo auzi un zgomot. Se ascunse. O mașină trecu pe străduța îngustă de lângă teren, scrutând întunericul cu farurile.

Ridicându-se în picioare, bărbatul în rochie traversă în grabă cei câțiva metri de iarbă udă și noroi. Nu observă când tivul rochiei se prinse de partea de jos a porții de metal care dădea în străduță, lăsând în urmă o fâșie de material lung de vreo cinci centimetri. Pășind pe asfaltul ud, el traversă în fugă străduța și intră în mașină, ridicându-și poalele rochiei roșii.

Capitolul 23

Londra, miercuri 8 iunie, 8.15 a.m.

În bucătărie mirosea a lapte vărsat şi răsunau acordurile unui hit de la Radio 2. Julie Silver oftă adânc când deschise uşa maşinii de spălat vase şi îşi dădu seama că uitase să o pornească în urmă cu o seară. Trânti uşa înjurând, puse farfuriile şi cănile copiilor în chiuvetă şi deschise robinetul. Lăsându-le să se înmoaie, se duse la maşina de spălat, scoase mai multe perechi de blugi şi tricouri, deschise uşa uscătorului şi aruncă hainele înăuntru.

La uşa care dădea spre grădină se auzi un zgâriat. Julie se întoarse şi îl văzu pe Rex, câinele ciobănesc scoţian al familiei. Ţinea ceva între dinţi. Pornind uscătorul, ea traversă bucătăria şi deschise uşa. Abia apucă să o întredeschidă, că Rex o împinse şi trecu în fugă pe lângă ea, lăsând urme de noroi pe pardoseala proaspăt curăţată.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea. Stai că-ţi arăt eu…

Rex se opri în mijlocul bucătăriei, dând din coadă, şi lăsă pe jos obiectul pe care îl ţinea între dinţi. Acesta scoase un sunet când căzu pe gresie, iar câinele scoase un lătrat puternic. Julie făcu doi paşi înspre el, iar Rex se ghemui gata de joacă şi îşi legănă coada încoace şi-ncolo, saliva începând să-i picure de pe bot. Femeia se aplecă să poată vedea mai bine obiectul.

Era alb şi uşor sferic. Nu-şi putea da seama cum de ajunsese în gura lui Rex. Mişcă obiectul cu vârful degetului, iar acesta se rostogoli. Văzând jumătatea superioară a unui craniu uman, cu orbitele găunoase şi decolorate, Julie ţipă şi sări în picioare. Zece secunde mai târziu, ea suna la secţia de poliţie, cu degetele tremurându-i când apăsă pe taste.

Capitolul 24

Jez Turner locuia într-un bloc de locuințe sociale, pe o străduță înfundată de lângă Mile End Road. Chiar și scăldate în lumina soarelui blocurile păreau ponosite. Apartamentul lui Turner se afla la al patrulea etaj al clădirii Malibu House, un edificiu cu șapte etaje construit pe la mijlocul anilor 1960. Când apăsă pe butonul liftului, Pendragon se întrebă dacă cei care făcuseră proiectul credeau că sunt amuzanți sau dacă acea denumire ridicol de nepotrivită provenise din convingerea sinceră că urmau să construiască un paradis. Oricare variantă ar fi fost, găinațul de porumbei și fumul de la țevile de eșapament ale mașinilor erau de altă părere.

Liftul se stricase cu câteva luni în urmă și nu mai fusese reparat, astfel încât Pendragon se văzu nevoit să urce pe scări. Ca și restul clădirii, acestea erau construite din bucăți simple din beton. Casa scării era acoperită cu graffiti și puțea a bere și urină. Auzi un plânset de copil și apoi vocea autoritară a unui bărbat strigând ceva neinteligibil. Zgomotele care proveneau de la mai multe canale diferite de televiziune răsunau îngrozitor. Când ajunse la etajul patru, o luă pe o pasarelă. Numără cel puțin vreo șase antene de satelit prinse în tavan, fiecare îndreptată către parcarea de jos. O femeie de o obezitate morbidă, care ținea între buzele țuguiate un muc de țigară din foi, atârna niște haine cenușii pe o sârmă de uscat improvizată. Inspectorul-șef îi zâmbi amabil când trecu pe lângă ea.

Ea îi aruncă o privire posomorâtă. La câteva uşi mai încolo găsi şi numărul 451, bătu şi se întoarse. O văzu pe femeia cea grasă studiindu-l bănuitoare.

Uşa se deschise, iar Pendragon rămase surprins când se trezi faţă în faţă cu o femeie în scaun cu rotile. Era foarte slabă şi purta un trening negru, însă ochii ei erau strălucitori şi plini de viaţă. Când zâmbi, faţa i se lumină. Pendragon îşi dădu seama că, în tinereţe, fusese extrem de atrăgătoare.

– Este în regulă, ai sunat unde trebuie, dragule, zise ea.

Pendragon îl zări pe Jez Turner în capătul holului din spatele ei.

– Îmi cer scuze, eu... începu Jez.

Femeia îşi întinse mâna.

– Eileen Turner. Dumneata trebuie să fii detectiv inspector-şef Pendragon. Sper că vei rămâne la o ceaşcă de ceai.

– Mamă, ne grăbim. Domnul inspector-şef şi-a schimbat traseul ca să vină să mă ia, zise tânărul sergent.

Pendragon zâmbi şi se uită pe furiş la Turner, care părea stânjenit. De obicei, într-o astfel de situaţie, Pendragon ar fi refuzat politicos, inventând vreo scuză, dar dintr-un motiv necunoscut de data aceasta el răspunse altfel:

– Mi-ar face plăcere, mulţumesc.

Jez se holbă la el, uluit.

– Atunci, poftește în bucătărie, domnule inspector-şef!

Eileen Turner îşi îndreptă scaunul cu rotile către fiul ei, care intră în bucătărie înaintea ei. Când Pendragon îi urmă, un labrador negru se ridică din coşul lui şi veni la el, dând din coadă. El se aplecă şi îl mângâie pe cap.

– El e Beckham, zise Jez. E bătrân. L-am numit aşa când era pui, iar Beckam, primul fotbalist al Angliei. Am renunţat la acest nume după incidentul de la Cupa Mondială din '98, dar a reintrat repede în graţii.

Îi zburli blana în joacă şi îl sărută în creştetul capului.

– Luaţi loc, vă rog, zise Eileen Turner. Jez o ajută cu ceştile de ceai. Şi, cum se descurcă băiatul meu, domnule inspector?

– Vă rog, spuneţi-mi Jack, răspunse Pendragon. Cum se descurcă? Este om de bază în poliţie, zise el pe un ton serios.

Eileen Turner se uită la fiul ei şi zâmbi.

– Mă bucur să aud asta. Nu ne-a fost întotdeauna uşor. Jez a muncit din greu. Îi întinse lui Pendragon o ceaşcă din porţelan şi o farfurioară. Surprinzând expresia neliniştită a sergentului său, el luă o înghiţitură înainte să aşeze ceaşca de ceai pe masă.

– Minunat, zise el.

Beckham şedea lângă Pendragon şi îl lăsa pe inspector să-l mângâie. Eileen Turner îşi aduse scaunul cu rotile în partea cealaltă a mesei, iar Jez îi aşează ceaşca de ceai în faţă, retrăgându-se lângă blatul de bucătărie de lângă cuptor ca să şi-l bea pe al lui.

– Jez mi-a povestit despre crima odioasă de pe şantierul de construcţii. Îngrozitor, zise Eileen, între două înghiţituri de ceai. Nu pot înţelege de ce fac oamenii astfel de fapte.

– Mulţi oameni nu înţeleg, doamnă Turner.

– Mi se pare corect să îmi spui Eileen, dacă şi eu îţi spun Jack, îi zise ea, zâmbind.

– Ai dreptate... Eileen. Am ajuns să mă obişnuiesc cu faptul că oamenii găsesc tot felul de motive ciudate pentru a ucide.

– De obicei, motivul sunt banii.

– De cele mai multe ori. Sau cel puţin lucruri care au legătură cu banii: droguri, jocuri de noroc, lupta pentru putere.

– Prin urmare, crima din pasiune e de domeniul trecutului?

– Depinde ce înţelegi prin pasiune, nu? interveni Jez. Baniii reprezintă o pasiune pentru mulţi oameni.

– Nu la asta m-am referit, Jez, iubitule, răspunse mama lui. Mă refeream la crimele din pasiune pe care le vezi în filmele vechi.

– În viaţa reală, crimele nu au nimic romantic, Eileen, răspunse Pendragon. Sunt întotdeauna dezgustătoare şi tulburătoare, indiferent de motive sau de mijloace.

– Da, sunt convinsă că ai dreptate. Se întoarse către fiul ei. Jez, te rog adu biscuiții. Domnul inspector-şef pare înfometat.

Pendragon râse.

– Este foarte amabil din partea ta, dar chiar trebuie să plecăm acum.

Eileen începu să protesteze, însă Jez îşi aşează o mână pe umărul ei.

– Mamă, din păcate, nu avem timp de poveşti.

O sărută pe obraz, iar ea îi strânse mâna.

– Aveți grijă, zise ea când cei doi închiseră uşa de la intrare în urma lor.

În timp ce coborau scările, Jez i se adresă şefului său:

– Ştiu la ce vă gândiți. Şi noi urâm locul ăsta nenorocit. Dar, într-un an, o să plecăm de-aici. Economisesc bani pentru un depozit.

– Bravo, sergent!

– Vreți să ştiți ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

Pendragon îl privi surprins.

– Acum şase ani. Accident de maşină. Tata a murit. Mama a rămas semiparalizată.

Ajunseră la parter şi traversară curtea din beton care dădea în stradă.

– O întâmplare tragică, reuşi să spună Pendragon. Mama ta este o femeie încântătoare, dar destul de singură.

– Fac tot ce pot, domnule. Eram pe punctul de a scăpa din văgăuna asta când s-a întâmplat accidentul.

Turner îşi flutură mâna arătând către clădirea gri mătăhăloasă numită Malibu House, fără a se uita în urmă. Avea o expresie îndurerată. Pendragon apăsă pe telecomanda maşinii, iar uşile se descuiară cu un clic şi un semnal luminos.

– Partea bună e că totul a fost pentru mine şutul în fund de care aveam nevoie. Înainte, eram cam necugetat. Şi-acum, uitați-vă la mine! Şi afişă un zâmbet dezarmant. Un om de bază în poliție!

Tocmai demaraseră când sună telefonul mobil al lui Pendragon. Era Rob Grant.

– Domnule, am descoperit ceva.

– Ce?

– Scheletul a apărut ca prin minune.

– Unde?

– Aproape de Frimley Way. Poveste lungă.

– Sper să fie una interesantă, domnule inspector. Ajung în cinci minute.

Scheletul fusese găsit într-o benă, la nu mai mult de cincizeci de metri de şantierul de construcţii de pe Frimley Way. Pendragon parcă maşina la capătul străduţei şi, împreună cu Turner, se îndreptă către un mic grup de oameni adunaţi în jurul unei bene galbene şi ruginite. Criminaliştii erau acolo, însă nici urmă de Colette Newman. O bucată mare dreptunghiulară de folie fusese întinsă pe partea carosabilă a străduţei. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în salopete din plastic se aflau în benă, încercând să-şi ţină echilibrul pe grămezile de resturi menajere şi desfăşurând un cablu lung care fusese înfăşurat în jurul unui butoi mare şi ruginit de ulei. Întinseră o a doua bucată de folie în interiorul benei şi aşezară cu grijă scheletul pe ea. Apoi, apucând de cele două capete, aceştia ridicară pachetul cu atenţie peste marginea benei şi îl dădură celorlalţi doi colegi care aşteptau. Vickers şi Thatcher stăteau deoparte, ca nişte spectatori. Îşi îndreptară spatele când îi văzură apropiindu-se pe Pendragon şi pe Turner.

– Domnule inspector, zise Vickers.

El şi Thatcher îl ignorară intenţionat pe Turner, care rămase uşor în urma lui Pendragon cu un rânjet pe buze.

– Dă-mi detalii, sergent.

– Am primit un telefon de la o doamnă care locuieşte la numărul şapte, pe Aldemey Road, chiar mai încolo. Arătă cu mâna stângă. Câinele ciobănesc scoţian al familiei a adus în

bucătărie o jumătate de craniu. Eu şi sergentul Thatcher tocmai ajunseserăm la secţie şi-am venit direct aici. Am cercetat străduţele şi aleile din împrejurimi. Acum o jumătate de oră, am descoperit asta.

Arătă cu capul către benă.

– Dar aţi cercetat aleile şi acum două zile, nu?

– Da, domnule. Bena era tot aici, dar scheletul, nu.

– Eşti sigur?

– Convins, zise cu fermitate Thatcher. O, pentru Dumnezeu, Turner, şterge-ţi naibii rânjetul ăla de pe faţă...

Dar când se întoarse Pendragon, Turner afişă o expresie nevinovată.

– Bine, domnilor sergenţi, zise el către Thatcher şi Vickers. Este limpede că cineva se joacă cu noi. Întoarceţi-vă la secţie şi întocmiţi-vă rapoartele. Ne ocupăm noi de restul.

Pendragon şi Turner se duseră către locul unde fusese aşezat scheletul. Se aplecară amândoi lângă oase.

– Inelul a dispărut, observă inspectorul-şef.

– Ar fi putut fi şterpelit de cineva care a văzut scheletul în benă, domnule.

– Posibil, dar greu de crezut.

Pendragon se ridică în picioare şi se întoarse către strada principală, când îl văzu apropiindu-se pe Fred Taylor. Jurnalistul era însoţit de un fotograf pe care Pendragon îl recunoscu din ambele sale întâlniri cu presa din faţa secţiei de poliţie Brick Lane.

– O, minunat! zise el în barbă.

– Acesta trebuie să fie proprietarul falangei, anunţă Taylor când se apropie. El se întoarse şi schiţă un zâmbet către Pendragon. Adică f-a-l-a-n-g-ă.

Dădu să plece către locul unde criminaliştii aranjau membrele şi craniul scheletului pe bucata din plastic, dar Pendragon îşi întinse braţul, oprindu-l din drumul său pe Taylor.

– Aici este locul crimei, domnule Taylor. Este interzis pentru public.

Taylor știa că nu era bine să forțeze lucrurile. Se întoarse cu fața la Pendragon.

– Locul crimei, domnule inspector-șef? Păi, este exact ce voiam să știu.

Încuviință din cap către fotograf care începu să facă mai multe instantanee.

Simțind că începe să se înfurie, Pendragon făcu un pas către cei doi bărbați, apoi se opri. Thatcher și Vickers se aflau încă lângă benă.

– Sergenți, vă rog însoțiți-i pe acești domni până la mașina lor, le ceru el pe un ton politicos.

Capitolul 25

Londra, miercuri 8 iunie, 8.05 p.m.

Tony Ketteridge trecu pe lângă pat şi se uită pe furiş la soţia lui, Pam. Nu era nimic interesant la televizor, aşa că hotărâseră să meargă la culcare mai devreme în acea seară. Ea stătea cu spatele sprijinit de o grămadă de perne şi citea o revistă. Văzu ecranul luminat al iPod-ului între cutele cămăşii ei de noapte din dantelă. Acordurile zgomotoase ale unei melodii a lui Tom Jones răsunau din căşti.

Întotdeauna urâse acel apartament, îl urâse în toţi cei şapte ani de când locuiau acolo. Dispreţuia în special dormitorul cu pereţii roz şi mobilierul antic fals – toate alegerile lui Pam. Nimic din acea cameră nu îl reprezenta, gândi el în timp ce se îndrepta spre baie. De fapt, nimic din ce se afla în acel apartament nu îl reprezenta. Era teritoriul lui Pam. El câştiga banii, ea alegea draperiile. Era o înţelegere pe care ajunsese să o accepte cu mult timp în urmă. Şi tot atunci ajunsese la concluzia că acceptarea unui lucru nu însemna şi îmbrăţişarea acestuia.

Închise în urma lui uşa de la baie. Cel puţin acolo era răcoare. De o parte şi de cealaltă a chiuvetei, se aflau nişte ferestre glisante înguste. Erau deschise, iar storurile ridicate. Dădeau spre peretele de cărămidă al unei case vecine, aşadar, încăperea conferea o oarecare intimitate. Baia era puternic luminată şi zugrăvită în nuanţe diferite de roz în comparaţie cu dormitorul.

După părerea lui Ketteridge, culorile se îmbinau într-un mod grotesc, întregul ansamblu semănând cu interiorul unui porc. Cada era din plastic liliachiu şi fusese la modă în anii 1970. Ca să o asorteze, Pam optase pentru nişte robinete aurii, în stil victorian. Vasul chiuvetei era alb, cu excepţia unui model cu flori violete care urca pe piciorul acesteia şi se revărsa în vas. Un coş de gunoi auriu cu capac, pătat, completa acea imagine a unei grandori false şi şterse.

Ketteridge îşi studie chipul în oglindă. Arăta îngrozitor şi se simţea şi mai rău. Până acum câteva zile era pe linia de plutire. În acel moment însă... totul părea că se prăbuşeşte în jurul lui. Nu se afla doar în dezavantaj – pentru el era ceva normal –, dar simţea că se află pe marginea unui abis. Îşi vedea viitorul fără speranţă, o gaură neagră care îl trăgea în ea.

Se apropie de oglindă, braţele atârnându-i grele pe lângă corp, şi scoase limba. Apoi îşi dădu seama că uitase să îşi aducă un pahar cu apă. Intrând din nou în dormitor, o văzu pe Pam citind absorbită un articol despre viaţa amoroasă a lui Tom Cruise. Era înfăţişat în mijlocul unei canapele din studioul lui Oprah. Pam îl ignoră complet.

Înaintă desculţ de-a lungul holului, trecu pe lângă livingul mic în care se afla o canapea pestriţă. Perdelele trase contrastau dezgustător cu materialul canapelei şi cu portocaliul oribil şi vârtejurile roşii ale covorului. Aprinse lumina în bucătărie şi traversă pardoseala acoperită cu linoleum, în timp ce neonul fluorescent începu să prindă viaţă. Lăsă apa să curgă mai mult. Fusese atât de cald, încât apa rece din conducte era tot caldă.

Auzi un zgomot în spatele lui. Se întoarse, dar nu văzu nimic. Îşi zări imaginea în geamul uşii din spate. Verifică apa cu degetul. Mulţumit, aşează paharul sub robinet.

Zgomotul se auzi din nou. Venea dinspre uşa care dădea în curte. Poate Minnie, pisica, voia să intre. Făcea asta uneori, chiar dacă era împotriva regulilor stricte ale lui Pam. Hrănise

conștiincios pisica și o scosese afară doar cu cinci minute înainte. Descuie ușa și o întredeschise.

Afară era liniște, cu excepția zgomotului traficului care se desfășura pe strada principală, pe partea cealaltă a clădirii. Din depărtare răzbătu un râset strident de fată. Dădu să se întoarcă în bucătărie, când auzi din nou acel zgomot. Semăna cu un zgâriat, ca și când s-ar fi frecat două bucăți de metal.

– Minnie! strigă el. Poți intra pentru o farfurioară de lapte, doar atât. Apoi trebuie să ieși afară, Minnie!

Zări o strălucire colorată și auzi un foșnet – mișcările produse de un material greu. Apoi fu împins cu spatele în bucătărie. Tony era un bărbat robust, însă fusese luat prin surprindere. Își pierdu echilibrul și se prăbuși pe linoleum cu o bufnitură surdă. O siluetă se furișă pe ușă cu o viteză incredibilă – o umbră rotundă, stacojie. Tony Ketteridge observă părul lung și negru fluturând și buzele roșii. Dar înainte să apuce să facă o mișcare, simți pe gât o lamă din oțel. Înspăimântat, nu reuși decât să se concentreze asupra feței care îl privea.

Fața era palidă: buzele de un roșu aprins, ochii negri încărcați de rimel, obrajii fardați puternic. Pentru o clipă i se păru că se uita la Jokerul din *Batman*. Însă reuși să recunoască fața din spatele machiajului. Brusc, i se făcu rău.

– Tu! reuși să spună Ketteridge, mutându-și privirea de la chipul grotesc la mâna în care ținea lama lipită de gâtul lui.

Tony Ketteridge simți o durere ascuțită în carnea moale de la subsuoara sa. Era ca focul, ca un ac fierbinte care îi străpungea pielea și se afunda în umărul lui. Își întoarse capul cât putu de mult, dar nu văzu nicio rană. Gura i se deschise. Paralizia se instală o secundă mai târziu. Spre groaza lui, nu avea absolut niciun control asupra mișcărilor sale. Vederea i se încețoșă. Lucrurile începură să se contopească într-un amestec de alb, roșu și negru. Voia să țipe, dar nu putu. Simți că i se întoarce stomacul pe dos. Sângele îi țâșni ca o fântână arteziană din piept. Chipul ucigașului său îi apăru din nou în față,

iar apoi mâna acestuia. Purta un inel, însă piatra mare şi verde fusese ridicată, iar din interior ieşise un ac pătat cu sânge. Ketteridge încercă disperat să rostească un nume, dar nu reuşi. În jurul lui, începu să se aştearnă întunericul.

Capitolul 26

Londra, martie 1589

Locuința lui Ann Doherty era o casă obișnuită din Southwark, înaltă, strâmtă și diformă ca o cocoașă. Fațada avea cu siguranță nevoie de reparații. Mortarul de deasupra ușii de la intrare era găurit, iar obloanele de la ferestre aveau nevoie urgentă de vopsea proaspătă. Ann se străduise să confere interiorului un aer cât mai primitor.

Am intrat în încăperea principală direct din stradă și am simțit aproape imediat cum oasele mele au început să se dezmorțească. Era o încăpere mică, cu tavan jos. Nu era niciun fel de covor, doar lespezile goale de piatră. Un cămin mare ocupa cea mai mare parte dintr-un perete, iar deasupra lui se afla o etajeră din lemn pe care erau înșirate farfurii din cositor. În vatră ardea un foc puternic, iar deasupra flăcărilor, pe un suport, se afla o oală în care fierbea apa. Într-o parte a căminului văzu un scaun solid din lemn, cu spătarul înalt și cu brațele sculptate în formă de cap de leu. Alte două scaune erau așezate în apropierea focului. Când am intrat, o slujnică tânără se aplecă să ia oala de pe foc, apoi începu să toarne conținutul aburind într-un lighean de lângă vatră. Ea ieși repede din încăpere când ne-am apropiat noi.

Am ajutat-o pe Ann să se așeze lângă foc și m-am uitat mai atent la fața ei. Buza de sus începea să i se învinețească.

Am muiat o cârpă și i-am tamponat rana. Ea a gemut. Băiatul, Anthony, a venit în fugă și s-a ghemuit la picioarele ei.

– Stăpână Ann, ce ți-au făcut? a întrebat el pe nerăsuflate.

A vrut să-i atingă cu degetele buza rănită. L-am înșfăcat de mână, mai dur decât aș fi vrut. El s-a răsucit cu fața la mine și m-a privit cu furie. I-am dat drumul.

– Nu te teme, Anthony, a zis Ann cu blândețe. Bărbații aceștia sunt prieteni.

– Prieteni? Prieteni? a chicotit el. Există așa ceva în această lume nemiloasă, *my lady*?

Ea a zâmbit și l-a mângâiat pe cap.

– Da, există.

– Acelea erau Gărzile Reginei, am zis. Băiatul ăsta cine-i?

Pentru prima oară m-am uitat mai atent la el. Era înalt și zvelt. Bretonul negru îi intra în ochi și avea buze extrem de groase. Începea să-i mijească mustața, care semăna mai mult cu o omidă păroasă. Păstra încă trăsăturile blânde ale unui copil. Ochii lui aveau o culoare neobișnuită, căprui amestecat cu maro-închis, iar genele îi erau lungi și negre. Să tot fi avut vreo optsprezece ani, mi-am zis, dar se poate să fi fost mai tânăr.

Ann își așeză un braț în jurul umerilor lui.

– Anthony mi-e ca un frate. Am grijă de el de aproape un an – de când au murit părinții lui. Este un băiat cuminte și extrem de inofensiv, dar suferă de o boală a minții. Este un credincios adevărat, dar, din cauza bolii lui, nu știe ce înseamnă frica și prudența. El crede că trebuie să le vorbească despre Adevărata Credință tuturor celor care vor să asculte. Majoritatea oamenilor de prin locurile astea îl ignoră. Știu că este inofensiv. Ori cineva s-a simțit jignit azi, ori gărzile erau pur și simplu în trecere și au auzit ceva ce nu le-a convenit.

– Nu sunt prea încântat de situația asta, declară Sebastian, făcând un pas spre noi. E nebunie curată. Ar trebui să fim în siguranță în casa asta. Băiatul ăsta atrage atenția.

M-am uitat la expresia șocată a lui Ann.

– Domnilor, îmi pare foarte rău. Nu se va mai întâmpla. Anthony are un suflet bun. Are inima curată.

– Puțin mă interesează pe mine caracterul băiatului, izbucni Sebastian. Nu cred că îți dai seama de pericolele care ne pasc.

Ann s-a ridicat în picioare. Era aproape la fel de înaltă ca prietenul meu.

– Domnule, mi-am cerut scuze. Ce doriți mai mult de la mine?

Sebastian a părut uimit de îndrăzneala fetei. Apoi am văzut cum uimirea lui s-a transformat în mânie. A făcut un pas către Ann Doherty, iar eu am fost convins că avea de gând să o lovească. Dar ea era uimitor de agilă. Sebastian abia a apucat să se miște când fata l-a luat prin surprindere, i-a prins pumnul încleștat și l-a lipit cu spatele de perete. L-a apucat de gât.

– Să nu îndrăzniți vreodată să-mi vorbiți despre pericolele care vă pasc, domnule, zise ea printre dinți. Noi vedem moartea în fiecare zi. Noi n-avem norocul să stăm la adăpostul încăperilor din Vatican, părinte Sebastian. Aici, dacă ești descurcăreț, trăiești.

Fata i-a dat drumul. El s-a îmbujorat la față de rușine și și-a dus mâna la gât unde degetele puternice ale lui Ann îi lăsaseră urme roșii.

Eu am râs ca să mai destind atmosfera, fapt care nu a fost deloc pe placul prietenului meu.

– Haide, Sebastian, am zis eu și mi-am așezat brațul în jurul umerilor lui. Să nu începem această vizită cu stângul. Apoi m-am întors către Ann: Poate ați exagerat amândoi. Haide să fim prieteni!

– Da, prieteni, prieteni! a încuviințat vesel Anthony și a început să danseze.

Pe chipul lui Sebastian se putea citi în continuare furia. Și-a aranjat tunica și și-a trecut degetele pe sub guler.

– Aș vrea să mi se arate odaia unde voi dormi... dacă *my lady* este amabilă, a zis el pe un ton rece.

I-am aruncat o privire plină de reproș, însă el a privit prin mine.

– Aș fi foarte încântată, părinte, a răspuns Ann. Sunt convinsă că amândoi sunteți epuizați după călătoria lungă. Dar trebuie să ne ocupăm de ceva mai întâi. Dacă-mi dați voie.

Trecând printre noi, s-a dus într-un colț al încăperii unde se afla o măsuță de scris din stejar. A tras un sertar și, spre surprinderea mea, l-a scos de tot din masă. Apoi, după ce a luat ceva din spatele sertarului, l-a băgat înapoi la loc. În mână ținea o bucată de hârtie, împăturită și sigilată cu o picătură amorfă de ceară. Am rupt sigiliul, am despăturit hârtia și am citit: „Prietenul nostru comun, Richard, vă va face în curând o vizită. Vă va arăta drumul către complici. Puteți avea încredere în Richard și în complici; luați seama la sfaturile lor. Sunt cu toții loiali. Complicii vă așteaptă. Distrugeți hârtia după ce ați citit-o". Sub aceste rânduri se afla sigilul sfânt al papei. Sebastian a luat bilețelul din mâna mea și l-a citit repede. După ce l-am mai citit o dată, m-am dus lângă foc și l-am aruncat în flăcări, privind cum acesta se aprinde și se face scrum.

– Ni s-a spus că ne vom întâlni cu superiorul nostru, părintele Richard, am zis. Dar cine sunt acești „complici"?

M-am uitat la Sebastian, apoi la Ann. Anthony făcea diferite forme cu ajutorul mâinilor, aruncând umbre pe peretele îndepărtat al încăperii.

– Complicii? Nu... a început Ann, apoi a zâmbit. Desigur! Edmund și Edward Perch. N-au cum să fie alții.

Eu și Sebastian ne-am uitat năuci la femeie.

– Sunt criminali de prin partea locului. Sunt conducătorii unei bande, cea mai puternică din zonă, și se ocupă cu bunuri ilegale, contrabandă. Sunt cămătari pricepuți și fiecare din ei a omorât mulți oameni.

– Iar tu știi unde îi putem găsi?

– Toată lumea știe unde sunt. Puțini își doresc să aibă de-a face cu ei. Dar în scrisoare s-a spus clar: părintele Richard vă va

arăta drumul. Și-acum, gata. Haideți să vă arăt camera. Servitoarea vă va aduce niște apă fierbinte ca să vă spălați după lunga călătorie.

M-am simțit de parcă abia adormisem când am fost trezit de Ann care mă striga pe nume. Am deschis ochii și am văzut-o aplecată deasupra mea, ținând în mână un opaiț care producea o lumină slabă. L-a așezat pe o măsuță lângă patul meu și s-a dus să-l trezească pe Sebastian. L-am văzut sărind din pat, tresărind când Ann i-a atins umărul.

Eu m-am trezit imediat și m-am așezat în fund.

– Cât e ceasul? am întrebat, observând cerul întunecat prin ferestruica aflată sus, pe peretele din față.

– Două ceasuri după apus, părinte, a răspuns Ann.

– Nu trebuia să ne lași să dormim așa de mult, a zis Sebastian.

Îi puteam vedea mânia întipărită pe chip, cu toate că lumina pe care o răspândea opaițul de lângă patul meu nu era prea puternică.

– Trebuia să vă odihniți, a răspuns ea. Și aveți destul timp ca să vă pregătiți pentru Liturghie.

– Ai organizat o întrunire?

– Da. Nu vă faceți griji... nu se va ține aici.

– Unde?

– Avem mai multe locuri unde ne întâlnim în mod obișnuit, în case din vecinătate. Nu ne întâlnim niciodată în același loc de două ori la rând. În seara aceasta, Liturghia se va ține în Swan Lane. Nu este departe. Și-acum, vă rog să vă pregătiți și vă voi arăta drumul.

– Așteaptă! Am prins-o de braț. Ești sigură că nu este periculos?

– Nu știu, părinte. Trăim niște vremuri periculoase. Nu este hotărârea mea să ținem Liturghia în seara asta, ci a superiorului vostru.

– Va lua parte și fratele Richard?

– El va ține slujba.

Ann înlocuise apa din lighean, iar eu m-am spălat pe față și mi-am șters ceafa cu o cârpă caldă și umedă. În odaie era frig, așa că mi-am tras repede pe mine tunica și pantalonii. În geantă mi-am găsit haina și mănușile cu un deget. Era atât de frig, încât din gură ne ieșeau aburi. Eu mă uitam pe fereastră în timp ce Sebastian se îmbrăca. Pufăia și gâfâia din cauza frigului. Afară era surprinzător de luminos; sfera gălbuie a lunii pline lumina acoperișurile înghețate. Reușeam să disting câteva luminițe slabe, iar în depărtare, o fâșie de apă, Tamisa, se vedea argintie în strălucirea lunii. Un fulg de zăpadă pluti ușor, făcu o piruetă și se topi pe pervazul ferestrei.

Am coborât câteva minute mai târziu. Anthony ne aștepta înfășurat într-o mantie pătată, din lână maronie, cu o pălărie din fetru pe cap și mănuși. Când ne-a văzut, a început să chicotească prostește.

– Arătăm ca niște ursi! exclamă el și scoase un răcnet puternic.

Nu am văzut pe nimeni când am ieșit din casă și am luat-o pe o străduță întunecată și pietruită. Ann mergea în față, ținându-l de mână pe Anthony. Începuse să ningă abundent, zăpada așternându-se pe caldarâm și pe pământul înghețat. Străduța dădea într-o piațetă. Câțiva negustori încă mai negociau în semiîntuneric. Într-un colț, afară, ardea un foc. Câțiva oameni stăteau adunați în jurul flăcărilor jucăușe, trecând de la unul la celălalt o sticlă ce conținea un lichid de culoarea chihlimbarului. Unul dintre ei, o bătrână fără dinți, a început să râdă atât de tare, încât râsul ei s-a auzit până în cealaltă parte a piațetei. În mijlocul grupului dansa un bufon îmbrăcat în costumul tradițional: colanți cu dungi galbene și albastre, o tunică ce avea clopoței agățați de tiv și o pălărie uriașă, multicoloră. Făcea jonglerii cu niște lemne aprinse, flăcările descriind arcuri roșii printre fulgii de zăpadă care cădeau.

Am luat-o pe o altă străduță învăluită în întuneric. De-abia dacă încăpea un singur om, astfel încât am fost nevoiți să îna-

intăm în șir indian. Deasupra capetelor noastre, atârna primul cat al unei case dărăpănate care se afla atât de aproape de cea din partea cealaltă, încât o pasăre cu greu ar fi putut zbura printre ele.

După câteva minute de mers, m-am dezorientat din nou, întocmai cum pățisem dimineață. Am ajuns la concluzia că locul acela era un adevărat labirint. Oamenii care locuiau în Southwark cunoșteau multe scurtături și pasaje neobișnuite. Știau cum să-i evite pe cerșetori și pe hoți, însă pentru mine era o încrengătură întortocheată de străduțe. Dacă m-aș fi pierdut de Ann, nu aș fi putut găsi niciodată drumul de întoarcere spre casă.

Tocmai când simțeam cum mă cuprinde disperarea și că degetele de la mâini și de la picioare îmi îngheață bocnă, Ann și Anthony s-au oprit în fața unei uși. Când eu și Sebastian am ajuns lângă ei, Ann a bătut la ușă cu o ușoară atingere a încheieturilor degetelor – evident un semnal cunoscut doar de cei dinăuntru.

O servitoare tânără ne-a deschis și ne-a condus într-o încăpere asemănătoare cu salonul modest din casa lui Ann. Traversând încăperea în fața noastră, servitoarea a tras de un inel de metal ascuns la capătul unui raft plin cu cărți. S-a auzit un clic slab, iar peretele din lemn s-a dat deoparte. În întunericul de dincolo am deslușit niște scări care coborau. Servitoarea a luat o torță aprinsă dintr-o nișă din interiorul pasajului secret și a început să coboare.

Eu am fost ultimul care a coborât și am fost uimit să descopăr că am pășit într-un beci larg, dreptunghiular. Pereții erau acoperiți cu lambriuri, iar pardoseala era din pământ. De-a lungul pereților mai lungi se aflau firide puțin adânci, unde ardeau lumânări. În capătul îndepărtat, am văzut un altar. Era acoperit cu o față de masă de un purpuriu-închis, iar în centrul acestuia se afla o cruce mare din aur. Lângă ea am văzut un potir din aur, iar lângă acesta, o tavă. La fiecare capăt al feței de

masă se aflau lumânări pătrate așezate în suporturi simple, aurite, care emanau o strălucire cremoasă. M-am lăsat în genunchi și m-am închinat, rostind Tatăl nostru înainte să mă ridic din nou în picioare.

Lângă altar se afla un mic grup de oameni. Pe măsură ce mă apropiam, aceștia s-au întors deodată. În spatele adunării se afla un preot catolic. Înalt și cu umerii lați, acesta purta o sutană de culoarea bronzului, frumos brodată cu fire de aur. Pe partea din față a sutanei fusese cusută o cruce mare, argintie, iar în mijlocul acesteia se afla imaginea lui Hristos, cu ochii ridicați spre cer și cu un deget arătând către inimă. L-am recunoscut imediat pe preot. Era părintele Richard Garnet, cel mai bătrân iezuit din Anglia, un om care înfăptuise atât de mult în numele Domnului nostru, încât la Roma era cel mai respectat nume englez. El a făcut un pas în față și ne-a îmbrățișat, pe Sebastian și pe mine.

– Mă bucur să te revăd, frate, mi-a șoptit la ureche.

Apoi ne-a condus la grupul de lângă altar.

Erau vreo douăzeci care șușoteau. Părintele Garnet a făcut prezentările. Ultimul era un bărbat cu fața îngustă și cu un păr bogat, argintiu. Avea ochii căprui, migdalați și o barbă sură.

– Prieteni, a spus Părintele Garnet, adresându-se lui Sebastian și mie, acesta este oaspetele nostru de onoare din seara aceasta: William Byrd.

M-am holbat la bărbat, uluit. Cel care se afla în fața mea, zâmbitor și umil, era, poate, cel mai respectat muzician de pe acele meleaguri. Și, cel mai incredibil lucru dintre toate, era și preferatul Reginei, ba mai mult, era Compozitorul Curții. Știam că se trage dintr-o familie catolică, dar întotdeauna crezusem că renunțase la credința lui ca să servească monarhului.

Am făcut o plecăciune.

– Sunt profund onorat, domnule.

Byrd a zâmbit și mi-a luat mâna.

– Îți înțeleg surprinderea, domnule. Nu trebuie să te temi de mine.

Mi-am dat seama că era un om remarcabil de empatic, căci în minte începuse, într-adevăr, să-mi încolțească o îndoială de îndată ce i-am auzit numele. Auzisem atâtea povești îngrozitoare referitoare la conflictul religios care devenise marea scindare a epocii noastre. Povești despre frați care se ucid unul pe celălalt, despre iubiți care se trădează, despre părinții care își condamnă propriii copii la tortură în numele credinței lor. În aceste vremuri tulburi, era greu să îți dai seama în cine să ai încredere și de cine să te îndoiești.

Părintele Garnet l-a condus pe William Byrd în spatele altarului, fiind urmați de șase membri ai congregației. S-au aliniat pe două rânduri. Stând în fața lor, Byrd și-a ridicat mâinile, iar grupul a început să cânte. Eu, împreună cu ceilalți, am îngenuncheat.

Era o muzică plăcută. Mi-a amintit brusc de atmosfera de la colegiu, casa mea din ultimii cinci ani. Brusc, mi s-a făcut dor de casă. Dar, în același timp, aceste acorduri de preamărire, atât de adânc impregnate în sufletul meu, mi-au ridicat moralul. Temerile pe care le aveam au început să dispară pe măsură ce m-am lăsat copleșit de sunetele desăvârșite ale rugăciunii *Doamne miluiește!* Apoi, dintr-odată... tăcere. O liniște mormântală. Părintele Richard s-a dus la altar și a început Ritualul Spovedaniei în latină, care nu se supunea deloc regulilor ecleziastice ale Angliei: *Fratres, agnoscamus peccata nostra, ut apti simus.*

A urmat o rugăciune, spusă din nou în latină, în care părintele Richard Îl implora pe Domnul nostru să ne arate nouă, umilii Lui servitori, îndurare, iar pe Sebastian și pe mine să ne ajute în misiunea periculoasă pe care o aveam de îndeplinit. William Byrd și corul s-au ridicat din nou în picioare, iar compozitorul a dat tonul pentru *Gloria: Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis...*

Îl auzeam pe Sebastian, care stătea lângă mine, cântând ca și când s-ar fi aflat la Colegiul Iezuiților. În dreapta mea, Ann stătea în genunchi, cu capul plecat și acoperit cu o bucată neagră de dantelă. Avea o voce suavă, aproape angelică. Când

mi-am ridicat privirea, am fost surprins să-l văd pe Anthony îmbrăcat în veșmântul alb al paracliserului, tras peste tunica lui murdară, din postav. Acesta îi înmânã părintelui Richard un mic vas. Părea extrem de liniștit, ca și când nu ar fi suferit de o boală a minții. Expresia întipărită pe chipul ei era senină, iar ochii îi străluceau în timp ce se concentra la ceea ce avea de făcut.

Am simțit cum Ann se sprijini de mine și mi-am dat seama că se ridica în picioare. Abia atunci am auzit vocea discordantă care răzbătea printre notele muzicale. Brusc, muzica încetă. M-am întors și am văzut-o pe servitoarea care ne adusese mai devreme jos. Stătea la intrarea în capela subterană, cu fața cadaverică:

– Urmăritorii... țipă ea. Reginei...

Înainte să apuce să-și termine fraza, servitoarea a fost împrâncită cu putere în încăpere. Ea a căzut pe burtă, iar doi bărbați îmbrăcați în tunici din piele, cu platoșe din metal, au dat năvală pe scări în jos. Unul din ei a ridicat fata și a aruncat-o deoparte, în timp ce alți doi bărbați au pătruns în capelă, cu săbiile trase din teacă.

Am simțit cum mă cuprinde un fior de groază. L-am simțit, mai degrabă decât l-am văzut, pe Sebastian sărind în picioare, iar apoi un suflu de aer când acesta a trecut pe lângă mine, îndreptându-se țintă spre intruși. Am țipat, dar nu-mi mai aduc aminte ce anume. A fost ceva mecanic, din străfundul meu, un țipăt de groază. Au fost ultimele cuvinte adresate prietenului meu. Când acesta a pornit la atac, bărbatul care se afla în fruntea grupului și-a întins pur și simplu mâna în care ținea sabia, iar Sebastian s-a împlântat în ea, metalul străpungându-i carnea și ieșindu-i prin spate.

Am auzit țipătul unei femei și am simțit cum cineva mă lovește în spate. Aproape mi-am pierdut echilibrul. Înaintând împleticindu-mă, m-am trezit lângă altar. Corul se împrăștiase. Am aruncat o privire înspre William Byrd pe al cărui chip se citea groaza. Apoi am simțit o mână fermă pe brațul meu. Am

încercat să mă întorc să văd cine mă înșfăcase, dar mi-am pierdut din nou echilibrul.

În mintea mea, următoarele secunde au rămas neclare, un amestec de zgomot și culoare, o senzație arzătoare în stomac când mi-am dat seama că aș fi putut muri în orice clipă. Am simțit în gură gustul amar de fiere și era cât pe ce să mă înec. Am simțit cum încep să mă clatin din nou. Mi-am întins mâinile și m-am sprijinit de pereții acoperiți cu lambriu ai beciului. Apoi m-am trezit afară din încăpere, ghemuit într-un spațiu umed și strâmt, iar lumina din capelă a dispărut. Doar o dâră subțire de lumină pătrundea până la noi prin crăpătura unde se îmbina lambriul și unde bucățile de lemn se despărțeau ușor.

– Suntem în siguranță aici, am auzit o voce.

Era Anthony. Acesta sufla greu. M-am întors și, în semiîntuneric, am reușit să-i disting trăsăturile aspre. Preț de o secundă mi s-a părut înmărmurit, apoi a zâmbit larg, înainte să izbucnească în plâns.

Capitolul 27

Stepney, miercuri 8 iunie, 8.25 p.m.

Pendragon se opri o secundă ca să se reculeagă. Își aranjă părul, tuși și apăsă pe butonul soneriei. Sue Latimer deschise ușa. Era îmbrăcată într-o rochie de vară bleu, iar părul prins la spate îi scotea în evidență pometii frumoși.

– Bună. Bănuiesc că punctualitatea face parte din fișa postului.

– Scuze. Trebuia să mă încadrez în sfertul academic?

Ea râse.

Pendragon ținea în mână o sticlă de vin roșu, iar în cealaltă, un buchet de lalele. Ea păru cu adevărat încântată.

– Superb! Mulțumesc, Jack!

Apartamentul lui Sue era atât de diferit de cel al lui Pendragon, încât era greu să crezi că se aflau în aceeași clădire. Pereții erau zugrăviți în nuanțe calde, ciocolatiu și crem și albastru-azur. Lumina era difuză. Un perete era acoperit cu rafturi pline de cărți și CD-uri. Bucătăria era modernă, iar tigăile lustruite străluceau atârnate deasupra unui aragaz scump. Dintr-o cratiță se răspândea un amestec de mirosuri. La radioul care se afla la un capăt al blatului de bucătărie se auzeau acordurile unui pian, iar el nu recunoscu pe de-a-ntregul melodia.

– Sper că-ți place mâncarea indiană, zise ea, întinzându-i lui Pendragon un pahar cu vin roșu.

El se simți imediat neobișnuit de relaxat. Nu fusese niciodată o persoană foarte sociabilă, având nevoie de ceva timp până să cunoască oamenii, dar Sue era atât de deschisă și de plăcută, încât i se păru normal să lase garda jos.

– Trebuie să recunosc că mi-ai părut destul de misterios când te-am cunoscut, zise ea, amestecând în curry.

– O, este o atitudine construită cu grijă.

Ea ridică o lingură de lemn și-o dădu lui Pendragon, invitându-l să guste. El luă o înghițitură și dădu aprobator din cap.

– Ei bine, ți-a reușit, răspunse ea. Mi-ai trezit curiozitatea.

Muzica de la radio încetă, iar gazda programului anunță știrile. Sue dădu să-l închidă, când prezentatorul știrilor începu: „Ancheta referitoare la decesele celor doi bărbați de la Bridgeport Construction a luat o nouă întorsătură în această după-amiază…“

– Așteaptă o clipă, zise Pendragon, iar Sue își luă degetul de pe butonul de oprire al radioului.

– „Surse apropiate echipei de anchetă de la Secția de Poliție Brick Lane au dezvăluit faptul că un schelet uman, despre care se spune că ar fi vechi de câteva sute de ani, a fost dezgropat pe șantierul de construcții din Stepney, cu puțin timp înainte de uciderea lui Amal Karim, care a avut loc în noaptea de sâmbătă spre duminică. Poliția nu a dat niciun detaliu referitor la descoperire, însă scheletul a dispărut în noaptea în care Karim a fost ucis și a reapărut abia în această dimineață. A fost găsit într-o benă la mai puțin de o sută de metri depărtare de șantierul de construcții unde a fost dezgropat. Într-un anunț oficial al poliției din Brick Lane, Comisarul Jill Hughes le-a spus reporterilor că specialiștii în criminalistică ai poliției analizează oasele și că detaliile vor fi făcute publice după ce ancheta se va încheia. Trecând la alte…“

– Vești proaste? întrebă Sue, văzându-l pe Pendragon încruntat.

El schiță un zâmbet.

– O, nu chiar. S-ar fi aflat până la urmă.

– Tu te ocupi de cazul acesta?

– Da.

– Dar de-abia te-ai mutat aici la sfârşitul săptămânii.

– Viaţa de poliţist nu este deloc plictisitoare.

– Evident! Aşadar, scheletul ăsta, zise Sue. Are legătură cu crimele?

– Nu suntem siguri încă.

– Dar în reportaj se spunea că a fost descoperit cu puţin timp înainte ca muncitorul să fie ucis.

– Este adevărat, dar nu este neapărat nevoie să existe o legătură între cele două evenimente. Ar putea fi o coincidenţă.

– Există un suspect… un motiv? O, Doamne, îmi cer scuze, zise ea. Nu poţi…

– E în regulă… dar, nu, ai dreptate, nu îţi pot da detalii.

Sue îi umplu paharul, apoi şi-l umplu pe al ei şi îl conduse în camera de zi. Se aşezară pe canapea. Sue şedea pe margine, cu paharul pe genunchi. La radio se auziră din nou acorduri de pian. Era o *mazurka* ritmată de Chopin.

– Şi totuşi, dacă descoperirea scheletului este o coincidenţă, atunci e altceva. Dar dacă nu este, atunci toată afacerea devine mult mai complicată, nu?

Ochii ei străluceau în timp ce îl priveau cu atenţie pe Pendragon.

Protocolul cerea ca el să nu dea alte detalii, în special dacă erau legate de aspecte ale cazului ţinute departe de opinia publică, însă ceva inexplicabil îl făcu să renunţe la regulă măcar de data aceasta.

– Cred că ai perfectă dreptate, zise el. Am încetat să mai cred că este o coincidenţă chiar dinainte de a doua crimă.

Ea ridică o sprânceană.

– Oh?

– Când a fost dezgropat scheletul, acesta avea un inel. Când oasele au fost redescoperite azi-dimineaţă, inelul dispăruse.

– N-ar trebui să-mi spui toate astea.

– Nu, n-ar trebui.

– Înseamnă că ai motivele tale, nu?

– Se poate, spuse el şi mai luă o gură de vin.

– Crimele acestea aveau un caracter ritualic?

– Nu. De ce? La ce te gândeşti?

Sue privi în gol o secundă.

– Ziarele scriau că prima victimă, muncitorul... Kaalim?

– Karim.

– Aşa, Karim... a fost omorât în bătaie. Al doilea a fost omorât prin otrăvire. Trebuie să fie un transfer...

– Adică?

– Scuze. Ea îl privi în ochi pe Pendragon. Inelul trebuie să fie cheia. Criminalul îi acordă o mare importanţă. Nu există dovezi ritualice clare, aşadar, nu este vorba despre o chestie ocultă sau religioasă. Este un transfer personal, un ritual personal, dacă vrei. Criminalul are nevoie de inel ca să continue să omoare. Cel puţin a avut nevoie de el pentru a doua crimă.

Pendragon păru nedumerit.

– Am mai auzit ceva despre teoria asta. Dar e o metodă destul de rară, nu?

Femeia îşi ţuguie buzele şi îşi înclină capul.

– Fenomenul a fost mai bine înţeles abia acum douăzeci de ani. Multe crime vechi au fost explicate prin metode diferite. M-am documentat pentru doctorat pe tema psihologiei criminalului. Îmi aduc aminte de un studiu al unui caz particular, unde scenariul de transfer se potrivea perfect.

Pendragon ridică o sprânceană.

– Este vorba despre un individ, James Hopper, un criminal de la începutul anilor 1980, din Devon. Soţia lui, Gina, avea o aventură şi a vrut ca soţul ei să afle. Ea îl considera un bărbat slab, indecis, pe care începuse să-l dispreţuiască. Obişnuia să se gătească înainte să meargă la întâlnire cu amantul ei şi îl

tachina pe James arătându-i dresurile şi lenjeria intimă şi zicându-i că doar amantul ei putea să se bucure de ele.

– Încep să-mi aduc aminte, zise Pendragon. A sugrumat-o cu dresurile, nu?

– Ăsta-i doar începutul. Le-a omorât şi pe trei dintre cele mai apropiate prietene ale Ginei care au fost implicate într-un fel sau altul în adulter – pe cea care i-a prezentat-o pe soţia lui amantului şi pe celelalte două care au acoperit-o pe Gina până când aceasta a hotărât să-i spună soţului toată povestea şi a început să-şi bată joc de el.

– Şi dresurile au fost folosite de fiecare dată?

– Da, James Hopper le-a conferit o semnificaţie aparte. Pentru el, erau foarte importante, reprezentau miezul furiei lui.

– Da, înţeleg... zise Pendragon când telefonul mobil începu să-i sune. Recunoscu numărul. Turner?... Da, da. În regulă. Vin în cinci minute.

Închise telefonul.

– Te cheamă datoria?

Pendragon oftă adânc.

– Da. Îmi pare foarte rău.

Capitolul 28

Primele lucruri pe care le observă fură crucifixele. Era greu să nu le vadă, având în vedere că se aflau peste tot. Acestea erau așezate în șir de-a lungul holului îngust al apartamentului soților Ketteridge, iar pe o măsuță mai erau încă trei, grupate în Sfânta Treime. El trecu pe lângă un salon mic și dezordonat, unde o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-un halat roz de flanelă, era consolată de sergentul Mackleby. Pe polița de deasupra căminului se mai afla un rând de cruci, iar pe perete, deasupra, era agățat un crucifix mai mare acoperit cu sânge.

După alți câțiva pași pe hol, intră în bucătărie. Aproape de chiuvetă fusese pus un reflector pe un suport. Acesta arunca peste tot o lumină albă, intensă. Ușa din spate, care dădea în grădină, era larg deschisă și Pendragon văzu un ofițer de la Criminalistică deplasându-se de-a lungul cărării dintre bucătărie și un zid din cărămidă acoperit cu trandafiri galbeni cățărători. Pe pervazul ferestrei din dreptul chiuvetei și pe scurgătorul acesteia erau înșirate alte cruci. Pendragon numără nouă, împreună cu cea mare aflată în centru – o versiune mai mică a celei care se afla pe peretele din salon.

– Tocmai am sosit și eu, Pendragon. Deci nu-ți pot da ore, date, motive și alte detalii nenorocite, zise Jones când inspectorul-șef intră în încăpere. Patologul se afla lângă trupul lui Tony Ketteridge. Mortul zăcea întins pe pardoseală lângă o măsuță de mic dejun, cu spatele lipit de mașina de spălat vase, care își continua ciclul de spălare. Capul lui Ketteridge era

răsucit într-o parte, pieptul era acoperit cu sânge şi vomă, iar gura era căscată. Ambii ochi arătau ca două cercuri roşii.

Pendragon îşi plimba privirea prin încăpere când Turner intră pe uşa din spate.

– Tu ai ajuns primul aici, sergent?

– Da, domnule. Tocmai plecam de la secţie când am primit un apel. Am ajuns aici împreună cu sergentul Mackleby, acum douăzeci de minute.

– Bănuiesc că doamna Ketteridge a anunţat crima, nu?

– Da. Era isterică. Nu e nimic surprinzător.

– Trupul a fost atins?

– Nu, mai mult ca sigur. Doamna Ketteridge abia a reuşit să vină şi să deschidă uşa. Roz... Sergentul Mackleby se află cu ea în cealaltă încăpere.

– Da, am văzut-o când am intrat.

– Când am ajuns noi, uşa din spate era deschisă. Nu pare să se fi dat vreo luptă. Masa a fost dată la o parte, cam atât. Apoi adăugă în şoaptă: Care-i treaba cu nenorocitele astea de crucifixe?

Pendragon ridică din umeri.

– Habar n-am. Cine-i afară?

Se duse la uşa din spate, urmat îndeaproape de Turner. Un ofiţer de la Criminalistică într-un costum de plastic se afla cu spatele la ei. Ei se întoarseră.

– Doamnă doctor Newman, zise Pendragon.

– Domnule inspector-şef.

– Primele impresii?

El analiză din priviri spaţiul îngust. O alee din dale pornea de la uşa bucătăriei şi se continua de-a lungul părţii laterale a casei, în grădină. În întunericul nopţii părea o dâră verde-închis. Un zid din cărămidă, de statura unui om, care separa casa de proprietatea învecinată, se continua de-a lungul pasajului şi dispărea dincolo de gardul din sârmă care despărţea grădinile. O pisică se frecă de picioarele lui Pendragon. Acesta se aplecă şi o mângâie. Ridicându-se, el zise:

– Dacă animalele ar putea vorbi...

Colette Newman zâmbi.

– Nu prea sunt multe de descoperit la o primă vedere, zise ea. Există nişte urme de noroi aici, de-a lungul aleii. Par a fi destul de proaspete. Le-am luat urma până lângă gardul din sârmă. Se pare că ucigaşul nostru a intrat pe acolo şi a intrat în casă prin uşa din spate a bucătăriei.

Pendragon observă mişcare în grădină şi văzu un alt criminalist în costum special aplecat lângă gard, ţinând o pensulă în mâna dreaptă, pe care avea trasă o mănuşă din latex.

– Solul nu este prea tare să se ia pe picioare până aici? întrebă Turner.

Pendragon şi Newman se întoarseră deodată.

– Acesta a fost şi primul meu gând, zise şefa Departamentului de criminalistică, observându-l pentru prima oară pe sergent. Se pare că unul din soţii Ketteridge a udat florile în seara aceasta. Încălcând interdicţia de folosire a apei potabile, desigur.

– Va trebui să-i taxăm, zise pe un ton sever Pendragon.

– Oricum, am luat mostre, iar doi dintre oamenii mei se ocupă de bucătărie şi de restul casei. Imediat ce vom afla ceva...

– Mersi, răspunse el şi se întoarse în bucătărie. Aşadar, Tony Ketteridge fie o cunoştea pe persoana care l-a omorât şi a lăsat-o înăuntru, fie criminalul a supravegheat casa şi a ştiut pe unde să intre.

– Sau a fost un atac neprevăzut.

S-au dus lângă cadavru, iar Pendragon s-a lăsat pe vine lângă Jones, în timp ce acesta examina trupul.

– N-ai o senzaţie de déjà-vu, Pendragon? îl întrebă acesta.

– Copie la indigo, din câte se pare.

– Într-adevăr. Nu-ţi pot spune încă unde se află împunsătura, dar o voi descoperi eu. Pot să-l duc pe amărâtul ăsta la morgă?

Pendragon încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

– Te superi dacă trec pe la laborator după ce termin aici? întrebă el.

– Deloc. Atâta timp cât te ţine stomacul, răspunse Jones, surâzând afectat.

Pendragon reveni în hol şi se opri o clipă ca să se uite la crucifixele de pe masă şi de pe perete. Aveau diferite forme şi mărimi, unele erau vechi, altele păreau destul de noi. Majoritatea erau simple, însă pe câteva era reprezentat trupul lui Hristos. Intră în salon şi îi făcu semn lui Mackleby că dorea să stea de vorbă cu văduva victimei. Se aşeză pe canapea.

Pam Ketteridge era o femeie corpolentă, înaltă, cu umeri laţi şi braţe durdulii care umpleau mânecile halatului. Avea o faţă lată. Ochii îi erau injectaţi de atâta plâns, iar pe obraji îi curgeau două dâre negre de rimel.

– Sunt detectiv inspector-şef Jack Pendragon. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

Ea pufni.

– Cred că te-ai uitat la prea multe emisiuni americane cu poliţişti de doi bani, răspunse ea fără să-l privească pe inspectorul-şef. Avea un uşor accent din nord. Îmi cer scuze, adăugă ea repede, examinându-l îndeaproape.

Îşi tamponă ochiul drept. Pendragon nu spuse nimic, spe-rând că ea va începe să vorbească, însă femeia îşi întoarse privirea de la el fără să mai spună altceva.

– Dumneavoastră aţi descoperit trupul soţului? întrebă el.

Ea dădu din cap şi privi în gol.

– Şi, nu, nu am atins nimic, domnule detectiv inspector-şef Pendragon. Am fost atât de şocată, încât am crezut că voi avea un atac de cord. Apoi, am... am acţionat mecanic. Nu-mi mai amintesc când am mers în hol şi am dat telefon la poliţie. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit cu doi poliţişti la uşă. Nu am mai intrat... acolo.

– Aţi fost aici toată seara?

Ea îl privi cu ochii umflaţi şi clătină din cap.

– Nu, ăsta-i lucrul cel mai rău, răspunse ea. Dacă aş fi... eram în pat.

– Şi nu aţi auzit nimic?

Ea îşi vârî mâna în buzunarul halatului şi scoase iPod-ul.

– Afurisitul ăsta de Tom Jones, rosti ea şi izbucni în lacrimi.

Pendragon o lăsă să plângă şi îşi plimbă privirea prin încăpere, în timp ce femeia îşi sufla nasul şi încerca să-şi revină. Apartamentul îi aducea aminte de copilărie, era genul de decor pe care l-ar fi ales şi părinţii lui – lipsit de rafinament, imprimeuri peste tot.

– Dacă aş fi fost mai atentă la Tony, oftă Pam Ketteridge. Hotărâsem să mergem la culcare mai devreme. Era extenuat... Apoi brusc, ea încremeni. Doar nu credeţi că are legătură cu celelalte...

Nu reuşi să pronunţe cuvântul „crime".

– Este prea devreme ca să ne putem pronunţa.

– Este numai vina mea, zise ea dintr-odată, vocea tremurându-i de emoţie. Problemele pe care le-a avut la serviciu... omul acela sărman, muncitorul care a fost omorât. Soţul meu se simţea îngrozitor. Ar fi trebuit să stau de vorbă cu Tony, să-l ascult.

– V-a spus ceva despre cauzele morţii lui Amal Karim?

Ea se opri din plâns şi privi din nou în altă parte.

– Vorbiţi despre schelet? Am auzit la ştiri astă-seară, înainte ca noi...

– Da, răspunse Pendragon, studiind chipul femeii. Orice informaţie nouă ne-ar putea fi de ajutor.

Era imposibil să-şi dea seama exact ce anume ştia şi nu spunea, dat fiind starea în care se afla. Oare ce ascundea? Oare ce credea ea că ştie poliţia? Oare îi spusese soţul ei că fusese interogat la secţie? Mai mult ca sigur că nu, asta ar fi dus la tot felul de întrebări incomode din partea lui Pam în legătură cu modul în care îşi petrecuse Tony dimineaţa de sâmbătă.

– Nu. Nu că eu...

Ea cedă din nou. De data aceasta nu reuşi să-şi ascundă suferinţa. Îndepărtându-şi mâinile de pe faţă, ea privi în gol, iar lacrimile i se rostogoliră libere pe obraji.

– O, Doamne, curmă-mi această suferinţă! exclamă ea. Apoi, spre uluirea lui Pendragon, căzu de pe canapea pe pardoseală. Stând în genunchi, începu să se legene înainte şi înapoi. O, binecuvântat eşti Tu, Doamne Atotputernic! Îndură-te de sufletele noastre păcătoase. Am păcătuit! Am păcătuit!

Apoi se aruncă pe covor, cu braţele întinse către şirul de crucifixe de pe poliţa căminului. Hristos, chinuit de propriile suferinţe, o privea încruntat.

Sergentul Turner tocmai intra în încăpere când Pam Ketteridge se aruncă pe jos. El veni în grabă şi, împreună cu Pendragon, o ajută pe femeie să se ridice în picioare şi să se aşeze pe canapea. Ea nu se împotrivi, dar repeta mereu cele cinci cuvinte:

– Nu trebuia s-o facă. Nu trebuia s-o facă.

Pam Ketteridge avu nevoie de câteva minute bune ca să se liniştească şi să-şi concentreze atenţia asupra lui Pendragon şi să îşi dea seama că acesta îi adresa o întrebare:

– Ce vreţi să spuneţi, doamnă Ketteridge? Ce nu trebuia să facă?

Ea se holbă tăcută la el. Apoi păru să-şi revină.

– Scheletul. Tony a ascuns scheletul.

Ea îi aruncă o privire sergentului Turner care stătea pe marginea unui fotoliu din faţa ei şi lua notiţe.

Păru că se linişteşte, rostind aceste câteva cuvinte. Era ca şi când s-ar fi spovedit unui preot.

– Nu ştia ce să facă cu el. Erau în urmă cu câteva săptămâni, înţelegeţi? Iar el s-a gândit... ei bine, s-a gândit că poate va reuşi să muşamalizeze totul.

– V-a spus el asta? întrebă Turner.

Ea se întoarse către sergent, apoi înapoi la Pendragon.

– Da. Duminică. Mi-am dat seama că era ceva în neregulă cu el. Era foarte tăcut, de-abia a scos o vorbă toată seara. În cele din urmă, am reuşit să-l fac să vorbească.

– Şi ce v-a spus mai exact? Încercaţi să vă aduceţi aminte cuvintele lui, doamnă Ketteridge!

Ea se încruntă şi îşi trecu vârful degetelor peste frunte.

– Mi-a spus că a descoperit un schelet... un schelet întreg. Un lucru neaşteptat. Era vineri după-amiază. Nu ştia ce să facă. Câţiva muncitori erau speriaţi. Când a propus să-l îngroape la loc, aceştia s-au împotrivit. Aşa că nu a mai zis nimic şi le-a spus că vor aştepta până luni.

– Şi când a scăpat de schelet?

– Mi-a spus că s-a dus înapoi câteva ore mai târziu, pe la nouă şi jumătate, de îndată ce s-a lăsat întunericul.

– Ce-a făcut cu el?

– N-a vrut să-mi spună. A spus doar atât: „S-a rezolvat".

– Înţeleg.

– Am fost foarte supărată, iar el ştia asta. I-am spus că a procedat greşit. Că făcuse un mare păcat.

– Ce s-a întâmplat în seara aceasta? După ce aţi auzit la ştiri despre faptul că scheletul fusese recuperat?

Ea strâmbă din gură de parcă s-ar fi luptat să nu dea drumul cuvintelor.

– Ne-am certat. Ne-am certat foarte rău. Mă minţise, înţelegeţi? Prima dată m-am gândit că făcuse un lucru îngrozitor, să ascundă scheletul, dar apoi am aflat că, de fapt, nu făcuse asta.

– V-a spus în seara aceasta ce a făcut cu el?

– Îl ascunsese sub baraca de pe şantier, apoi îl mutase în portbagajul maşinii.

– Apoi se hotărâse să-l facă să reapară?

– Da.

– A spus şi motivul?

– Nu, răspunse Pam Ketteridge. N-a mai vrut să-mi spună nimic. Ultimele cuvinte pe care ni le-am spus unul celuilalt au fost jigniri.

Capitolul 29

– A, Pendragon. Ai venit la fix, zise Jones când inspectorul-şef ajunse la morgă, iar patologul porni un ferăstrău electric pentru autopsie, un cilindru hidos din metal pe care îl ţinea în mână. O maşinărie uimitoare, acest... SF-4000. Cântăreşte doar câteva kilograme, iar lama are 200 de rotaţii *pe secundă*. Taie osul cât ai zice peşte... Extraordinar!

Pendragon ştia că Jones încerca să-l intimideze, aşa că îl ignoră şi se îndreptă liniştit către cadavrul care zăcea pe masa din oţel. Poate pentru a zecea oară în acea seară se întrebă de ce trebuia să îndure toate astea. Din două motive, ştia prea bine. Cu toate că avea încredere în doctorul Jones, voia să se asigure că nu era nimic trecut cu vederea. Dar al doilea motiv era personal. Comentariile pe care le făcuse cu câteva zile în urmă patologul, referitoare la sensibilitatea lui excesivă, îl afectaseră. Este adevărat că îi fusese întotdeauna greu să asiste la ciopârţirea unui cadavru. Venise vremea să-şi înfrunte fobia. Făcea parte din meseria lui. Nu avea să dispară niciodată sau, cel puţin, nu atâta timp cât oamenii continuau să se omoare unul pe celălalt.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Jones lăsă jos ferăstrăul electric.

– Spune-mi, de ce-ai venit aici mai exact, domnule inspector-şef?

Pendragon ridică din umeri.

– Aveam de ales între a veni aici şi a întocmi un raport.

Patologul îl privi în ochi.

– Sper că n-ai venit să mă verifici, nu?

– Nu, răspunse Pendragon simplu.

– Atunci singura explicaţie este că mă foloseşti ca terapeut pentru fobiile tale. Am un tarif diferit pentru asta, să ştii!

Pendragon pufni şi clătină din cap.

– Trimite-le factura celor de la Poliţia Metropolitană. Ei se dau în vânt după tot felul de cursuri.

– Bănuiesc c-ar trebui să mă simt flatat, răspunse Jones. Poftim, îmbracă-te cu asta, şi îi aruncă lui Pendragon o salopetă şi o mască.

Trupul lui Tony Ketteridge nu avea o înfăţişare deloc plăcută. Sub lumina puternică din laborator, pielea lui era alb-albastră, iar părul negru care-i acoperea corpul îi accentua paloarea. Îi conferea termenului „alb ca varul“ un cu totul alt înţeles, îşi zise Pendragon. Apoi mai erau şi ochii aceia roşii.

– Nu este un exemplar tocmai frumos de *homo sapiens*, comentă Jones, scoţând din buzunarul halatului un reporto-fon digital. După ce-l porni, începu pe un ton oficial: „Subiect: bărbat. Anthony Frederick Ketteridge. Vârstă: 54. Greutate: 115 kilograme. Înălţime: 1,65 metri. Ora decesului: aproximativ 8 p.m., miercuri 8 iunie. Examinare externă: subiectul este obez, la limita obezităţii morbide. Tăieturi mici şi recente la gât şi vânătăi proaspete, superficiale la nivelul regiunii toracice. Nu există contuzii serioase. Nu există fracturi sau răni. Ambele cornee sunt acoperite cu sânge; probabil din cauza ruperii vaselor retiniene“. Se aplecă deasupra cadavrului şi-l întoarse pe Ketteridge uşor pe partea dreaptă, ridicându-i braţul stâng. „Există o mică împunsătură sub axila stângă, înconjurată de un hematom. Pare a fi o rană proaspătă.“

Jones aşează reportofonul pe o masă laterală.

– Ia uită-te! îi zise lui Pendragon.

Inspectorul-şef înconjură masa şi se duse lângă Jones, iar patologul îi dădu o lupă. Pendragon examină punctul mic şi roşu din carnea moale de la subraţul lui Ketteridge.

– Asemănătoare cu cea de pe trupul lui Tim Middleton, zise Jones, care se afla în spatele lui. Cazul ăsta seamănă din ce în ce mai mult cu prima crimă prin otrăvire. Doctorul luă un bisturiu, iar Pendragon se întoarse la locul lui, de partea cealaltă a mesei, când patologul se aplecă deasupra cadavrului. Să aruncăm o privire înăuntru.

Jones afundă bisturiul în carnea mortului. Trebuia să străpungă un strat gros de grăsime, însă lama era extrem de tăioasă, despicând cu uşurinţă ţesutul, grăsimea şi vasele de sânge. Se auzi un fel de lipăit când metalul despărţi ţesutul. Sângele începu să curgă pe o parte laterală a cadavrului, scurgându-se în sistemul de drenaj al mesei speciale. Era gros şi coagulat, funcţionând doar sub efectul gravitaţiei. Jones coborî lama de-a lungul pieptului lui Ketteridge, oprindu-se exact sub stern. Apoi repetă mişcarea, pornind din partea cealaltă până la punctul de unde începuse prima incizie. Ca să termine procedura, el afundă adânc lama bisturiului şi făcu o incizie verticală până la buricul lui Ketteridge.

Cu îndemânarea unui expert, el despărţi carnea, îndoind pielea şi ţesuturile pentru a lăsa la vedere coastele. Luând un ferăstrău electric, se apucă de lucru, tăind coastele cu 200 de rotaţii pe secundă. După ce termină operaţiunea, îşi vârî adânc mâinile în interiorul pieptului mortului şi despărţi coastele. Fixând pe poziţie un dispozitiv toracic, el răsuci piuliţa care se afla în partea laterală a mecanismului şi, încet, trupul lui Ketteridge începu să se desfacă precum o scoică de mare, lăsând să se vadă amestecul roşu-cenuşiu al organelor interne.

În mai puţin de un minut, Jones aşează ficatul lui Ketteridge într-un vas de lângă cadavru. Era negru şi degradat, foarte asemănător cu cel al Middleton.

– După cum mă aşteptam, zise Jones, împungându-l cu vârful bisturiului. Necroză avansată. Se întoarse din nou la cadavru şi verifică interiorul cavităţii abdominale cu ajutorul unui tub subţire din oţel inoxidabil. Pancreasul e distrus. Splina, la fel, observă el. Voi face toate testele, desigur. Dar cauza morţii este destul de evidentă. Se pare că ai de-a face cu un criminal în serie, Pendragon!

Capitolul 30

Stepney, joi 9 iunie, 7.10 a.m.

Jack Pendragon se rădea când auzi telefonul mobil care îl anunța că primise un mesaj. Trecu încă o dată lama pe gât în sus, se spălă, se șterse pe față și se duse la masa din bucătărie unde își pusese telefonul la încărcat. Mesajul era de la Colette Newman: „Am informații de interes. Veniți la laborator. E OK la 10?“ El tresări când văzu exprimarea laconică. Nu avea să se obișnuiască niciodată cu stilul acela prescurtat de a trimite mesaje și era ușor surprins că cineva ca doctorul Newman se preta la așa ceva. Apoi își dădu seama că habar nu avea cum să răspundă prin mesaje, așa că formă numărul doctorului Newman.

La Secția de Poliție Brick Lane era mare agitație. Avusese loc un accident rutier pe Whitechapel Road cu cel puțin un decedat și i se păru că aproape jumătate din polițiștii din secție se grăbeau să ajungă acolo. Pendragon îl găsi pe Turner în biroul principal de comandă, în fața unui computer.

– Am reușit, în sfârșit, să aflu ceva despre inel, domnule. Problema este că nu pot să obțin o imagine clară din fotografii. Am reușit să dau de cartela SIM din telefonul lui Tim Middleton, dar chiar dacă am luat imaginile direct de acolo, nu pot deslușI prea multe.

Pendragon se aplecă peste umărul sergentului său și se uită la imaginea de pe ecranul monitorului.

– Ai dreptate.

– Imaginea pe care o vedeţi a fost trecută printr-un program de îmbunătăţire a imaginii şi este cea mai bună variantă pe care o avem. Tot ceea ce vă pot spune este că în vârf are ceva verde!

– În regulă, va trebui să lăsăm deoparte treaba asta pentru moment. Vreau să te duci pe şantierul firmei Bridgeport Construction. Interoghează-i pe superiorii defunctului domn Ketteridge – în dimineaţa asta.

Pendragon ajunse devreme la Laboratorul de Criminalistică al Poliţiei Metropolitane de pe Lambeth Road. Era o clădire impresionantă, renumită ca deţinând cele mai mari şi mai bune laboratoare de criminalistică din lume. I se păru ciudat să o vadă acum, atât de mare şi de importantă. Parcă deunăzi citise în *Boy's Own Book of Modern Science* cum apăruse din întâmplare ştiinţa criminalisticii. Fusese ideea unui simplu agent de poliţie, Cyril Cuthbert, care, în anul 1930, în afara orelor de program, făcea analize cu ajutorul unui microscop de mâna a doua, pe care îl cumpărase cu trei lire. Comisarul din vremea aceea, lordul Trenchard, aflase toată povestea şi îl vizitase pe Cuthbert în laboratorul său improvizat în camera de serviciu a secţiei. Trenchard fusese atât de impresionat de ce văzuse, încât fusese de acord să înfiinţeze un laborator adevărat la Colegiul de Poliţie Hendon, alocând un buget de 500 de lire pe an. Restul, după cum se spune, a devenit istorie.

Aerul dimineţii începea să se încălzească şi, conform titlurilor de pe primele pagini ale ziarelor pe care Pendragon le văzu la chioşcurile de ziare în drum spre maşină, urma să fie cea mai călduroasă zi de până atunci din acea vară: „O zi caniculară", mai exact.

După ce aşeză pe bordul maşinii un permis de parcare al poliţiei, Pendragon o luă pe jos înspre râu. Nu mai era oră de vârf. Cei care munceau se aflau deja în birourile lor, copii, la şcoală, aşteptând cu nerăbdare pauza ca să poată ieşi afară din

sălile de clasă înăbuşitoare. Traversă podul Lamberth, iar în faţa lui zări clădirile din Millbank. Aplecându-se peste balustrada vopsită cu roşu şi gri, el privi în aval şi admiră priveliştea spectaculoasă a Londrei, care strălucea învăluită în acea căldură înfiorătoare. În stânga lui se întindeau clădirile Parlamentului, ale căror structuri din calcar de culoarea mierii se decoloraseră de la gazele de eşapament emanate în ultimul secol. În faţa lui se întindea podul Westminster, care la capătul dinspre sud-est era mărginit de clădirile primăriei. Peste toate acestea se înălţa Ochiul Londrei, semănând cu o navă spaţială extraterestră care se rătăcise şi aterizase pe South Bank.

Brusc, se simţi copleşit de o emoţie pe care nu reuşea să o definească. Era un amestec de sentimente: nostalgie, regret, un sentiment al apartenenţei şi, da, o uşoară dezrădăcinare. Luase hotărârea corectă când se întorsese la Londra, dar avea nevoie de ceva timp să se obişnuiască. Cu toate că era aceeaşi Londra în care crescuse, în multe privinţe i se părea un tărâm străin, foarte diferit de locul pe care crezuse că îl va recunoaşte mereu.

Imaginea Tamisei care îi apăru în faţa ochilor deschise cufărul cu amintiri. Parcă trecuse o veşnicie de când, copil fiind, privise râul de pe docurile vechi împreună cu tatăl său. Îşi aminti cum acesta îi spusese că râul era artera oraşului. Cum, în vremurile de altădată, cum le spunea el, reprezenta cea mai rapidă cale de a traversa oraşul şi cum, în secolul al paisprezecelea, apa îngheţa deseori, iar oamenii obişnuiau să-şi aşeze tarabele direct pe gheaţă.

Pendragon revenise de mai multe ori în Londra, împreună cu Jean. Stătuseră împreună pe malul Tamisei, bucurându-se de priveliştea pe care o oferea râul care curgea prin inima acelui mare oraş. Mai proaspete în amintirea lui erau dăţile în care veniseră şi împreună cu copiii pentru o zi. Şi atunci, de cele mai multe ori ajungeau tot pe malul Tamisei, de unde admirau podul Waterloo, oraşul sau Catedrala Sf. Paul – clădirea

care fusese cândva cea mai înaltă dintre toate şi care în acel moment semăna cu o cloşcă înconjurată de puii ei moderni.

Ajungând la Laboratorul de criminalistică, el îşi prezentă legitimaţia la recepţie şi luă liftul până la etajul al doilea. Recepţionera sunase înainte, iar când ieşi din lift, neştiind în ce direcţie să o ia, doctorul Newman îşi făcu apariţia la capătul coridorului din stânga, iar uşile batante se închiseră în urma ei.

Purta un halat de laborator de un alb imaculat.

– Domnule inspector-şef. Vă mulţumesc că aţi venit.

– Cu plăcere. Mesajul dumneavoastră mi-a dat de înţeles că ar fi vorba de nişte veşti bune. Îmi plac veştile bune.

Ea îl conduse prin uşile batante într-un spaţiu deschis. La un capăt al încăperii se aflau nişte ferestre mari, care dădeau spre stradă. Tavanul era înalt şi străbătut de neoane lungi, fluorescente. De-a lungul pereţilor se aflau şiruri întregi de etajere din oţel, pline cu recipiente din sticlă şi alte echipamente. În capătul îndepărtat, sub ferestre, se afla o tejghea lungă. Pe ea fuseseră dispuse la mică distanţă câteva zeci de monitoare, majoritatea folosite de angajaţi îmbrăcaţi în halate albe care scriau de zor la tastaturi.

Pendragon o urmă pe Newman printr-o uşă glisantă din sticlă într-o încăpere mai mică. Semăna cu o bucătărie modernă, extrem de costisitoare. De-a lungul unui perete întreg se afla o tejghea din oţel inoxidabil, iar în mijlocul încăperii se afla o masă dreptunghiulară. În partea stângă, lipită de perete, era un birou cu două computere, o grămadă de hârtii şi o lampă rotativă.

– Căutăm în continuare o mostră bună de ADN, zise şefa Departamentului de criminalistică, înaintând pe pardoseala de gresie imaculată. N-am găsit nimic încă, doar amprente neobişnuite.

Ea se aşeză pe un scăunel din metal din faţa tejghelei, invitându-l pe Pendragon să se aşeze pe cel de lângă ea. Pe tejghea, într-un recipient din sticlă, se afla un bulgăre de noroi

uscat. Lângă acesta, o hârtie monocromă, format A4. Newman îi dădu fotografia lui Pendragon, care se roti uşor cu scăunelul ca să studieze poza.

– E imaginea mărită a unei urme de picior pe care am găsit-o pe cărăruia de sub fereastra bucătăriei lui Tony Ketteridge, explică doctorul Newman. Este doar parţială, poate şaptezeci şi cinci la sută din urmă, dar este îndeajuns încât să ne putem da seama ce fel de încălţăminte purta persoana care a mers pe cărare în seara în care a fost udată grădina.

Pendragon privi cu atenţie imaginea.

– Este foarte ciudată.

– Aşa şi este. Dacă ar fi fost făcută de o gheată, talpa ar fi fost mai lată şi ar fi rămas urme în noroi de la striaţii. Dar în această mostră nu există nicio striaţie. Un picior gol ar fi lăsat o urmă distinctivă, şi nu e cazul aici.

– Ce fel de încălţăminte lasă o astfel de urmă? întrebă Pendragon, ridicându-şi ochii de pe fotografie şi privind cu atenţie mostra de noroi din recipient.

– Un gen de încălţăminte foarte uşoară, aş zice eu.

Pendragon tăcu preţ de o secundă şi se uită din nou la fotografie, strângând din buze în timp ce se concentra.

– Aşadar, credeţi că este vorba despre papuci... sau ceva de genul acesta?

– Da.

– Se poate ca urma să fi fost lăsată de Pam Ketteridge?

– E mult prea mare.

– Tony Ketteridge, atunci? Când a udat grădina?

– Şi eu am crezut la fel. Dar am verificat. Ketteridge avea picioarele surprinzător de mici pentru o matahală ca el. Mărimea patruzeci. Urmele astea sunt patruzeci şi patru.

– Staţi să văd dacă am înţeles bine, zise Pendragon. Spuneţi că persoana care l-a omorât pe Tony Ketteridge purta mărimea patruzeci şi patru la *papuci?* Asta-i o noutate.

Doctorul Newman îşi aşează coatele pe tejghea, îşi sprijini bărbia de degetele împreunate şi privi în jos la suprafaţa imaculată din metal. Apoi, înclinându-şi capul într-o parte, zise:

– Să nu credeţi că nu m-am gândit şi eu la toate posibilităţile, domnule inspector-şef! Mi-am imaginat cum vecinul şi-a terminat de băut laptele cu cacao şi a sărit apoi gardul ca să comită crima. Poate a fost vorba despre un triunghi amoros în care era implicată şi superba Pam.

Pendragon nu se putu abţine să nu râdă.

– Dar este încă şi mai ciudat, deoarece forma urmei nu este cea lăsată de papucii normali pe care îi porţi prin casă. Este forma lăsată de un papuc elegant.

– Un papuc elegant?

– Da, un pantof de gală, ceva foarte uşor. Teatral, de fapt.

Pendragon îi aruncă o privire nedumerită.

– Apoi, folosind un microscop cu o rezoluţie foarte mare, am descoperit asta. Doctorul Newman îl conduse pe inspectorul-şef către o masă care se afla lângă un perete adiacent, unde, pe suprafaţa de oţel, în mijloc, era un microscop uriaş, cu o prelungire în formă de binoclu. Priviţi, adăugă ea, arătându-i cum să folosească ocularul. Dacă nu mă înşel, continuă doctorul Newman, *acela* este un fir de aur. Extrem de scump; nu este ceva ce găseşti de obicei la papucii care se vând la supermarket, la reduceri.

Echipa lui îl aştepta la secţia de poliţie. Jez Turner aşezase o fotografie de la locul ultimei crime lângă o poză mărită care îl înfăţişa pe Tony Ketteridge zâmbind şi care fusese făcută la începutul verii.

Pendragon nu se scuză pentru că întârziase, ci începu fără altă introducere:

– Aşadar, zise el, plimbându-şi privirea prin încăpere.

Erau cu toţii acolo: Towers şi Grant, sergenţii Thatcher, Vickers şi Roz Mackleby. Cocoţată pe biroul cel mai îndepărtat, şedea impasibilă doamna comisar Hughes.

– Să vă spun ultimele noutăţi. După cum ştiţi, Tony Ketteridge a fost şef de şantier pentru proiectul de construcţii de pe Frimley Way. Hotărâse împreună cu soţia lui, Pam, să meargă la culcare mai devreme când a fost ucis în bucătăria casei lui. El lovi uşor cu degetul fotografia. Din câte se pare s-a dat o luptă, dar n-a fost cine ştie ce. Pe spatele victimei există câteva vânătăi, dar nu s-au găsit urme de piele sau fire de păr sub unghii. Pe gât are o tăietură minusculă. O puteţi vedea aici. Cel mai interesant semn, totuşi, este o împunsătură descoperită la axila stângă a lui Ketteridge. Este identică cu cea găsită pe trupul lui Tim Middleton. Conform primelor descoperiri ale doctorului Jones, Tony Ketteridge a fost otrăvit cu acelaşi amestec de chimicale cu care a fost omorât şi arhitectul în restaurantul La Dolce Vita, şi se pare că otrava a fost administrată în exact aceeaşi manieră – printr-o injecţie hipodermică.

– Cum naiba a reuşit criminalul să folosească o seringă într-un restaurant? întrebă sergentul Mackleby.

– Să fiu sincer, n-am nici cea mai vagă idee, răspunse Pendragon.

– Este ridicol, zise Thatcher. Nimeni nu poate fi împuns cu un ac fără să simtă.

– Sunt de aceeaşi părere, sergent. Asta este una dintre ghicitorile tale. Poate ar trebui să îţi foloseşti talentul analitic la construirea unui puzzle.

Turner îl privi pe sergentul Vickers cu un zâmbet de superioritate.

– Ce au descoperit criminaliştii? întrebă comisarul Hughes. Ceva folositor?

– Azi-dimineaţă am fost la laboratorul din Lambeth. Încearcă să găsească o mostră bună de ADN, dar se pare că asasinul a fost extrem de atent. Nu a lăsat nici urme, firește.

– Desigur.

– Dar au descoperit un lucru foarte important.

Doi dintre ofițerii care își studiau picioarele își ridicară privirile în același timp. Pendragon îi dădu lui Turner un USB și îl rugă să proiecteze imaginile de pe el cu ajutorul sistemului lor performant, chiar pe ecranul de lângă tabla albă pe care se aflau pozele cu Ketteridge. Turner introduse USB-ul în port și apăsă pe câteva butoane înainte să se întoarcă la locul lui. O imagine de un metru pătrat apăru pe suprafața albă.

Pendragon se duse lângă ecran.

– Aceasta este o urmă parțială pe care doamna doctor Newman a găsit-o în noroiul ud de pe cărarea care se află în apropierea ușii din spate a casei lui Ketteridge. A fost secetă în ultima vreme, încât pare de necrezut, însă este evident că intrusul a pătruns în grădină sărind gardul unui vecin și, fără să-și dea seama, a pășit într-un strat de flori proaspăt udate.

– Dar n-ai voie să folosești apa potabilă ca să-ți uzi grădina! exclamă Jimmy Thatcher.

Câțiva polițiști râseră, iar Jimmy se înroși la față.

– Mintea strălucitoare din Stepney, murmură Jez Turner, dându-i un ghiont în coaste sergentului.

Thatcher se strâmbă.

– Dispari! zise acesta în șoaptă.

– Într-adevăr, li se adresă Pendragon celorlalți, păstrând o mină serioasă, am avut noroc.

– Nu este oare posibil ca persoana care a udat grădina să fi lăsat și urma? întrebă Ken Towers.

– Exact asta am întrebat-o și eu pe doamna doctor Newman, răspunse Pendragon. Această urmă a fost lăsat de un pantof de mărimea patruzeci și patru, iar Ketteridge purta mărimea patruzeci. Mai mult, această urmă nu a fost lăsată de o gheată sau de un pantof normal. Provine de la un papuc. Și chiar și așa, nu este urma lăsată de un papuc normal. Forma este alungită și îngustă, asemănătoare unor poante sau unor conduri.

– Dar... începu Vickers.

Pendragon ridică o mână.

– Mai e ceva. Poţi trece la imaginea următoare, sergent?

Turner ţinea în mână telecomanda sistemului de proiecţie. Apăsă pe un buton, iar imaginea se schimbă, arătând un singur fir ondulat din aur.

– Doamna doctor Newman a găsit asta în mostra de noroi. Este un fir de aur.

Jill Hughes privea cu atenţie ecranul, ţinându-şi mâna pe bărbie.

– Un indiciu, se adresă ea celorlalţi. Este o chestie scumpă. Nu pot exista mulţi pantofi din gama asta. Trebuie să căutăm fabricanţii, comercianţii…

– Ne-am ocupat deja de asta, doamnă, o întrerupse Turner. Detectiv inspector-şef Pendragon m-a sunat din maşină când se întorcea de la laborator. Am căutat pe internet. Cel mai bine se potrivesc poantelor pentru balet. Există patru fabricanţi în Londra şi douăzeci şi şase de comercianţi, lăsând deoparte magazinele ieftine care comercializează poante de cinci lire sterline pentru începători. Intenţionez să le verific după prânz.

– E un început bun, sergent, răspunse Hughes. Aşadar, domnule inspector-şef, ai vreo idee referitoare la suspecţi?

Pendragon clătină din cap.

– Nu avem nimic concret. Nu există martori, doar această urmă necunoscută.

– Ei bine, poate nu va rămâne necunoscută pentru mult timp, răspunse plină de optimism Hughes. Şi soţia? Cunoaştem cu toţii statisticile legate de crimele săvârşite de aşa-zisele persoane dragi.

– N-avem nicio dovadă. Se pare că mariajul lor nu era unul prea fericit, dar ăsta nu-i un motiv. Pam este cam… cum să mă exprim oare…?

– Nebună? interveni Turner.

Râseră cu toţii, cu excepţia lui Pendragon şi a lui Hughes.

– Te referi la crucifixe? întrebă doamna comisar. Mi s-a povestit pe scurt.

– Este o fanatică religioasă, zise Pendragon. Dar din nou, nu este...

– Mie mi se pare destul de suspect, nu crezi?

– Am interogat-o la ea acasă. Nu cred că și-a omorât soțul, dar este implicată... tangențial.

– Ce vreți să spuneți, domnule? întrebă inspectorul Grant, holbându-se la Pendragon, cu brațele încrucișate la piept.

– Știa despre schelet. Din spusele lui Pam, Tony Ketteridge a fost pe șantierul de construcții, dar pe la nouă și jumătate sau zece. Cu cel puțin patru ore înainte să fie ucis Karim. Se pare că el a ascuns scheletul sub baraca de pe șantier, după care l-a pus în portbagajul mașinii lui ca să îl arunce apoi în benă mai târziu. Pam Ketteridge era îngrozită la gândul că moartea soțului ei ar putea avea legătură cu cea a lui Karim și a lui Middleton. Repeta întruna că el păcătuise, de parcă era convinsă că uciderea lui Tony ar fi fost răzbunarea lui Dumnezeu.

– După cum ziceam... e nebună, sublinie Turner.

– Cred că ar trebui s-o chemăm aici pentru interogatoriu, declară Hughes.

Pendragon ridică din umeri.

– Sunt de părere că ne pierdem timpul, dar fie.

– Ce noutăți aveți legate de schelet? întrebă comisarul, dorind să continue discuția.

– Oamenii doamnei doctor Newman se ocupă de el în laboratoarele din Lambeth. Însă au fost ocupați cu ultima victimă.

– Există o legătură clară?

– Păi, da...

– Și inelul? N-a apărut?

– Nu.

– Înțeleg.

În încăpere se așternu tăcerea.

– În regulă, zise Pendragon după câteva clipe stânjenitoare. Rob, aș vrea ca tu și sergentul Mackleby să o interogați pe doamna Ketteridge. Faceți-i o vizită, nu e nevoie să o târâm

până aici. Îi aruncă o privire lui Hughes, apoi se uită la Vickers și la Thatcher, în timp ce Grant și Roz Mackleby se îndreptau către ușă. Voi doi cercetați încă o dată mai atent zona din jurul benei. Dacă inelul este acolo, vreau să-l găsiți. Ken, tu te duci la Bridgeport Construction. Trebuie să știe ceva. Toate victimele au avut o legătură cu firma – două dintre ele au fost angajate acolo. Jez, tu te ocupi de papuci. Ne întâlnim aici la ora șase. Și vreau răspunsuri, da?

Se întoarse către tabla albă ca să studieze fotografiile pe când ceilalți părăseau încăperea.

– Jack, îmi… spuse Hughes, care stătea la o jumătate de metru în spatele lui.

– Nu-mi place să fiu tratat astfel în fața echipei mele.

– Mi-a părut rău în clipa în care am rostit cuvintele.

El se uită la ea cu o privire rece.

– Accept scuzele.

Se întoarse în biroul său fără să privească înapoi.

Pedragon stătea la birou și privea în gol, când Turner bătu ușor la ușă și intră.

– Vă deranjez? întrebă el.

– Nu. Care-i treaba?

– Mă gândeam, domnule. Ați spus că Jones a descoperit patru substanțe chimice în otrava care l-a ucis pe Tim Middleton și că otrava care l-a omorât pe Ketteridge a fost aceeași sau una foarte asemănătoare.

– Așa este.

– Și două dintre substanțele chimice, arsenic și… cum îi zicea… camrinol?

– Cantaridină.

– Așa… oare de ce trebuie să inventeze denumiri atât de al naibii de grele? Arsenicul și cantaridina sunt ambele destul de ușor de obținut. Dar celelalte două: acid de abrină și… care era cealaltă?

– Leandru.

– Exact, astea două. Dacă sunt atât de greu de obţinut, cred că am putea afla căutând pe Google cum putem face rost de ele. Nu pot exista prea multe surse.

– Înţeleg unde baţi, Turner. Dar sunt atât de puţin cunoscute, încât nu văd cum am putea găsi cu uşurinţă originea lor. Nu este ca în cazul papucilor aurii. Cineva ar fi putut aduce aceste două substanţe chimice în ţară în urmă cu zece ani, şi tot nu le-am putea da de urmă.

– Bine, poate aveţi dreptate. Atunci, ce ziceţi de celelalte două?

– Continuă.

– Cantaridina se află într-un afrodiziac, aşa aţi spus.

– Musca spaniolă.

– Păi, ce-ar fi să căutăm distribuitorii pe internet?

– Cred că vei găsi cu sutele. Şi chiar dacă vei restrânge căutarea, s-ar putea să fie vorba de vreun individ care distribuie marfa din vreun garaj din Stoke sau ceva de genul acesta. Dar... Pendragon făcu o scurtă pauză... de fapt, s-ar putea să ai dreptate, recunoscu el.

– Adică, domnule?

– Cealaltă componentă a otrăvii...

– Arsenicul?

– Da.

– Ce-i cu el?

– Sunt sigur că am citit undeva despre el de curând. Nu este doar o otravă demodată.

Turner înconjură biroul lui Pendragon şi tastă ceva la computer.

– O metodă bună să aflăm repede.

Pendragon oftă.

– Firește. Şi eu care mă gândeam să dau o fugă până la bibliotecă. N-o să mă obişnuiesc niciodată cu asta, adăugă el, arătând cu capul către monitor.

– Bineînțeles că o să te obișnuiești, tataie, zise Turner râzând. În câteva secunde, Google îl anunță că existau peste o sută de milioane de trimiteri la cuvântul „arsenic“. El tastă apoi „arsenic + întrebuințări“. Numărul de trimiteri coborî sub patruzeci de milioane. Merse cu cursorul în jos pe pagină și a cincea pagină de web era intitulată: „Arsenicul, folosit în fabricarea sticlei“.

– Asta e! declară Pendragon. Bineînțeles. Ia să vedem dacă există fabricanți de sticlă în zona asta.

Turner tastă cuvintele potrivite, iar pe ecran își făcură apariția mai multe trimiteri la fabricanți de sticlă din estul Londrei. Aproape toate erau expirate sau trimiteau la pagini de web irelevante, însă a zecea referință din listă era pentru pagina de web a „Murano Glass UK“, un fabricant de sticlă specializat care se afla pe Commercial Road.

– Bravo, sergent! zise Pendragon, luându-și haina de pe spătarul scaunului. Întoarce-te la papucii aurii. Ne vedem mai târziu.

Capitolul 31

Jack tocmai cobora scările secției de poliție spre parcare când îi sună telefonul mobil.

– Detectiv inspector-șef Pendragon?

– Da.

– Profesorul Stokes la telefon. Am stat de vorbă deunăzi, vă mai amintiți?

– Da, desigur, răspunse el.

– Mă întrebam, domnule inspector, dacă ați putea trece pe aici. Am reușit să obțin niște imagini bune ale inelului despre care am vorbit. Am... ei bine, am o ipoteză în legătură cu acesta. Poate vă interesează.

– Când mă puteți primi, domnule profesor?

– Păi... ăă... sunt liber acum. Am un curs la ora două și jumătate, dar...

– Perfect! Ajung în zece minute.

Departamentul de arheologie al Colegiului Queen Mary ocupa un șir de clădiri din prefabricate de la marginea campusului și era atât de ascuns, încât era de înțeles faptul că doar studenții care studiau arheologia știau de existența lui. Pendragon se uită pe harta campusului de la intrarea principală a colegiului, însă nu reuși să găsească locul unde trebuia să ajungă. Se plimbă pierdut prin ansamblul de clădiri și alei după ce ceruse îndrumare de la Biroul de Informații. Chiar și așa se rătăci de două ori și ajunse cu o întârziere de cincisprezece minute.

– Domnule inspector-şef Pendragon, zise profesorul Stokes, întinzându-i mâna după ce o tânără îmbrăcată în halat alb îl conduse pe Jack în biroul înghesuit al arheologului. Era o încăpere întunecată şi neaerisită, singura sursă de lumină naturală provenind de la un gemuleţ pe jumătate acoperit de o stivă de cărţi. Biroul lui Stokes ocupa aproape un perete întreg, pe când celelalte două erau acoperite cu rafturi pline de cărţi. Pe mochetă se aflau maldăre de cărţi şi de hârtii, gata să se răstoarne. Mi-e teamă că nu prea avem loc aici. Veniţi cu mine. Laboratorul este mult mai confortabil.

Înaintară de-a lungul unui hol pe ai cărui pereţi se aflau fotografii cu fosile şi săpături arheologice, apoi o luară la stânga şi intrară într-o încăpere puternic luminată, cu pereţi albi – exact opusul biroului aglomerat al profesorului.

– Ştiu că nu ne bagă nimeni în seamă aici şi trebuie să mă mulţumesc cu nişte clădiri antebelice despre care ceilalţi din colegiu abia ştiu că există, recunoscu Stokes. Dar aici avem un echipament de vârf pe care nu îl vei găsi nicăieri în afară de MIT sau Oxbridge. El se îndreptă către o tejghea pe care se afla o varietate uluitoare de echipamente electronice şi monitoare. Îi aminti lui Pendragon de o imagine pe care o văzuse în urmă cu câţiva ani în *Star Trek*, în timp ce schimba canalele.

– După cum vă veţi da şi dumneavoastră seama, domnule inspector-şef, munca noastră are două etape. O mare parte din timp stăm cu capul în gropile săpate în pământ; restul timpului, folosim astfel de echipamente. Firește că în comisia care ne alocă bugetul există şi cârcotaşi care susţin că suntem cu capul în altă parte, dar ce ştiu ei? El îi zâmbi lui Pendragon. Aşadar, când nu facem pe Indiana Jones, ne aflăm aici analizând descoperirile făcute în gropile pe care le-am săpat. Arătă înspre echipamentele de pe tejghea. Acesta este un sistem multifuncţional care incorporează mai multe procesoare independente de analiză, toate conectate la un sistem computerizat sofisticat. Îl folosim ca să studiem artefacte, cum ar fi monede sau fragmente

de ceramică. Putem determina compoziţia chimică a artefactului cu ajutorul unui analizator spectroscopic şi putem examina structura ultrafină a unui obiect cu ajutorul microscopului electronic de scanare... de aici. El arătă spre o cutie mare, prevăzută cu doi cilindri înveliţi în cauciuc, care ieşeau la suprafaţă. Semăna cu echipamentul pe care Pendragon îl văzuse mai devreme în laboratorul de criminalistică.

– Echipamentul acesta nu este prea folositor dacă avem doar o fotografie. Dar acesta... şi profesorul mângâie o altă cutie conectată la un monitor cu ecran plat... ne-a fost mai util.

– Ce este acela? întrebă Pendragon.

– Este un sistem de amplificare a unei fotografii şi care poate reface pixelii unei imagini stricate sau neclare. Dar, şi mai important, poate transforma imaginile bidimensionale în tridimensionale.

– Domnule profesor, zise Pendragon, nu mă prea pricep eu la tehnologie – de fapt, abia dacă mă descurc să pornesc DVD-playerul – însă corectaţi-mă dacă greşesc, genul acesta de software nu vine cu cel mai modern model de laptop?

– Aşa e, domnule inspector-şef, nu vă înşelaţi în totalitate. Este o chestiune ce ţine de performanţă. Poţi cumpăra un astfel de pachet de pe stradă, la un preţ foarte ieftin, dar această maşinărie este de o mie de ori mai sofisticată decât cel mai scump sistem computerizat obişnuit. Să vă arăt la ce mă refer. Se aşează în faţa aparatului. Aceasta, zise el, lăsându-se pe spătarul scaunului, este imaginea inelului găsit pe degetul scheletului, pe care mi-aţi dat-o dumneavoastră. De cele mai multe ori, pozele făcute cu telefoanele mobile nu sunt foarte reuşite, iar acesta este un exemplu bun. Se vede fâşia din aur şi piatra mare şi verde din vârf, şi cam atât. Şi-acum, voi decupa imaginea şi voi aplica un set de filtre. Îşi plimbă degetele pe tastatură, iar imaginea se schimbă. Aşa e mai bine, zise el.

Chiar aşa şi era. Inelul umplea ecranul, iar o parte din neclaritate dispăruse, însă imaginea era în continuare dereglată, supraexpusă şi umbrită în partea de sus.

– Un sistem obişnuit nu ar reuşi să facă mai mult, însă eu pot trece imaginea asta prin microscopul electronic cu scanare. Acesta ia pixelii unul câte unul şi îi trece printr-un program pe care chiar noi l-am inventat, intitulat *Illuminate*[1] – acesta reconstruieşte imaginea după ce îndepărtează zgomotul şi interferenţele. Când facem *acel* lucru, obţinem *acest* rezultat.

Imaginea începu să se desfăşoare încet pe ecran de sus în jos. Când procesul se încheie, inelul se vedea cu o claritate uluitoare – se putea observa fiecare defect, crestătură sau iregularitate, în culori clare şi cu o precizie remarcabilă.

– Dumnezeule! exclamă Pendragon, uitându-se mai atent la ecran. Este extraordinar!

– N-am terminat încă, zise pe un ton rece Stokes.

Fără să se uite la imagine, acesta introduse instrucţiuni noi. Fotografia de pe ecranul plat dispăru. În partea de sus a ecranului îşi făcu apariţia o linie orizontală şi începu să coboare întocmai cum se întâmplase mai înainte. În urma liniei ce se deplasa, o nouă imagine începu să ia formă, umplând ecranul.

– Mult mai bine, nu credeţi? zise cu mândrie Strokes şi privi în sus la Pendragon.

Pe ecran se vedea o imagine tridimensională a inelului, care părea atât de real, încât îţi venea să întinzi mâna spre monitor şi să-l scoţi afară.

– Nu ştiu ce să spun, zise Pendragon confuz. Tehnologia modernă nu conteneşte să mă uimească.

– Nu vă faceţi griji, domnule inspector-şef. Şi pe mine mă surprinde, chiar dacă am de-a face cu ea în fiecare zi.

– Deci, ce-mi puteţi spune despre inel?

– Să mergem acolo, răspunse Stokes, ridicându-se în picioare.

Pe o masă, în partea cealaltă a încăperii, se afla o fotografie lucioasă scoasă de amplificator. Pe aceasta era scris un set de

[1] A ilumina, a iradia, a lumina (n.tr.)

numere şi cifre. Peste imagine fuseseră trasate mai multe linii cu marker negru.

– Să începem cu începutul, zise Stokes. Trăgând un scaun, îi făcu semn lui Pendragon să se aşeze şi el. Inelul este din aur şi are un smarald. Piatra este de calitate superioară. Poţi să-ţi dai seama de asta, deoarece este aproape transparentă. Modelul este foarte simplu. Singurul ornament se află pe inel, lângă piatră. Vedeţi, acolo... formele din aur? Crestăturile care urcă înspre piatră? Desigur, ar fi mult mai uşor dacă am avea inelul, deoarece s-ar putea să existe inscripţii şi în interiorul lui. Dar, pentru moment, trebuie să ne descurcăm cu ce avem, iar cele mai importante aspecte sunt tăietura pietrei şi modelul întregului ansamblu. Felul în care a fost tăiată piatra ne spune multe despre perioada căreia îi aparţine inelul.

– Zău?

– Modelarea nestematelor s-a dezvoltat de-a lungul secolelor. Cele mai vechi tipuri de tăietură cunoscute erau simple, două sau trei feţe, „tăietura ascuţită“ şi „tăietura teşită“. Pe la sfârşitul secolului al paisprezecelea a fost introdusă „tăietura simplă“. Prin această metodă piatra avea partea superioară plană şi opt feţe. Aşa a fost conceput şi inelul acesta. Începând cu mijlocul secolului al şaisprezecelea, bijutierii au descoperit tehnici noi care le permiteau să taie pietrele preţioase, astfel încât să le dea patruzeci şi opt de feţe. Lucru remarcabil, având în vedere uneltele de care dispuneau pe vremea aceea.

– Deci, inelul ăsta trebuie să fi fost făcut între sfârşitul secolului al paisprezecelea şi mijlocul secolului al şaisprezecelea?

– Da. Însă trebuie să menţionez că s-ar putea să fi fost făcut mai târziu, din dorinţa unui bijutier de a reproduce un inel în stil retro. Aici intervine modelul inelului.

– Cum?

– Acesta este exemplul clasic al unui inel purtat de un episcop.

– Care ar fi?

– După cum sugerează şi numele. La început, acest gen de inel era oferit celor care erau numiţi episcopi. Se mai fac şi în ziua de azi, doar că nu mai au aceeaşi semnificaţie. Se pot cumpăra de pe internet cu cincizeci de lire sterline, cu nestemate false şi tot tacâmul. Însă, în secolele trecute, inelul episcopului era un lucru valoros şi rar. Acesta este un original. Şi-acum, priviţi mai atent. Vedeţi o inscripţie neclară pe inel, lângă piatră?

Pendragon privi cu atenţie fotografia.

– De-abia se vede.

– Poftim, încercaţi cu asta. Stokes îi dădu o lupă lui Pendragon. Chiar şi cu sistemul de amplificare pe care îl avem la dispoziţie, este greu de deslușit.

Pendragon mişcă lupa până când ajunse cu ea deasupra locului indicat de Stokes. El coborî lupa.

– Un taur?

– Întocmai.

– Şi ce înseamnă?

– Taurul este simbolul folosit de familia Borgia. Apare şi pe emblema familiei lor.

– Vreţi să spuneţi că inelul acesta a aparţinut cândva Papei Alexandru al VI-lea, papa din familia Borgia? întrebă Pendragon.

– Ei bine, nu ştim exact şi s-ar putea să nu se potrivească cu perioada. Acest inel provine în mod cert din Italia. Îţi poţi da seama după formele acelea din aur pe care vi le-am arătat. În ceea ce priveşte perioada, cel mai probabil se încadrează între sfârşitul secolului al paisprezecelea şi începutul secolului al cincisprezecelea. Alexandru al VI-lea a fost cel mai cunoscut papă din familia Borgia, tatăl lui Cesare şi al Lucreziei – acea familie de infami. Însă unchiul lui Alexandru, Alfonso, a devenit papă cu o generaţie în urma lui, în 1455. Şi a fost numit episcop în 1429.

– Aşadar, credeţi că acesta a fost inelul oferit lui Alfonso în momentul în care a fost numit episcop?

– Este o posibilitate verosimilă. Astfel ar fi rămas moştenire familiei Borgia şi ar fi ajuns în mâinile papei Alexandru şi ale copiilor acestuia, Cesare şi Lucrezia.

– Toată povestea asta este fascinantă, domnule profesor, dar nu cred că ne va ajuta prea mult la ancheta noastră.

Profesorul Stokes încuviinţă din cap.

– Da, înţeleg. După cum v-am spus şi mai devreme, mi-aş fi dorit să am la dispoziţie ceva mai concret. Se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi frecă bărbia. Am văzut ştirile despre schelet aseară la televizor. Bănuiesc că oamenii voştri de la criminalistică, de la laboratorul din Lambeth, îl studiază.

– Aşa este, zise Pendragon. De ce?

– Mă gândeam… am cel mai mare respect pentru acest laborator; este, probabil, cel mai bun din lume, dar aţi văzut cu ochii dumneavoastră ce putem face noi aici. Există oare vreo şansă să îi convingeţi să-mi împrumute degetul pe care s-a aflat inelul? Sau măcar falanga proximă osului pe care s-a aflat inelul?

Pendragon ridică o sprânceană.

– Da, ştiu, par nebun, zise repede Stokes.

– Ei bine, ştiţi ceva, domnule profesor? Eu cred foarte mult în vorba aceea: două capete sunt mai bune decât unul. Să văd ce pot face.

Capitolul 32

Londra, martie 1589

Abia dacă aveai loc să te miști în ascunzătoarea preotului, iar eu nu eram prea încântat de faptul că mă aflam atât de aproape de Anthony, care nu era una dintre cele mai curate ființe din lume. Dincolo de ușă se auzeau voci, țipete și strigăte, iar eu încercam să nu mă gândesc la ceea ce se întâmpla în capelă. Știam prea bine de ce erau în stare urmăritorii, bărbați angajați de Walsingham să îi elimine pe răzvrătiți și pe rebeli. Aveau autoritatea să îi aresteze și să îi rețină pe catolici, dar și să facă uz de arme pentru a se apăra. Cu toate că mă întrista acea amintire, Sebastian îi provocase. Nu puteam decât să sper că niciunul dintre membrii congregației nu avusese aceeași soartă și că unii reușiseră să scape.

Anthony era disperat.

– Scumpa mea lady Ann, se tângui el. Apoi, întorcându-se spre mine: Diavolii ăia, zise el printre dinți, împroșcând cu salivă.

– Anthony, îți înțeleg teama, dar trebuie să plecăm.

– Unde? Care încotro?

– Mai ții minte că eu și Sebastian trebuia să ne întâlnim cu frații Perch? Nu știi nimic despre însărcinarea mea?

– Sebastian? Nu-mi place de el. E necuviincios cu stăpâna mea. Dar a avut ea ac de cojocul lui! Ha, ha!

Durerea pierderii își făcu din nou loc în sufletul meu, când Anthony aminti de prietenul meu. Am simțit că-mi vine să

vărs și, brusc, mi-am dat seama cât de înăbușitor era aerul în ascunzătoare.

– Știi cum putem ieși? am întrebat eu, obligându-l pe Anthony să mă privească în ochi.

Preț de o secundă, privirea lui păru neobișnuit de lucidă.

– Știu, a răspuns el. Da. Știu. Haideți.

El s-a înghesuit pe lângă mine, iar mirosul lui m-a lovit din nou, provocându-mi un nou val de greață. Anthony s-a împins într-o gaură îngustă din celălalt capăt al încăperii, iar aceasta a cedat. Apoi a dispărut prin ea, făcându-se nevăzut în întuneric. Eu am făcut un pas în față și l-am urmat.

M-am trezit în partea cealaltă, într-un tunel umed și îngust. Se simțea miros de pământ rece și mucegai. Când am simțit că o mână îmi atinge brațul, am tresărit și m-am lovit cu capul de acoperiș.

– Pe-aici, a zis Anthony.

O lumină slabă, palidă, pătrundea în tunel printr-o crăpătură îngustă ce se zărea în fața noastră. Am luat-o într-acolo. Sub tălpile noastre scrâșnea ceva. Nu voiam să mă gândesc la ce era pe jos, așa că l-am îndemnat pe Anthony să își continue drumul. Lumina devenea din ce în ce mai intensă și, în curând, am ajuns la capătul tunelului, care se termina cu un zid. Era umed și alunecos, dar prevăzut cu mici fante pe unde puteai să-ți vâri degetele și vârful cizmei. Când am privit în sus, am zărit o trapă care se deschidea în afară. Anthony porni din nou înainte, cățărându-se cu agilitatea unei maimuțe din tărâmuri îndepărtate. Eu am început să mă cațăr puțin mai încet și cu un oarecare tremur. Mai aveam de cucerit câteva fante, când Anthony a ajuns la destinație. S-a aplecat și m-a ajutat și pe mine să ies.

Trapa se deschidea într-o încăpere mică. O ferestruică așezată sus, pe perete, era sursa de lumină pe care noi o zăriserăm în tunel. Încăperea era goală, cu excepția unei lăzi care se afla într-un colț. Din tavan atârnau pânze de păianjen, iar mucegaiul verde acoperea pereții până la brâu. Când am pășit în încăpere,

am zărit o ușă închisă în dreapta mea. M-am îndreptat într-acolo, mi-am lipit urechea de o crăpătură între ușă și tocul acesteia și am ascultat cu atenție. N-am auzit nimic. Am încercat ușa, iar aceasta s-a deschis spre exterior.

Ne aflam pe o uliță îngustă. Fulgii de nea îmi cădeau pe față, iar vântul biciuitor sufla printre clădirile care mărgineau ulița. La câțiva pași în față, se înălța un zid din cărămidă. Am privit în stânga mea. Ulița era cufundată în întuneric. În dreapta, se afla o stradă principală luminată. O căruță plină cu oameni trecea pe-acolo. Erau veseli și dădeau din mână în mână o carafă. O femeie, probabil o femeie ușoară, cu corsajul desfăcut, părul lung și despletit, a izbucnit în râs și s-a lăsat pe spate pe drugul căruței, desfăcându-și cu nerușinare picioarele.

M-am întors către Anthony.

– Încotro? Poți să mă conduci la frații Perch, așa cum ai zis?

– Nu-mi place de ei, a răspuns el, încăpățânându-se să nu mă privească în ochi.

– Nu e nevoie să vorbești cu ei, Anthony, doar să mă duci la ei.

– O să-ți mănânce capul, părinte.

I-am zâmbit cu blândețe și mi-am așezat mâna pe umărul lui.

– Nu te teme pentru mine, Anthony. Trebuie să-i găsesc pe frați. Am de îndeplinit o misiune extrem de importantă. Domnul vrea ca eu să mă întâlnesc cu frații Perch și să le cer ajutor. Înțelegi?

El încuviință încet din cap.

– Da, înțeleg, părinte John, a zis el. Misiunea noastră. Și-a îndreptat spatele. Voi îndeplini porunca Domnului. Da, așa am să fac. Așa am să fac. Frații trebuie să fie la teatru. Da, acolo trebuie să fie.

– La teatru?

– La Eagle. Da, la Teatrul Eagle. Totul e un joc, înțelegi? Mi-a spus lady Ann. Oamenii pretind a fi altcineva. Cântă cântece și se îmbracă elegant. E o mare veselie.

El m-a privit, cu ochii însufleţiţi de un entuziasm subit. Apoi, fără să scoată un cuvânt, a luat-o spre drumul principal care se afla la capătul uliţei.

L-am oprit.

– Roba ta.

El şi-a plecat ochii la veşmântul lui alb, apoi, supus, şi l-a dat jos.

Ne aflam cam la o sută de metri de capela subterană şi de ororile la care fuseserăm părtaşi, însă, în timp ce Anthony mă conducea prin forfota mulţimii, am început să mă simt mult mai în siguranţă. Nu mai avusesem acest sentiment de când ajunsesem în Londra. Mi-am tras fularul peste faţă şi mi-am ţinut capul plecat, ca să mă feresc de privirile curioşilor. Ajunsesem într-o piaţă mare. Jumătate era ocupată de un iarmaroc, cu tarabe la care se vindeau tot soiul de mărfuri. Erau tejghele cu peşte şi tarabe pline cu mere şi castane. Lângă acestea, am văzut o tarabă pe care erau înşirate mai multe jucării din lemn: titirezi şi soldaţi vopsiţi în culori vii. Un negustor ambulant ochea nişte mărgele din lemn, iar la câţiva metri mai încolo, un comerciant îşi îndemna cu voce tare potenţialii cumpărători să pipăie mătasea pe care o întinsese pe o masă şubredă.

Am trecut repede printre tarabe, fără să privim în ochi pe cineva, şi am luat-o pe o străduţă lăturalnică. Era acoperită cu zăpadă neatinsă care strălucea sub clarul de lună. Simţind că era un loc cam neprimitor, l-am îndemnat pe Anthony să o ia la fugă înainte ca cineva să ne ţină calea şi să ne taie beregata.

În curând am ajuns la o altă stradă principală. De data asta însă, toată lumea părea că se deplasează în aceeaşi direcţie – spre râu. Ne-am amestecat cu mulţimea. Am luat-o la stânga şi, brusc, în faţa mea a apărut teatrul. Era înconjurat de cocioabe, iar în spatele lui curgea Tamisa argintie.

Văzusem Teatrul Eagle de pe malul dinspre nord al râului când locuisem în oraş în urmă cu cinci ani şi, cu toate că astfel de teatre sunt extrem de iubite de londonezii de toate tipurile

și clasele sociale, eu nu am fost niciodată tentat să pun piciorul înăuntru. Puritanii, desigur, urau orice formă de mascaradă; făcea parte din perspectiva lor aspră, restrictivă asupra vieții. Cu toate astea, nici eu nu prea agream această nouă modă a teatrelor. Eram de părere că existau alte lucruri mai importante în viață. În loc să te prefaci că ești altcineva, era mai bine să încerci să-ți îmbunătățești propria persoană. Dar chiar și pentru cineva care privea cu scepticism teatrul, când am zărit pentru prima dată clădirea atât de aproape, am simțit o oarecare emoție.

Era o clădire impunătoare din cremene, cu șase etaje, care se ridica deasupra celorlalte clădiri. Am observat un steag roșu care flutura pe turnul din spatele zonei unde se afla scena. Știam că asta însemna că acea piesă de teatru era „istorică", apoi am zărit deasupra intrării principale o bucată mare de pânză care înfățișa un războinic persan, sub care stătea scris: *Tamburlaine.*

Piesa de teatru începuse deja. Se auzeau muzică, voci, apoi un tun care bubui în noapte. În jurul teatrului erau alte tarabe. Aici se vindeau băuturi răcoritoare, însă vânzoleala dinainte de începerea spectacolului se domolise. Mulți dintre proprietarii de tarabe se odihneau, așteptând să se termine spectacolul. În spatele șirului de tarabe se aflau latrinele, șanțuri săpate în pământul tare. Un client tocmai își trăgea nădragii pe el, când slujitorul aruncă pământ peste mizerie, apoi se rezemă de lopată, își șterse nasul cu mâneca tunicii sale murdare și oftă.

Eu și Anthony ne-am amestecat printre vagabonzii care stăteau pe lângă teatru și ne-am furișat înăuntru, împreună cu cei întârziați. Am plătit câte un penny de fiecare, taxa de intrare. Ar fi trebuit să coborâm în arenă, de unde puteam urmări reprezentația alături de plebe, însă noi nu ne aflam acolo ca să ne distrăm. Eu am luat-o înainte pe un coridor care înconjura circumferința teatrului. La câțiva pași de ușa principală, am dat peste o scară în spirală. Când am privit în sus, am văzut că aceasta ducea până la galerie și era prevăzută cu uși de acces la fiecare etaj.

Nu știam pe unde s-o iau, dar știam că trebuia să găsim pe cineva de încredere care lucra acolo sau, cel puțin, pe cineva care îi cunoștea pe cei care conduceau teatrul. Când am ajuns la al doilea nivel, l-am condus pe Anthony printr-o deschizătură și am ajuns în spatele unei galerii. Zona era plină de cetățeni bogați care ședeau în fotolii. Mâncau și beau vin, glumeau și râdeau, neacordând prea multă atenție piesei de teatru. De acolo se zărea scena. Era luminată de torțe, iar fundalul era reprezentat de o cortină roșie cu fire aurii. Pe scenă se aflau câțiva actori, toți îmbrăcați în veșminte elegante. În mijlocul lor se afla un războinic persan, cu sabia încovoiată scoasă din teacă. Expresia de pe chipul lui era malefică, barba ascuțită și ochii înnegriți. Era întruchiparea Diavolului. L-am luat de acolo pe Anthony și am traversat în grabă pasajul îngust din spatele galeriei.

Câteva clipe mai târziu, am ajuns chiar în spatele scenei. Printr-o crăpătură a cortinei se zărea publicul. Mulți dintre spectatorii din arenă păreau fascinați de drama care se desfășura dinaintea ochilor lor. M-am întors și am observat o ușă în partea dreaptă. Am deschis-o încet și am pătruns într-o încăpere mică, fără ferestre. La o masă se afla un bărbat care ședea cu spatele la noi. Am observat câteva monede și o grămăjoară de cutii din lemn în care se aduna taxa de intrare. Bărbatul s-a întors și s-a întins după pumnal. Eu mi-am ridicat mâinile, iar Anthony s-a pitit sub brațul meu.

Bărbatul ne-a aruncat o privire dușmănoasă.

– Ce vreți?

S-a ridicat în picioare, cu mâna pe armă.

– Îmi cer iertare că vă deranjez, am zis. Îi caut... îi căutăm pe Edmund și Edward Perch. Mi s-a spus că îi voi găsi aici în seara asta.

Bărbatul miji ochii.

– Nu-i cunosc.

Știam că minte, dar mă aflam într-o situație periculoasă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca acel bărbat să dea alarma.

Am făcut o plecăciune.

– Atunci îmi cer iertare că v-am deranjat, am zis și, luându-l pe Anthony de umeri, l-am dirijat înspre ieșire.

– Ce treabă ai cu frații Perch? a întrebat bărbatul.

Eram pe punctul de a ieși pe ușă, dar m-am întors și, pentru prima oară, l-am privit cu atenție pe bărbat. Era înalt și slab, aproape chel în vârful capului, dar cu plete negre care îi încadrau fața osoasă.

– Este ceva personal, am răspuns eu după o clipă de tăcere.

– Succes, mi-a zis bărbatul, fixând asupra mea o privire bănuitoare. Apoi expresia de pe chipul lui deveni mai blândă. Frații și-au terminat treaba aici în seara asta. Doar ce-au plecat... cu câștigurile.

A dat să mai adauge ceva, când în prag și-a făcut apariția un alt bărbat. Acesta m-a măsurat din cap până-n picioare. L-am zărit cu coada ochiului pe Anthony, care se retrăsese pe coridor.

– A, Will, a zis primul bărbat. Acești domni... îi caută pe frați.

Nou-venitul m-a privit insistent, ridicând o sprânceană. Avea în jur de douăzeci de ani și părea a fi actor sau comediant. Era îmbrăcat în costum de marinar. Fața îi era vopsită și ținea în mână un teanc de hârtii. S-a aruncat pe un scaun de lângă masă și a înșfăcat o cană cu vin care se afla lângă cutiile de lemn. A tras o dușcă, s-a șters la gură și a râgâit.

– S-au dus la Grădina Ursului, a zis el. Vocea lui m-a surprins. Era puternică și avea un accent provincial. Trebuie să fi venit în capitală de curând dintr-un orășel de undeva din nordul Londrei. Sunteți prieteni cu ei?

– Vreau să le propun o afacere.

– Succes, a zis el, imitându-l pe prietenul său. Cei doi bărbați și-au zâmbit cu subînțeles.

– Ziceați că s-au dus la Grădina Ursului. Nu sunt de pe-aici. Unde se află?

– Dacă scuip de pe acoperiș, îl nimeresc, a răspuns tânărul și a arătat cu capul către scenă. Ia-te după duhoare. Dar ar fi

bine să te grăbești, a adăugat el. Publicul nostru drag se îmbulzește într-acolo de îndată ce se termină reprezentația... uneori chiar înainte, fie blestemați!

Eu și Anthony am ajuns la parter fără să mai întâlnim pe nimeni și ne-am furișat afară, pe ușa principală. Ningea abundent, cu fulgi mari. Am privit în sus și i-am lăsat să-mi cadă pe față. Păreau niște pene micuțe care se topeau în momentul în care îmi atingeau pielea caldă.

Tânărul avusese dreptate în legătură cu duhoarea. Când am ajuns la capătul celălalt al teatrului, am descoperit că Grădina Ursului se afla la doar o aruncătură de băț. Mirosul înțepător de animal ne-a umplut nările.

– Urăsc locul ăsta, a zis Anthony, încetinind pasul. Rănesc animalele. Nu vreau să intru.

– Anthony, trebuie să-i găsesc pe frați. Și-apoi, nu te pot lăsa de unul singur. Poate că Urmăritorii ne caută încă.

– Dar rănesc animalele.

– Știu. Nevoile trebuie...

În spatele nostru era agitație. O femeie țipă. M-am întors și am văzut doi bărbați ținându-l strâns pe un al treilea îmbrăcat într-o tunică maro, fără formă, și colanți negri. Acesta se lupta să scape din strânsoarea lor, însă cei doi agresori îl trântiră la pământ. În timpul luptei, o bătrână fu aruncată în zăpadă. L-am recunoscut pe bărbatul îmbrăcat în tunică. Fusese în capelă.

– Repede! am zis eu printre dinți și l-am tras pe Anthony după mine, către zidurile înalte ale Grădinii Ursului.

Am aruncat încă doi penny în cutia de lemn de la ușă, apoi am intrat și ne-am amestecat cu mulțimea. O arenă imensă în formă de elipsă ocupa majoritatea spațiului dintre ziduri. O tribună cam șubredă, plină de oameni care țipau și aclamau, fusese ridicată în jurul arenei. Publicul părea încremenit din cauza a ceea ce se întâmpla. Preț de o secundă, atenția mi-a fost atrasă de chipul unui anumit spectator. Obrajii lui fleșcăiți erau îmbujorați, ochii căscați, pupilele dilatate. Buzele luară forma

unui rânjet, iar din colțul gurii căscate saliva i se prelinse până ajunse pe vârful bărbiei. Saliva atârna nestingherită, neluată în seamă, și se legăna de fiecare dată când bărbatul striga și își clătina capul. Își ținea pumnii încleștați și aplica lovituri rapide, aproape involuntare, în gol. Mi-am luat ochii de la el și m-am uitat să văd ce se întâmpla în arenă.

Un taur era căzut în genunchi și mugea de durere, în timp ce un dulău îi rodea gâtul. Câinele își descleștă colții albi, pătați de roșu, iar sângele țâșni, împroșcându-l în ochi. Alți doi câini atacară taurul. Unul și-a înfipt colții în crupă, iar celălalt l-a atacat din lateral. L-am auzit pe Anthony scâncind lângă mine, apoi și-a îngropat capul în umărul meu. Ne-am întors și ne-am îndepărtat de acea priveliște îngrozitoare. Nimeni nu ne-a băgat în seamă. Erau cu toții concentrați la acel spectacol sinistru.

Când am ajuns lângă tribune, mulțimea a început să aclame. Nu ne-am oprit ca să vedem ce altă atrocitate fusese săvârșită, ci am înaintat repede de-a lungul pasajului circular, cu pereți joși, care se deschideau către zăpada care cădea. Când am trecut de colț, a fost cât pe ce să mă izbesc de un bărbat uriaș care ședea pe un scăunel, lângă o ușă mare. Cât ai clipi din ochi, el a sărit în picioare cu o sprinteneală uluitoare și ne-a ținut calea. Avea un cap aproape la fel de mare ca al taurului din arenă, dar privirea din ochii lui mari și spălăciți era blajină. La o primă vedere, fața lui enormă părea de copil, însă această impresie era imediat înlăturată de o cicatrice lungă de cel puțin cincisprezece centimetri, care îi brăzda în zigzag obrazul, de la tâmpla stângă până la bărbie.

Am aruncat o privire spre locul de unde venisem, cu gândul de a da înapoi, când Anthony a făcut un pas în față.

– Benjamin, a zis el încet.

Bărbatul și-a luat privirea de la mine și s-a uitat pe furiș la Anthony, apoi a zâmbit, arătându-și gura știrbă. Și-a așezat mâna grea pe umărul firav al lui Anthony și a scos un sunet gros, asemănător unui gâlgâit. Abia atunci i-am privit cu atenție gura și mi-am dat seama că limba îi fusese smulsă.

– Nu poate vorbi, mi-a zis repede Anthony, plimbându-și privirea de la mine la Benjamin și înapoi. Diavolii i-au tăiat limba pentru că s-a ridicat împotriva noii biserici.

– Cine este?

– Benjamin îi apără pe frați, a răspuns Anthony. Este prietenul meu.

– Păi, de ce nu spui așa? am izbucnit eu.

Bruta, care încă îi zâmbea lui Anthony, mi-a aruncat o privire dușmănoasă. Și-a luat mâna de pe umărul băiatului și am văzut cum își strânge pumnul.

– Nu, zise Anthony cu blândețe, lăsându-i mâna jos. Prieten.

– Ne poți duce la frați? am întrebat eu, nedezlipindu-mi ochii de la acel pumn uriaș.

Benjamin m-a fixat cu acei ochi mari și blajini preț de câteva clipe. Apoi a ridicat din umeri, s-a întors și a deschis ușa care dădea într-o cameră întunecată. M-a înghiontit, obligându-mă să intru eu primul. Nici n-am apucat să fac un pas, că m-am trezit cu un braț puternic încolăcit în jurul gâtului. Am simțit oțelul rece pe piele și am încercat să vorbesc, însă atacatorul meu îmi ținea gâtul strâns ca într-o menghină. Mi-am ridicat mâinile, însă strânsoarea a devenit parcă și mai puternică. Am fost ridicat în aer și azvârlit în partea cealaltă a încăperii, unde m-am prăbușit la pământ. Anthony a aterizat lângă mine și a început să se smiorcăie.

M-am ridicat în picioare, apoi l-am ajutat și pe băiat să se ridice și mi-am așezat un deget pe gura lui ca să împiedic o nouă izbucnire. Ne aflam într-o odaie mică, ai cărei pereți erau ornați cu mătase viu colorată. Din tavan atârna un sfeșnic mare, prevăzut cu mai multe lumânări albe. Pardoseala de piatră era acoperită cu un covor somptuos, cu model.

La câțiva pași în fața noastră, pe o canapea acoperită cu catifea, se odihnea un bărbat foarte gras și chel, îmbrăcat în mătase purpurie. Gulerul veșmântului era liliachiu și fața îi era vopsită, asemenea unui actor: obrajii îi erau înroșiți, iar în jurul

ochilor mici și negri avea niște cercuri întunecate. Când a zâmbit, chipul lui a părut de-a dreptul grotesc. De o parte și de alta a bărbatului ședea un băiat cu pielea albă, dezbrăcat până la brâu. Însă cel mai uluitor lucru în legătură cu acel grăsan era drăcovenia pe care o ținea în gură. Era un tub lung și subțire care se termina cu un glob de sticlă. Trăgea din capătul subțire și fumul se aduna în rotocoale în acel glob. Mirosul îmi era complet necunoscut. Mi-a iritat gâtul și am început să tușesc pe loc.

– Ei, ce-avem noi aici? a zis bărbatul, scoțându-și drăcovenia din gură. Vocea lui era ascuțită și efeminată. El a privit prin noi la cei doi bărbați care ne-au târât, pe mine și pe Anthony, cu atâta sălbăticie în încăpere. Benjamin s-a pus între ei. A scos un sunet ciudat din adâncul gâtului și bărbatul întins pe canapea ne-a privit cu atenție pentru prima oară.

– Prieteni, Benjamin? a întrebat el. Zău? Ei, ce lucru minunat și rar! În timp ce vorbea își flutura o mână, iar eu am observat că purta mult prea multe bijuterii: inele din aur masiv pe fiecare deget și o brățară groasă, bătută cu nestemate. Cum te cheamă? m-a întrebat el.

– Sunt John Allen, am răspuns eu.

– Și cu ce te pot ajuta, domnule Allen?

L-am auzit râzând pe unul din bărbații din spatele nostru. Anthony m-a apucat de mână.

– Îi caut pe Edmund și Edward Perch. Mi s-a spus că vor fi aici în seara asta.

– Zău? Și ce treabă ai cu cei doi domni?

Am tăcut preț de o secundă ca să analizez situația și să îl privesc pe grăsan în ochi.

– Sunteți unul din frați?

– Nu mi-ai răspuns la întrebare... prietene.

– Sunt negustor și am venit cu treburi în Londra. Am sosit azi-dimineață împreună cu prietenul meu, Sebastian Mountjoy. Dacă ești unul din frați înseamnă că ai auzit de sosirea noastră.

– Poate că da, a răspuns bărbatul, afișând un zâmbet jucăuș, batjocoritor. Spune-mi, cu ce negoț vă ocupați?

– Importăm calamină.

El a încuviințat din cap.

– Și asociatul dumitale unde este? Ni s-a spus că vor fi doi.

Am oftat adânc și mi-am îndreptat umerii.

– Prietenul meu a fost omorât astă-seară, am răspuns eu încet.

– Ce păcat! Și maimuța dumitale? a întrebat bărbatul pe un ton blând, aruncându-i o privire lui Anthony.

Cei doi băieți care ședeau pe canapea începură să chicotească.

– Dacă nu mă puteți ajuta, atunci mai bine plec, am răspuns eu.

– Aduceți-l mai aproape, comandă grăsanul.

Anthony a fost împins la o parte când cei doi paznici m-au târât la câțiva centimetri de canapeaua pe care ședea bărbatul. Nu reușeam să-mi opresc tusea. Bărbatul s-a ridicat în picioare și s-a apropiat foarte tare de mine, apoi mi-a suflat drept în față un nor de fum albăstrui. Ochii mă usturau, iar gâtul îmi ardea când am început să tușesc, încercând să elimin fumul. Prin acea ceață, l-am zărit pe unul din băieții cu pielea albă izbucnind în hohote de râs. Grăsanul s-a apropiat și mai mult și a început să mă adulmece. Apoi, spre dezgustul meu, și-a plimbat limba pe partea laterală a gâtului meu, apoi s-a așezat din nou pe canapea și a pleoscăit din buze.

– Mmm, ce-mi place să simt gustul fricii, a zis el, pocnind din degete către cei doi paznici.

Aceștia mi-au dat drumul, iar eu am făcut un pas în spate, ștergându-mi gâtul cu dosul palmei.

– Spune-mi, prietene John, ce dorești de la noi?

– Mi s-a spus că ne puteți ajuta în acțiunea noastră.

– De unde să știu că nu ești vreo iscoadă a Reginei, trimis să ne întindă o capcană mie și fratelui meu?

– De unde ar putea ști o iscoadă lucrurile pe care le-am rostit eu?

– N-ar fi așa de greu. Slujitorii lui Walsingham își fac foarte bine treaba. Știi asta prea bine.

– Aș putea spune același lucru despre dumneavoastră, sir, am răspuns eu cu toată convingerea de care eram capabil. De unde să știu că nu sunteți vreo iscoadă?

Bărbatul s-a holbat la mine, fără să i se citească ceva pe față. Apoi s-a ridicat încet de pe canapea și s-a apropiat agale de mine. S-a oprit, a privit în jos și m-a apucat de mâna stângă, ridicându-mi-o la lumină.

– Așadar, acesta este inelul, a zis el. Mi s-a spus că e de o frumusețea rară, dar acesta... acesta este... Scoate-l de pe deget!

Eu mi-am smucit mâna, iar una din gărzi a făcut un pas în față. Grăsanul i-a aruncat o privire amenințătoare, iar aceasta s-a retras. Am zărit ca prin vis o mână încărcată de bijuterii, după care am simțit metalul care mi-a atins mărul lui Adam. Apoi o durere ascuțită. Am icnit. Când am privit în jos, am văzut un pumnal ornat, cu lamă zimțată. Vârful era mânjit cu sânge care șiroia pe lamă în jos.

– Edmund.

Vocea era blândă, dar mai ascuțită decât lama pe gâtul meu. Grăsanul și-a întors leneș capul către ușă. Eu n-am îndrăznit să mă clintesc.

– Lasă jos cuțitul, a zis vocea.

Nu m-am clintit.

– Lasă-l jos.

Am simțit lama îndepărtându-se de gâtul meu, iar Edmund Perch a făcut un pas în spate, privindu-mă cu răutate. Eu m-am întors și am văzut un bărbat care stătea lângă ușă. Era însoțit de Ann Doherty.

Anthony a alergat la ea și a îmbrățișat-o.

– Stăpâna mea! a scâncit el. Stăpâna mea, și a sărutat-o pe obraji.

Ann l-a îmbrățișat pe băiat și mi-a zâmbit trist peste umărul lui.

Bărbatul care o însoțea s-a apropiat încet de mine.

– Îmi cer iertare, mi-a zis el. Edmund este puțin cam... dramatic. Nu-i așa, scumpul meu frate?

Edward Perch i-a aruncat fratelui său o privire plină de dispreț.

Trebuie să fi intrat în stare de șoc, deoarece, preț de câte clipe, n-am reușit să scot o vorbă, nici să-mi pun gândurile în ordine. M-am holbat la nou-venit, incapabil să-mi imaginez că el și Edmund Perch erau într-adevăr frați. Edward era înalt și solid, cu păr negru, bogat. Trebuie să fi fost chipeș odinioară, însă trecerea anilor îi marcase chipul. Una din pleoape îi era căzută, acoperindu-i aproape în totalitate ochiul stâng. Nasul îi fusese spart cel puțin o dată, iar între sept și buza de sus avea o cicatrice care se albise.

– Ann mi-a povestit totul despre misiunea dumitale, părinte, mi-a zis Edward. Dacă mai ai nevoie de ajutorul meu, îți stau la dispoziție.

Capitolul 33

Stepney, joi 9 iunie, 3.30 p.m.

– Îmi pare rău, domnule, dar chestia aia pute al naibii de rău, zise Turner, deschizând un geam al maşinii în timp ce înaintau de-a lungul străzii Mile End Road, îndreptându-se către râu.

Pendragon clătină din cap cu dispreţ şi muşcă din bagheta lui.

– Crede-mă, sergent, are un gust minunat, zise el cu gura plină.

Îi era foame. Fusese de-a dreptul încântat să descopere o brutărie minunată la nicio sută de metri depărtare de secţia de poliţie.

– Ce conţine? Miroase ca respiraţia câinelui meu.

Pendragon se strâmbă şi aşează bagheta pe hârtia de împachetat pe care o ţinea în poală.

– Minunat. Ca să ştii, conţine şuncă fină de Parma şi brânză Brie. Am descoperit un loc ideal pentru masa de prânz.

– S-ar putea să fiţi dezamăgit dacă vă lăsaţi păcălit.

– Se prea poate. Spune-mi ce-ai aflat despre papuci?

– Mi-e teamă că nu prea multe. Există doar doi fabricanţi în ţară care folosesc fire din aur pentru papucii fiţoşi de dans, şi niciunul din ei nu fabrică mărimi bărbăteşti. Atunci i-am verificat şi pe cei care fabrică pantofi eleganţi pentru bărbaţi.

Cică le spune balerini. Versace vinde perechea cu o mie de lire sterline, vă vine să credeţi? Toate magazinele în care am intrat îi importă din Italia şi din Franţa, dar când am verificat mai bine am aflat că sunt fabricaţi în Thailanda. Mână de lucru ieftină. Te face să te întrebi cât de scumpi pot ajunge, nu?

– Aşadar, posibilitatea asta o anulăm?

– Cred că da, domnule. Doar dacă nu găsiţi o altă abordare. Cine a cumpărat acei papuci ar fi putut face rost de ei dintr-o mulţime de locuri din Londra, la orice oră în ultimii treizeci de ani. Sau poate i-a cumpărat din străinătate. Eu cred că e o fundătură.

– Da, probabil ai dreptate, căzu de acord Pendragon. Apropo, ştii încotro mergem, nu?

Fu rândul sergentului să-i arunce o privire dispreţuitoare, iar Pendragon se întoarse la gustul plăcut al baghetei lui. Câteva minute mai târziu, ieşiră de pe Commercial Road şi intrară într-un mic complex industrial, alcătuit din depozite şi clădiri de birouri joase, din cărămidă, care erau înşirate de-a lungul unui drum de acces. Murano Glass UK era o astfel de clădire, aflându-se în partea dreaptă, la capătul drumului. Avea geamurile acoperite cu storuri şi o uşă roşie, simplă. Pendragon sună scurt. Interfonul scoase un sunet şi o voce de femeie spuse:

– Murano Glass.

– Detectiv inspector-şef Pendragon. Cineva de la secţie v-a contactat. Am venit să mă întâlnesc cu directorul general, domnul Sidney Gregson.

Se auzi un bâzâit, iar uşa se deschise. Pendragon o luă înainte pe un coridor puternic luminat. La capătul acestuia, dintr-un oficiu se ivi capul unei femei care le făcu semn celor doi poliţişti.

– L-am sunat pe domnul Gregson. Ar trebui să sosească imediat, zise ea când aceştia intrară în încăpere. Luaţi loc, vă rog.

Turner tocmai luase o revistă cu maşini sport de pe măsuţa de cafea, când uşa se deschise şi intră Sidney Gregson. Era un bărbat bine îmbrăcat, la patruzeci şi ceva de ani. Purta cioc şi ochelari mari cu rame roşii. Se vedea de la o poştă că ducea o viaţă luxoasă şi boemă.

– Domnilor, zise el zâmbind.

Pendragon se prezentă, iar cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Gregson se întoarse când Turner se apropie de el.

– Sergent Turner.

– Pe aici, vă rog.

Îl urmară. Turner se uită în jur şi o surprinse pe secretară aruncându-i o privire foarte încruntată lui Gregson, care se afla cu spatele la ea. După ce intrară într-un birou foarte elegant, Gregson închise uşa. Pe un perete erau înşirate nişte vitrine pline cu figurine din sticlă, în capătul îndepărtat al încăperii se afla o masă mare de scris din stejar lustruit, iar lângă acesta, în partea stângă, se afla o canapea din velur. Gregson se trânti într-un fotoliu rotativ imens, din piele. Nu îi invită pe poliţişti să ia loc. Luând un prespapier din cristal, începu să-l arunce nepăsător dintr-o mână în cealaltă.

– Vă mulţumesc că ne-aţi primit atât de repede, domnule Gregson, zise Pendragon.

– Persoana care a stabilit întâlnirea a spus că dumneavoastră investigaţi crimele din Stepney. Am văzut un reportaj la televizor aseară. Dar nu ştiu cum vă pot fi de folos, domnule inspector-şef.

– Două dintre victime au fost otrăvite. Din primele analize a rezultat faptul că una dintre componentele importante ale otrăvii folosite a fost arsenicul.

Directorul general se încruntă.

– Aşa că imediat v-aţi gândit la fabricanţii de sticlă, nu?

Se simţi o undă de sarcasm în vocea lui. Pendragon hotărî foarte repede că nu prea îl plăcea pe Sidney Gregson.

– Arsenicul şi compuşii arsenicului sunt substanţe controlate, răspunse inspectorul-şef. După cum cred că ştiţi, nu poţi să intri pur şi simplu într-un magazin şi să cumperi aşa ceva.

– Este adevărat, domnule inspector. Aşadar, credeţi că otrăvitorul dumneavoastră lucrează aici?

Pendragon îl privi nedumerit pe Gregson.

– Nicidecum. Dar arsenicul trebuie să fi fost obţinut de undeva. Aţi avut vreun furt de substanţe chimice din topitorie?

– Vă pot răspunde categoric că nu, răspunse Gregson calm, încetând pentru o secundă să se mai joace cu prespapierul. Vreţi să vorbesc cu magazionerul, ca să fim siguri?

– Ne-ar fi de mare ajutor.

– Să mergem.

Ieşiră din birou, trecură de recepţie şi coborâră nişte scări. O uşă batantă se deschise la parterul topitoriei. Era un spaţiu relativ mic, dar plin de activitate. Câţiva muncitori erau poziţionaţi de-a lungul unui perete şi zdrobeau un fel de pudră cu ajutorul unor pistiluri mari. Lângă ei se afla o maşinărie mare care semăna cu un robot de bucătărie. Un cuptor ocupa aproape jumătate din suprafaţa pardoselii. Lângă gura lui stătea un bărbat voinic care purta un şorţ greu din piele, mănuşi de protecţie şi o vizieră trasă peste faţă. Ţinea în mâini o ţeavă lungă din metal. La capătul celălalt al ţevii, se vedea un glob portocaliu-roşiatic de sticlă topită. Când Gregson şi cei doi poliţişti trecură pe lângă el, sticlarul se aplecă şi răsuci ţeava din metal. Sticla topită îşi schimbă forma ca o caramea. Lângă cuptor, un alt bărbat, îmbrăcat la fel, dar cu viziera sus, pe cap, amesteca o substanţă viu colorată într-un cazan mare din metal.

– Aici confecţionăm pahare cu picior de calitate superioară, le explică Gregson. Pahare de vin, în primul rând. Dar acceptăm şi comenzi pentru figurine şi vaze. Colaborăm cu buticurile şi nu producem mai mult de câteva mii de piese executate manual pe an.

– Câți angajați aveți? întrebă Turner în timp ce traversau un pasaj din sticlă paralel cu topitoria, care avea rolul de a-i proteja pe trecătorii din zonă.

– Paisprezece, răspunse Gregson. Inclusiv cei de la departamentul administrativ și șoferii. Avem trei maiștri sticlari. Individul pe care l-ați văzut este Tom Kanelly – aproape o celebritate în acest domeniu. Iar bărbatul care amesteca substanța aceea ce seamănă cu melasa este Francesco Donalti. Este ceea ce se numește „un om de oțel". Este unul dintre cei mai buni coloriști din această branșă. A lucrat la Murano timp de zece ani. Suntem norocoși să îl avem aici.

La capătul coridorului, se afla o ușă pe care era o tăbliță pe care scria: MAGAZIE SUBSTANȚE CHIMICE. ACCES PERSOANE AUTORIZATE. Era o încăpere mică, pătrată, fără ferestre, prevăzută cu rafturi din metal. În mijlocul ei se afla o banchetă joasă din lemn. Un bărbat îmbrăcat în salopetă ședea în fața unui computer. Acesta se ridică în picioare când Gregson intră în încăpere.

– Alec, unde-i Daniel? îl întrebă Gregson. Daniel Beatty este magazionerul nostru, adăugă el, întorcându-se către polițiști. Acesta este Alec și vine aici ca să ne ajute de două ori pe săptămână. Gregson rosti aceste cuvinte pe un ton sec. Apoi îi spuse lui Alec: Ei sunt detectivul inspector-șef Pendragon și sergentul Turner. Cred că am distribuit arsenic unor persoane neautorizate.

Alec nu avea mai mult de douăzeci de ani. Purta ochelari de vedere cu rama groasă și părul dat cu gel, cu cărare într-o parte.

– A-aarsenic? se bâlbâi el. Nu f-f-folosim prea m-m-mult.

– Nu trebuie o cantitate mare ca să omori pe cineva, răspunse Pendragon.

Alec se îmbujoră.

– N-n-nu. Aveți d-d-dreptate.

– Deci, unde-i Daniel? întrebă nerăbdător Gregson.

– A i-i-ieşit ca să ia m-m-masa de p-p-prânz.

Gregson se uită la ceas şi oftă.

– Bine. Alec, poţi să le confirmi acestor domni că nu am rătăcit nicio sticluţă de trioxid de arsen?

– Nu. A-a-adică d-d-da.

– Uitaţi-vă aici, domnule inspector, zise Gregson, arătând o cutie cu pereţi groşi din sticlă, care avea un lacăt cu cifru.

Înăuntru se vedea o colecţie mică de sticle maro. În partea din faţă a cutiei se afla o tăbliţă: PERICOL – SUBSTANŢE CONTROLATE. MARE ATENŢIE. PENTRU UZUL PERSONALULUI AUTORIZAT. PERICOL GRADUL 2.

– Aici ţinem cele mai periculoase substanţe. Trioxidul de arsen nu este doar o otravă, este şi extrem de cancerigen. Numai Daniel ştie combinaţia… şi eu, desigur.

– Ne puteţi arăta inventarul? îi ceru Turner.

– Oh, ce naiba, omule!

– Ar trebui să fie o chestie simplă, nu, domnule Gregson? Bănuiesc că este computerizat, insistă Pendragon.

– Da, prea bine. Alec, vrei să ne arăţi fişierele?

Tânărul magazioner bătu pe tastatură şi fişierele respective apărură pe ecran. Gregson îi făcu semn să se dea la o parte şi se aşeză în faţa monitorului.

– Să vedem, zise el. Am primit o livrare de cincizeci de kilograme de trioxid de arsen de la Toulouse în martie. După cum a zis şi Alec, folosim o cantitate relativ mică. Sticla de calitate superioară nu conţine arsenic de proastă calitate. Aici sunt dozele folosite zilnic din aprilie şi mai. A doua livrare a fost pe 23 mai. Priviţi. Avem o evidenţă pentru tot.

Turner studie preţ de o secundă cifrele şi dădu afirmativ din cap.

– Mulţumesc, domnule Gregson. N-o să vă mai deranjăm, zise inspectorul-şef.

Gregson îi conduse până la intrarea principală a clădirii.

– Mă bucur că nu v-am putut fi de prea mult ajutor. Înțelegeți la ce mă refer, zise el, închizând ușa.

– Șarmant tip, observă Turner în timp ce traversau parcarea către mașina lor.

– Domnule inspector-șef Pendragon?

Cei doi polițiști se întoarseră în același timp. Secretara fabricii de sticlă se îndrepta cu pași repezi către ei. Privea întruna peste umăr.

– O să fiu concisă, zise ea printre dinți. Știu de ce ați venit. *Am avut* o spargere aici, acum două săptămâni. *El* era plecat într-una din vacanțele lui luxoase.

– Domnul Gregson, adică? întrebă Turner.

– Evident.

– Și de ce nu a spus nimeni nimic?

– Am spus. Adică eu. Am sunat la secția de poliție Limehouse pe 25 mai.

– Și ați considerat că nu era cazul să-i spuneți și șefului dumneavoastră? întrebă Turner.

– V-ați născut un geniu sau a fost nevoie să vă dați osteneala? replică secretara drept răspuns. Alec este fiul meu. Este... ei bine, este foarte inteligent, dar are probleme. Gregson îl consideră retardat. I-a oferit postul doar ca să-mi închidă mie gura. O, nu fiți așa șocat, domnule sergent, zise ea rânjind. Femeile ca mine învață să se folosească de toate armele din dotare. Mai aruncă o privire peste umăr. Dan n-a zis nimic și am pus cu toții bani ca să reparăm lacătul – a fost spart. Trebuie să plec.

Pendragon o luă ușor de cot.

– Îmi cer scuze, dar cum vă numiți?

– Lydia. Lydia Darlinghurst.

– Lydia, sunt puțin nedumerit. Ați avut o spargere... când?... pe 24 mai?

– Da.

– Și singurul lucru furat a fost trioxidul de arsen?

– Da.

– Ce cantitate?

– Doar o sticluță de o sută de grame.

– Va trebui să verificăm cu cei de la Limehouse.

– Așa să faceți, domnule inspector-șef. Nu sunt mincinoasă. Aruncă din nou o privire peste umăr, apoi îl privi cu asprime pe Pendragon. N-o să spuneți nimic, nu-i așa? Ați primit informația pe care o doreați. Dacă nenorocitul ăla află...

Pendragon își atinse nasul și își luă mâna de pe cotul Lydiei. Fără să mai zică altceva, ea se îndreptă către clădire.

– O, ce încurcate sunt ițele, zise Pendragon, deschizând portiera mașinii de poliție.

Inspectorul-șef ajunse în sala de ședințe cu zece minute înaintea celorlalți. Își adusese o cană din cafeaua lui preferată, proaspăt făcută și citea informații despre familia Borgia de pe Wikipedia. Jez Turner ajunse primul.

– Știți că n-aveți voie să descărcați chestii de pe iTunes în timpul programului, domnule? zise el, văzându-l pe Pendragon în fața computerului.

– O să țin minte, sergent.

– Ce puneți la cale?

– Ți-o iau înainte și citesc despre familia Borgia. Îți mai aduci aminte că ți-am spus despre ei ieri, după ce m-am întâlnit cu profesorul Stokes? Despre teoria lui în legătură cu inelul cardinalului care aparținuse cândva acestei familii?

– Da, îmi amintesc. Și... ce-ați aflat?

Pendragon oftă și se lăsă pe spătarul scaunului, ținându-și cana deasupra genunchilor încrucișați.

– N-a aparținut unei familii vechi oarecare, sergent. Familia Borgia...

Turner păru nedumerit.

– Of, Doamne, oare de ce mă mai obosesc să-mi plătesc taxele? S-a ales praful de sistemul de educație! Borgia a fost

una dintre cele mai faimoase familii din istorie şi cea mai influentă la sfârşitul secolului al cincisprezecelea. Capul familiei, Rodrigo Borgia, a devenit papa Alexandru al VI-lea. Fiul lui a fost Cesare Borgia... Îţi spune ceva numele? Nu? Bineînţeles că nu! A fost ceea ce s-ar numi un tiran războinic foarte corupt. De fapt, familia Borgia a fost un fel de Mafie a Renaşterii, extrem de bogaţi şi foarte, foarte incomozi. Fiica papei, sora lui Cesare, Lucrezia, a fost, poate, cea mai rea dintre toţi: depravată, nemiloasă, nimfomană şi criminală...

Turner deveni brusc interesat.

– Poftim? Ca o Paris Hilton psihopată a Renaşterii?

– Cine?

– Glumiţi?

Tuner se uită la Pendragon, nevenindu-i să creadă.

Telefonul mobil al inspectorului-şef sună.

– Domnul detectiv inspector-şef Pendragon?

– Ah, bună seara, doamnă doctor Newman...

– Tocmai am vorbit cu domnul profesor Stokes.

– A, da, ar fi trebuit să vă sun. Îmi cer scuze. Am uitat.

– Susţine că i-aţi spus că poate lua o mostră din schelet.

– N-am spus aşa ceva, răspunse Pendragon, strâmbându-se la Turner.

Între timp, sergentul Mackleby şi inspectorul Rob Grant intrară în încăpere şi se aşezară.

– Dar el...

– Doamnă doctor Newman, pot să vă întrerup? Domnul profesor Stokes ne-a fost, de fapt, de un real ajutor şi are nişte teorii interesante despre schelet. M-am întrebat dacă ar putea împrumuta unul dintre oase. Cred că i-a zis...

– Falanga proximă. Da, ştiu.

– Ar exista vreo problemă dacă l-am lăsa pe Stokes să arunce o privire?

La capătul celălalt al firului se aşternu un moment de tăcere.

– Doar vă va rămâne dumneavoastră restul scheletului, nu? adăugă plin de speranţă Pendragon.

– În regulă, domnule inspector-şef, zise doctorul Newman, pe un ton aspru, foarte oficial. Apoi, pe un ton mai blând: Ca o favoare personală, acest profesor Stokes poate avea osul pentru douăzeci şi patru de ore. Vă convine?

– Mulţumesc, zise Pendragon, apoi se încruntă nedumerit la telefon preţ de o secundă, înainte să închidă.

Echipa era aranjată într-un semicerc dezordonat, iar Pendragon stătea pe un scaun în faţa ecranului principal, chiar în centrul acestuia.

– Vrei să începi tu, Rob? zise el, întorcându-se către inspectorul Grant, lângă care şedea Roz Mackleby.

Grant îşi drese vocea:

– Nu pot spune că am aflat prea multe, domnule. Am vorbit mai mult de o oră cu Pam Ketteridge şi pot spune cu mâna pe inimă că am plecat de acolo cu aceleaşi informaţii pe care le ştiam deja. Nu-mi place când trebuie să fiu de acord cu sergentul Turner, adăugă el, aruncându-i o privire lui Jez, dar a avut dreptate. Femeia asta afurisită este nebună de legat.

– Sergent, eşti de acord?

Pendragon se uită la Roz Mackleby.

– Ei bine, lucrurile stau astfel, domnule. Ea se afla sus, în pat, când soţul ei a fost ucis. Amprentele ei erau peste tot prin bucătărie, după cum era de aşteptat. Nu există dovezi ADN care să demonstreze că ea l-a omorât. Nici amprente ale ei pe trupul lui. Şi, cel mai important, nu există arma crimei. Acestea fiind zise, ea este singurul suspect pe care îl avem care să aibă un motiv întemeiat – căsătoria ei nefericită.

– Da, dar mai sunt şi aiurelile alea religioase, zise Vickers.

– Am mai discutat despre asta, Terry, oftă Mackleby. Nu este ilegal să îţi umpli casa cu crucifixe.

Vickers clătină din cap, dar nu zise nimic.

– Mai e şi treaba cu scheletul, sugeră Ken Towers.

– Ce-i cu el? bombăni Grant.

– Poate s-a înfuriat din cauza a ceea ce făcuse Tony cu rămăşiţele...

– O, prostii! izbucni Grant. Nu, singurul motiv plauzibil ar fi acela că ea aflase despre amanta soţului ei. Uşuratica aia... cum o cheamă?

– Hannah James, zise încet Pendragon, privind în gol. Se întoarse către Mackleby. Aţi menţionat ceva despre prietenă?

– N-am vrut să-i răsucesc cuţitul în rană. Dar inspectorul Grant i-a adresat nişte întrebări-cheie.

Pendragon se uită la Grant.

– Am întrebat-o dacă bănuia că soţul ei ar fi avut vreo amantă.

– Şi acum a reacţionat?

– A râs.

– Încrezătoare femeie!

– Nebună, mai degrabă.

– În regulă, zise Pendragon. Poate ar trebui să o chemăm la secţie şi să o verificăm mai bine. S-ar putea să fim nevoiţi să-i spunem despre Hannah. Să vedem cum va reacţiona. Ken, care-i treaba cu Bridgeport Construction?

– Mă tem că n-am aflat prea multe, domnule. I-am interogat pe şeful lui Ketteridge şi pe şeful *lui*. Amândoi au alibiuri care au fost confirmate. Sunt curaţi. Firma are peste trei sute de angajaţi, dintre care douăzeci şi opt sunt implicaţi, într-un fel sau altul, în proiectul de pe Frimley Way – construcţie, management, administraţie. Firma are propriii topografi, ingineri de structură şi persoane care se ocupă cu obţinerea de certificate şi avize de construcţie de la consiliu. Se pare că singura firmă colaboratoare este cea de arhitectură.

– Ne întoarcem iar la Rainer & Partenerii. Dar ei n-au avut nicio legătură directă cu Karim şi cu Ketteridge, cu excepţia faptului că firma lor realiza proiectul clădirii care trebuia

ridicată pe Frimley Way, zise Pendragon. Se întoarse către Vickers şi Thatcher, care şedeau la un birou din mijlocul semicercului. Vă rog, spuneţi-mi că voi aveţi informaţii noi de raportat.

– Mă tem că nu, domnule, răspunse sergentul Thatcher. Nici urmă de inel.

Pendragon îşi încrucişă braţele pe piept şi se uită în pământ.

– Bine, mergeţi acasă, zise el, oftând. Poate noaptea va fi un sfetnic bun.

Ieşind ultimul din sala de şedinţe, Pendragon o luă pe coridorul care ducea către recepţie şi către ieşirea principală. O văzu pe doamna comisar Hughes dând mâna cu un bărbat înalt în uniformă de ofiţer. Pendragon îl recunoscu imediat ca fiind şeful diviziei, comandantul Francis Ferguson. Comisarul se întoarse, ţinându-şi capul plecat şi se îndreptă către Pendragon, ridicându-şi privirea doar când ajunse la câţiva paşi distanţă.

– A, pe tine te căutam, zise ea, invitându-l în biroul ei.

Femeia înconjură agale masa de scris ordonată şi se aşeză. Fără să fie invitat, Pendragon luă loc pe scaunul care se afla într-o parte a biroului. Se simţi dintr-odată obosit.

– Acela era comandantul, zise ea.

– Mi-am dat seama.

– Urmează să fiu promovată. A trecut pe aici ca să îmi dea nişte sfaturi.

– Felicitări! răspunse Pendragon, cu tot entuziasmul de care era în stare.

– Mulţumesc. Există o problemă totuşi, Jack. Comandantul este cam neliniştit în legătură cu titlurile din ziare: „Crimele din Mile Road". Dacă nu rezolvi cazul acesta *pronto*, pot să-mi iau la revedere de la postul de comisar-şef. Şi *chiar* nu vreau aşa ceva… Jack.

– Fac tot ce-mi stă în putinţă. Echipa mea, la fel.

– Aşadar, cum stau lucrurile?

El oftă şi îşi trecu degetele prin păr.

– Din câte se pare, cele trei crime au legătură între ele. Scheletul este elementul-cheie care le leagă, dar nu ştim exact ce rol joacă. Middleton şi Ketteridge au fost omorâţi de aceeaşi persoană, care a dat dovadă de mult profesionalism. Criminaliştii n-au descoperit prea multe. Nu există nici arma crimei, nici amprente, nici ADN.

Hughes îşi sprijinea bărbia în palmă.

– Niciun suspect? întrebă ea.

– Nu.

– Dar Pam Ketteridge?

– Se pare că aveţi o problemă cu femeia asta, răspunse pe un ton rece Pendragon. Este o femeie uşor sărită de pe fix. Nu cred că l-ar fi putut omorî în bătaie pe Karim.

– Dar le-ar fi putut otrăvi pe celelalte două victime. S-a aflat chiar la locul faptei când Tony Ketteridge a fost omorât. Nu are alibi. Şi dacă ştia despre legătura amoroasă a soţului ei cu acea prostituată, avea şi motivul.

– Aşa este, doamnă, dar nu există nici cea mai mică dovadă. Şi cazul lui Karim? Trebuie să existe o legătură între cele trei crime...

Se auzi o bătaie în uşă şi un poliţist tânăr îşi făcu apariţia în prag.

– Mă iertaţi, doamnă. L-am văzut pe domnul inspector-şef Pendragon intrând aici nu demult. A venit un fax pentru el, pe care scrie „urgent“.

Înaintă câţiva paşi şi îi dădu cele două hârtii venite prin fax lui Pendragon.

– Ce este? îl întrebă Hughes pe Pendragon după ce poliţistul închise uşa.

– Raportul toxicologic al lui Ketteridge. O copie aproape fidelă a celui întocmit pentru Middleton, zise el şi îi întinse raportul.

– Aceleaşi patru componente: arsenic, cantaridină, acid de abrină şi leandru, concluzionă ea. Ai mai aflat ceva despre ele?

– Am aflat ceva, însă puţin. Doctorul Jones mi-a spus că cantaridina poate fi procurată cu uşurinţă de pe internet chiar dacă există legi care interzic acest lucru. În după-amiaza aceasta am mai aflat ceva despre arsenic. O sticluţă de o sută de grame de trioxid de arsen a dispărut dintr-un atelier care fabrică sticlă şi care se află la mai puţin de un kilometru de aici. O cantitate suficientă ca să omoare sute de oameni.

– N-a fost niciodată anunţat furtul?

– Ba da, la secţia locală, Limehouse.

– Se poate ca hoţul să fie un angajat? Sau proprietarul?

– Se poate, cu toate că proprietarul a fost plecat din ţară când a avut loc furtul. Turner face investigaţiile. La turnătorie s-a muşamalizat totul. Proprietarul este cam nesuferit şi nu este prea îndrăgit de angajaţi. Aceştia s-au aliat şi n-au spus nimic despre spargere ca să îl protejeze pe fiul secretarei, un tânăr care lucrează în magazie.

– E cam ciudat, nu crezi?

– Nu chiar. Dacă aţi cunoaşte personajele, v-aţi da seama că este de înţeles. Proprietarul, Gregson, îşi dă prea multă importanţă. Puştiul, pe care ar fi căzut vina şi care ar fi fost concediat mai mult ca sigur, este… vulnerabil.

– Vulnerabil?

– E uşor autist, cred. Este extrem de bâlbâit. De îndată ce rosti aceste cuvinte, Pendragon se gândi la propriul fiu, Simon, şi la cum talentul său incredibil la matematică era estompat de incapacitatea de a comunica prea uşor cu oamenii.

– Bine. Poate-ar fi mai bine ca Turner să verifice mai amănunţit această fabrică de sticlă. Atunci ar mai rămâne celelalte două substanţe chimice din otravă: leandrul şi acidul de abrină. Ai scris în raport că ambele sunt sustrase din plante exotice. Bănuiesc că ai verificat şi în Kew Gardens?

– După ce am aflat ce l-a ucis pe Middleton. Turner a vorbit cu angajaţii de acolo – nimic. A făcut o vizită şi la Grădina Botanică Chelsea şi la cea de aici, Queen's Park. Toţi au spus că nimic de genul acesta nu a dispărut. Cu toate că, să fiu cinstit, doamnă, nu ne ajută prea mult. Ar fi prea dificil pentru cineva să se furişeze înăuntru şi să fure câteva frunze sau seminţe. Jones mi-a spus că, pentru a face otrava, este nevoie de cantităţi infime din aceste substanţe.

– Bănuiesc că ai fost şi la Departamentul de Biologie de la Queen Mary, nu?

Pendragon se uită nedumerit la ea.

– N-ai fost?

– Nu ştiam…

– Ei bine, acum ştii, domnule inspector, răspunse pe un ton rece Hughes. Pendragon se ridică în picioare. Când ajunse la uşă, doamna comisar îl înştiinţă: Ai patruzeci şi opt de ore să ajungi la un răspuns concret, detectiv inspector-şef Pendragon! Apoi nu vei mai lucra la acest caz.

Jack Pendragon se simţi amorţit când ieşi din secţia de poliţie şi începu să parcurgă drumul scurt până la apartamentul său, care se afla aproape de Stepney Way. „Ce ghinion, gândi el, să ocupi un post nou de nicio săptămână şi să ai de-a face cu un caz atât de complex şi de dificil." Începu să picure când îşi parcă maşina. În timp ce parcurgea distanţa în fugă de la maşină şi până la intrarea în clădire, începuse să plouă cu găleata. Dădu să urce scările, apoi se răzgândi.

– Bună, străinule! zise Sue, deschizând larg uşa apartamentului ei şi făcându-i semn să intre.

– Îmi cer scuze că n-am mai dat un semn de viaţă, răspunse el. Doar că… a fost…

Ea îşi flutură mâna.

– Nu-ţi face griji. Acum eşti aici. Bei un pahar de vin?

– Mi-ar plăcea.

Intră în apartamentul ei, scoțându-și haina udă și se așeză pe canapea. Sue veni lângă el și îi întinse un pahar cu vin roșu.

– Noroc! zise el.

– Cum merge treaba?

Pendragon oftă.

– Nu prea bine, de fapt. Sue, acum câteva seri îmi ziceai ceva despre un transfer. Vorbeam despre faptul că ucigașul are nevoie de inel. Apoi eu am fost nevoit să plec.

– Încă o crimă?

– Da. Modul de operare a fost identic. Dar criminaliștii n-au găsit nimic.

– Chiar nimic?

– Întrebi de parcă ai ști deja răspunsul.

– Sunt psiholog... crede-mă.

Pendragon râse și sorbi din vin. Apoi spuse:

– Sue, am două rugăminți.

– Da?

– Ai vrea să vii pentru o jumătate de oră la secție să vorbești cu echipa mea – să ne expui ideea ta despre transfer? Astfel aș putea obține aprobarea să îți ofer acces la informații-ile legate de anchetă, care nu pot fi făcute publice – vei fi implicată oficial.

Ea păru surprinsă.

– Păi, în regulă. Nu este tocmai domeniul meu de expertiză, dar...

– Mie mi se pare că știi despre ce vorbești. Și-apoi, m-am gândit că ar trebui să am încredere în tine.

– *Touché*. Bine, voi face tot ce îmi va sta în putință să vă ajut. Și a doua rugăminte?

– Vrei să iei cina cu mine sâmbătă seara?

Capitolul 34

Stepney, joi 9 iunie, 9.05 p.m.

Max Rainer închise documentul la care lucra şi se deconectă de la reţea. Ridicându-se de la birou, traversă agale încăperea până în capătul celălalt, unde, lipită de perete, se afla o canapea din piele pentru patru persoane. Luând laptopul de pe canapea, îl vârî într-o geantă moale, din neopren şi trase fermoarul. Aruncând o ultimă privire prin birou, stinse lumina, apoi trase uşa şi o încuie.

În zona unde se afla recepţia era linişte. De-a lungul coridorului se aflau alte trei birouri, învăluite în beznă. La secretariat nu mai era nimeni. În lumina slabă, se vedeau cuvintele Rainer & Partenerii pe peretele din spatele biroului. Fiecare literă avea o lungime de treizeci de centimetri şi era confecţionată dintr-un metal frumos modelat şi brăzdat la întâmplare cu cincizeci de nuanţe de oxid de fier.

Pardoseala din mozaic îi răsună sub călcâie, când Rainer traversă zona unde se afla recepţia şi trecu printre două uşi mari din sticlă fumurie. În partea opusă a holul slab luminat, se aflau câteva trepte care duceau spre ieşire. El se întoarse să închidă uşile când simţi o durere ascuţită în ceafă. Simţi cum durerea îi cuprinde capul şi-i coboară în jos pe şira spinării. Era vag conştient că în spatele lui se afla o umbră care se reflecta în uşa din sticlă. Se dezechilibră, se lovi cu capul de uşi şi se prăbuşi pe jos.

Capitolul 35

Stepney, vineri 10 iunie, 8.45 a.m.

– Of, Isuse! exclamă Hannah James. Ce naiba vrei?

Jez Turner îşi lăsă jos insigna de poliţist.

– Să stăm puţin de vorbă, Hannah.

– Presupun că ai un mandat?

– De ce? Am zis că stăm puţin de vorbă. Bine, dacă preferi să vii la secţie...

– Bine, bine. La naiba! Eşti cam matinal, nu crezi? Pun pariu că la nouă seara eşti deja în pijamale, cu un pahar de lapte.

– Mda, ceva de genul. Turner rânji. Deci, mă laşi să intru sau vrei să povestim în pragul uşii?

Clădirea dărăpănată şi izolată, în stil victorian, de pe Mitchell Lane, fusese transformată în şase apartamente sărăcăcioase. Apartamentul lui Hannah James se afla în spatele casei, la parter. Era alcătuit din câteva încăperi, la capătul unui coridor întunecat. Îl conduse pe sergentul Turner până în salon. El surprinse cu privirea o bucătărie minusculă, unde chiuveta era plină cu farfurii şi tigăi murdare, coşul de gunoi dădea pe-afară din cauza cutiilor de la McDonald's şi a sticlelor de cola. Lângă, se afla uşa de la dormitor, care era larg deschisă. O oglindă stătea agăţată deasupra unui capăt al patului; pe o noptieră se afla o lampă cu abajur roşu. Unul dintre pereţi era plin cu postere din reviste porno, iar pe o bară era

înşirată o colecţie întreagă de articole de îmbrăcăminte transparente, roşii şi negre. Înăuntru se simţea un miros greu de fum de ţigară şi de fluide corporale. Hannah închise uşa cu piciorul când trecu pe lângă ea.

Într-un colţ al salonului se afla un televizor vechi, iar pe peretele îndepărtat, un şemineu placat cu şipci de brad. Un încălzitor electric de doi bari fusese montat între panouri, uşor într-o parte, iar placajul din jurul lui fusese tăiat inegal. Pe poliţa şemineului se afla o colecţie de animale ieftine din ghips: inorogi, păpuşele, un Ework din *Star Wars* şi un set de păpuşi ruseşti, care erau aranjate în ordine descrescătoare de la stânga la dreapta. Deasupra şemineului se afla un tablou care înfăţişa o mulatră goală, cu excepţia bikinilor minusculi, cu imprimeu de leopard. Şedea întinsă pe o ramură, iar ferigile exotice îi mângâiau pielea. Avea ochi mari, căprui şi gene incredibil de lungi. Era genul de reproducere pe care o puteai cumpăra cu două lire sterline în târgurile de sfârşit de săptămână de pe Mile End Road, gândi Jez, la fel ca şi fotografia cu o jucătoare de tenis care îşi scărpina dosul. Aruncând o privire prin încăpere, el se întrebă care ar fi părerea lui Hannah despre apartamentul lui Sophie Templer, care se afla la vreo doi kilometri depărtare şi la mii de ani-lumină în celelalte privinţe.

Hannah se trânti într-un fotoliu vechi din al cărui braţ ieşeau câlţii printr-o tăietură.

– Ai venit aici din cauza lui Tony, desigur.

Îşi aprinse o ţigară şi aruncă fumul cenuşiu în încăperea neaerisită.

– Da.

– Şi de ce crezi că te-aş putea ajuta?

– Pentru că l-ai cunoscut bine. Doar „vă întâlneaţi“ de aproape un an, aşa ne-a spus el.

– De ce o spui aşa? întrebă Hannah, fixându-l pe Jez cu ochii ei de un albastru-deschis.

– Aşa cum? zise el.

– Cu atâta dispreţ. Chiar mi-a plăcut de Tony. Era un bou, bineînţeles. Numai Dumnezeu ştie de ce venea aici de două ori pe săptămână. Am mai avut parte de indivizi ca el, dar n-au ţinut relaţiile... dacă înţelegi ce vreau să spun.

Pentru prima oară, sergentul o privi mai atent. Avea douăzeci şi trei, poate douăzeci şi patru de ani, gândi el, şi era palidă, cu un aspect bolnăvicios. Părul ei negru îşi pierduse strălucirea, iar în lumina nemiloasă a dimineţii, cum nu era machiată, chipul ei arăta îngrozitor. Tenul îi era unsuros de la atâta fast-food, cola şi nopţi nedormite, ca să nu mai punem la socoteală toate prostiile pe care, probabil, le fuma sau şi le injecta. Era îmbrăcată într-un capot hidos din velur, de culoare bej, cu mânecile zdrenţuite şi pătat. Nu era deloc înfăţişarea pe care o afişa când îi aştepta pe bărbaţi, se gândi el.

– Ştii cumva dacă Tony mai avea şi alte preferinţe?

– Poftim? În afară de mine, vrei să spui... *sergent?*

Turner îşi dădu seama că în spatele bravurii ei se ascundea durere. Hannah era serios afectată de ce i se întâmplase lui Tony, însă nu recunoştea acest lucru.

– A fost otrăvit cu arsenic, zise sergentul. Ştiai asta?

Ea nu spuse nimic, doar îl privea în ochi.

– A avut parte de o moarte chinuitoare, din câte se pare.

– Ticălosule! exclamă Hannah, aprinzându-şi altă ţigară de la chiştocul nestins al celeilalte. Cum ziceam, *chiar* mi-a plăcut de Tony. E adevărat că era un grăsan visător, între două vârste, dar mă iubea. Cel puţin, aşa mi-a zis. Cu siguranţă, n-o iubea pe vaca aia!

– Pam Ketteridge?

– Cine altcineva? Adorabila Pam. Cică n-avea clitoris. Aşa mi-a zis Tony.

Turner clătina din cap, zâmbind.

– Deci, zise el după o secundă, ţi-a promis să te scoată de-aici?

– Bineînțeles, răspunse Hannah, pe un ton ridicat. De cel puțin două ori pe noapte. După cum ziceam, un bou.

– Hannah, zise Jez, așteptând ca ea să-și ia ochii de la tavan și să se uite la el, ai putea să ne ajuți să-l găsim pe criminalul lui Tony, știi?

– Da?

– Da. Credem că a fost implicat și în celelalte crime.

– Tony era blând, sergent Turner. Nu ar fi putut omorî pe nimeni.

– Nu zic că a făcut-o. Am zis, implicat. Înregistrările camerelor de supraveghere l-au surprins aproape de ora la care a fost omorât Amal Karim... mi se pare o coincidență că venea la tine tocmai atunci.

– De ce? Crezi că putea să vină așa, la una mică, imediat ce-și lua cina?

– Și totuși, era ora două dimineața. E o oră cam ciudată, Hannah.

– Uite care-i treaba, nu știu unde bați. Indiferent ce s-a întâmplat vinerea trecută, n-o să te ajute să afli cine l-a ucis pe Tony, nu?

– Ar putea să mă ajute.

El îl privi în ochi preț de câteva secunde, apoi își aținti din nou privirea în tavan. Pe obraz i se prelinse o lacrimă care căzu pe pardoseală. Ea o șterse și îl privi.

– N-a fost aici. Am inventat totul. Zicea că este o chestiune de viață și de moarte.

Ea râse amarnic și trase cu sete din țigară.

– Ți-a spus ce însemna „de viață și de moarte“?

– Nu.

– Ți-a spus unde a fost de fapt?

– NU! Hannah stinse țigara și se ridică în picioare. Capotul i se desfăcu, lăsând să se vadă o cămașă de noapte neagră, din bumbac, acoperită cu pisoi și iepurași. Ea își trase repede capotul, legându-i cordonul. Aș vrea să pleci acum, zise ea, pe

un ton calm. Când ajunseră la uşă, adăugă: Presupun că o să mă arestezi pentru că am ascuns adevărul, că te-am făcut să-ţi pierzi timpul preţios şi tot rahatul, corect?

Jez îi aruncă o privire compătimitoare.

– Chiar acum, am altceva mai important de făcut, Hannah. Nu mi-aş face prea multe griji.

Capitolul 36

Stepney, vineri 10 iunie, 10.00 a.m.

– Ea este doamna doctor Sue Latimer, se adresă Pendragon echipei sale înainte să facă prezentările pe rând. Sue este profesor de psihologie la Colegiul Queen Mary. Am rugat-o să vină azi aici, deoarece are câteva idei în legătură cu motivul crimei, care ne-ar putea fi de folos.

El îi făcu semn să-şi înceapă discursul, iar el se aşeză pe marginea unui birou.

– Subiectul a venit în discuţie când vorbeam cu Jack... ăă, detectiv inspector-şef Pendragon... despre ideea de transfer, începu ea. De fapt, eu mă refeream la ea ca la o idee abstractă, dar acum, că am văzut notiţele referitoare la cazul acestor crime, îmi dau seama că s-ar putea să fie relevantă pentru anchetă.

Privi la feţele celor adunaţi în sala de şedinţe. Întreaga echipă era acolo, inclusiv doamna comisar.

– Transferul criminal are loc atunci când cineva comite o crimă folosindu-se de un obiect totemic.

– Scuze, doamnă doctor Latimer, ne puteţi traduce asta în engleză, vă rog? o întrerupse inspectorul Towers.

Sue zâmbi şi îşi coborî privirea preţ de o secundă.

– Prin „totemic“ înţeleg că criminalul conferă o semnificaţie aparte unui obiect. Poate fi orice, dar are legătură directă cu modul în care acesta comite crima. În cazul acestor crime

recente, ultimele două au fost săvârşite practic în acelaşi mod. Toate cele trei crime par să aibă legătură cu Bridgeport Construction şi toate au avut loc după ce scheletul cel vechi a fost dezgropat pe şantierul de construcţii.

– Vreţi să spuneţi că scheletul este obiectul totemic? întrebă Grant.

– Nu scheletul însuşi, ci inelul care s-a aflat la început pe mâna acestuia şi care a dispărut între timp.

Grant ridică din sprâncene şi se uită la Pendragon.

– Dar cum poate un inel să fie arma crimei? Şi-apoi, Middleton şi Ketteridge au fost otrăviţi.

Sue nu se lăsă impresionată de acest scepticism.

– Eu aş îndrăzni să spun că otrava se află în inel. Toată lumea din încăpere tăcu uluită. De fapt, inelul este un totem ideal. Este un obiect personal, un lucru care este ţinut aproape de corp. Dar, cel mai important, inelele deţin, de obicei, un fel de vibraţie emoţională. Sunt folosite în multe ritualuri ca să „pecetluiască înţelegerea“ – gândiţi-vă la verighetă.

– Îmi pare rău, comentă Tower, mă tem că m-aţi pierdut din nou. Se presupune că inelul găsit pe mâna scheletului este la fel de vechi ca şi acesta. Dar dumneavoastră spuneţi că cineva din zilele noastre, care locuieşte şi lucrează prin apropiere, foloseşte inelul străvechi ca să otrăvească oameni? Mi se pare... ei bine... cam deplasat.

– Eu cred că este cea mai plauzibilă ipoteză de până acum, se auzi vocea doamnei comisar Hughes din fundul sălii. În afară de Pendragon, se întoarseră cu toţii către ea. Cel puţin avem o idee despre arma crimei. Are legătură cu dezgroparea scheletului şi ne apropie puţin de motivul crimei. Ne sugerează, de asemenea, şi de ce modul în care a fost omorât Karim nu se potriveşte cu cel al celorlalte două crime. Nu poate fi pură coincidenţă faptul că a fost ucis chiar în seara în care a fost dezgropat scheletul. Şi dacă teoria doamnei doctor Latimer este corectă, atunci această crimă nu a fost plănuită.

S-a aflat pur şi simplu în calea criminalului care voia să pună mâna pe inel.

– Dar de unde-ar fi putut şti criminalul nostru despre existenţa inelului şi apoi să fi învăţat atât de repede cum să-l folosească – să facă rost de patru otrăvuri, să înveţe cum să le combine? întrebă Turner. Nu e o coincidenţă prea mare?

– Nu vă pot răspunde la întrebare, răspunse Sue. Nu există prea multe informaţii. Nu ştiu care ar putea fi legătura psihologică dintre inel şi criminal. Dar vă pot oferi indicii despre ce fel de minte ar fi susceptibilă transferului criminal.

– Vă rugăm, îi zise Hughes.

– Criminalul poate fi bărbat sau femeie. Şi, într-adevăr, femeile sunt mai atrase de totemuri...

– Dar dacă criminalul nostru este femeie, cum ar fi reuşit să-l doboare pe Karim şi să-i zdrobească ţeasta? o întrerupse Mackleby.

– Vorbeam în general, răspunse Sue. Este evident că fiecare situaţie trebuie judecată independent. Se prea poate ca Amal Karim să fi fost omorât de un complice bărbat, dar cred că este extrem de neverosimil. Crima totemică este o chestiune *foarte* personală. Doi oameni nu au niciodată acelaşi totem. Singura posibilitate prin care varianta cu complicele ar fi valabilă este dacă femeia, de dragul argumentului, s-a folosit de un bărbat ca să-l omoare pe Karim, ca apoi să comită ea însăşi următoarele crime prin otrăvire.

– Cred că ne îndepărtăm de la subiect, zise Hughes. Doamnă doctor, aţi putea reveni la profilul dumneavoastră?

Sue inspiră adânc.

– Criminalul este inteligent, sofisticat, bine educat, posibil homosexual – cu toate că asta nu este o premisă obligatorie. Acest tip de criminal foloseşte mai multe ritualuri personale în timpul procesului crimei.

– Ce înseamnă asta mai exact? întrebă sergentul Vickers. Nu am găsit niciun element ritualic la aceste crime.

– Nu le-aţi văzut voi. Nu vorbim aici despre poziţionarea trupului într-un anumit fel sau simboluri inscripţionate pe el. Eu vorbesc despre „ritual personal". Criminalul trece printr-un proces la care aderă din punct de vedere religios. Acesta pregăteşte otrava în condiţii speciale, respectând o formulă strictă. Şi probabil se îmbracă elegant atunci când comite crima.

– Se îmbracă elegant? întrebă Pendragon, încruntându-se.

– Da. Nu ştiu cum ar putea arăta costumaţia. Fiecare caz despre care am citit a fost diferit. Cel mai faimos caz este, de fapt, o ficţiune – Norman Bates în *Psycho*. Mama lui era totemul lui. El nu putea ucide decât dacă se îmbrăca la fel ca ea. În restul timpului era un tip liniştit care administra un motel. Hitchcock a întrecut limitele aici. Este foarte neobişnuit pentru un criminal să folosească o persoană pe post de totem şi *să devină* acel totem. Dar, în concluzie, legătura dintre criminal şi totem este una foarte puternică.

– Firul de aur şi papucii, zise Pendragon dintr-odată, uitându-se pe rând la cei din încăpere. Dacă a purta încălţăminte tivită cu aur nu este elegant, atunci nu ştiu ce este.

– Îţi mulţumesc că ai venit, Sue, îi zise Pendragon.

– Cu plăcere.

Se aflau în biroul lui, cu uşa închisă.

– Cel puţin, oamenii tăi vor analiza problema şi dintr-o altă perspectivă, concluzionă ea.

– Da, ai dreptate. O, era să uit. Pendragon se aplecă şi ridică de pe jos o pungă de plastic care stătea rezemată de un picior al biroului. Ţi-am luat asta, zise el, scoţând un LP din vinil. O mică atenţie pentru că ţi-ai făcut timp...

– Jack! Nu trebuia să te deranjezi.

– Sper să-ţi placă. Charlie Parker, *Jazz at Massey Hall*, primul lui album. Este prima ediţie din 1956.

Sue privi cu atenţie coperta, zâmbind.

– Îmi place la nebunie albumul ăsta.

După o clipă de tăcere, Jack o bătu uşor pe braţ. Ea îşi ridică privirea.

– Nu ai pick-up, nu-i aşa?

– Nu, zise ea, uitându-se într-o parte.

Râseră amândoi.

– Intenţia contează, zise ea şi îl sărută pe buze.

Capitolul 37

Departamentul de Biologie al Colegiului Queen Mary se afla la penultimul nivel, respectiv la etajul al şaselea. În timp ce urca cu liftul, Pendragon îşi aminti cum era organizată o universitate în vremea sa: departamentele de inginerie erau întotdeauna localizate la subsol, astfel încât maşinăriile grele să nu cadă prin pardoseală. Departamentul de chimie se afla la ultimul etaj, astfel încât, dacă exploda ceva, să nu existe pagube mai sus. Observă, cu o oarecare satisfacţie, că ghidul din lift înfăţişa distribuţia departamentelor aşa cum le ştia el – inginerii erau la parter, iar chimiştii, la ultimele etaje.

Îl întâmpină un bărbat înalt, într-un halat de laborator. Pendragon presupuse că avea treizeci şi ceva de ani. Era neobişnuit de chipeş, avea părul negru tăiat scurt şi o faţă îngustă, cu ochi mari şi negri. Barba nerasă de trei zile îi dădea înfăţişarea unui star de cinema care voia să pară neîngrijit.

– Domnule inspector-şef Pendragon, zise el. Eu sunt Frampton, Adrian Frampton.

Îi întinse mâna şi i-o strânse ferm pe a lui Pendragon, înainte să-l conducă în laborator.

Pendragon îşi plimbă privirea prin încăpere, uimit de faptul că, pentru un necunoscător cum era el, toate laboratoarele arătau la fel, cu mici diferenţe pe ici, pe colo. Vizitase trei laboratoare în ultimele două zile – de criminalistică, de arheologie şi de biologie – şi toate aveau mese de lucru, pardoseli lustruite şi

imaculate, arzătoare Bunsen, rafturi pline cu eprubete și un anumit miros chimic emanat parcăde pereți.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule inspector-șef? întrebă Frampton. Bănuiesc că are legătură cu crimele de pe Mile End Road.

Pendragon se strâmbă. Ura felul în care presa trivializa totul.

– Așa este, zise el. Este vorba despre o serie de crime care au legătură cu folosirea unui anumit tip de otravă. Raportul toxicologic al poliției a descoperit în otravă două substanțe chimice rare, extrase din niște plante oarecum neobișnuite, care nu cresc în această țară.

– Cum se numesc?

– Acid de abrină și leandru.

Adrian Frampton ridică o sprânceană.

– Foarte toxice, zise el. Acidul de abrină este extras din *Abrus precatorius*.

– Ochiul crabului.

– Întocmai, răspunse Frampton, ușor surprins. Cealaltă derivă din Trandafirul din Jericho. Ce sperați să aflați?

– Dacă vreun laborator sau grădină botanică a pierdut recent niște plante.

– Noi nu ținem plante aici.

– Zău? Pendragon păru dezamăgit. Știu că sunt rare, dar...

– Există multe plante în lume, domnule inspector-șef. Ați verificat și la Kew sau la Queen's Park?

– Da.

În acea clipă, ușa laboratorului se deschise. Pendragon se întoarse și văzu un bărbat gras, îmbrăcat într-un halat de laborator care de-abia îi acoperea talia. Era Nigel Turnbull, cunoscut și ca MC Jumbo, de la clubul The Love Shack. Dând cu ochii de Pendragon, acesta făcu stânga-mprejur și o luă la fugă.

Inspectorul-șef reacționă imediat, luând-o imediat pe urmele lui. Turnbull era exagerat de gras, dar cunoștea fiecare colț al colegiului. Până când ajunse Pendragon în holul din spatele laboratorului, acesta dispăruse.

Pendragon urcă în fugă scările şi, când ajunse la capătul lor, privi în jos, dar cel pe care îl urmărea nu se zărea nicăieri. Aruncând o privire în hol, zări un indicator „Ieşire de urgenţă“ şi, în timp ce alerga spre el, îşi scoase celularul. Apăsând două butoane, sună direct la secţia de poliţie.

– Am nevoie urgentă de întăriri, zise el, deschizând uşa de urgenţă. Urmăresc un bărbat alb, în jur de douăzeci de ani, obezitate morbidă, chel. Poartă un halat alb de laborator peste o pereche de blugi şi un tricou negru.

Se afla pe scările de incendiu. Aruncând o privire într-o parte, zări o mişcare la câteva etaje mai jos şi auzi zgomotul paşilor care coborau cu repeziciune scările.

– Cel urmărit este Nigel Turnbull, adăugă Pendragon în timp ce cobora. Apropiaţi-vă cu grijă. Auzi zgomotul înfundat al unei uşi trântite la parter. Contactaţi-l de urgenţă pe sergentul Turner şi trimiteţi câteva maşini de poliţie la locuinţa lui Turnbull. Adresa apare în dosarul lui. Terminat.

Închise telefonul şi se învârti pe palier. Apoi se opri. Se aplecă în faţă, cu mâinile pe genunchi, trăgându-şi răsuflarea. Era prea bătrân pentru aşa ceva, gândi el. Îndreptându-se, o luă din nou pe scări în sus şi ieşi în holul de la etajul şase.

– Ce naiba se întâmplă? întrebă Frampton.

– Mă tem că va trebui să vă închid laboratorul până îl vor cerceta oamenii mei, răspunse Pendragon.

– Poftim?! Aţi înnebunit? Noi ne ocupă de chestii importante...

– Îmi pare rău, domnule Frampton.

– Dar este scandalos. Ai nevoie de mandat. Şi-apoi, nu pot să permit aşa ceva.

– Domnule Frampton, aceasta este o anchetă foarte importantă. O persoană din echipa dumneavoastră, tânărul care a intrat aici...

– Turnbull? Ce-i cu el?

– Face pe DJ-ul la un club din apropiere, unde a fost descoperit primul cadavru acum mai puţin de o săptămână. Acum apare, mă vede şi o ia la fugă. Eu zic că e cam dubios, nu credeţi?

– Dar ce legătură are cu noi?

– Bănuiesc că Nigel Turnbull studiază aici? E unul dintre studenţii dumneavoastră?

– Da, dar...

– Fără niciun dar...

Doctorul Frampton se uită urât la Pendragon, cu faţa crispată de indignare.

– Va trebui să rezolvaţi cu decanul, zise el pe un ton rece.

Nigel Turnbull locuia pe Northam Road, la numărul 24, la mică distanţă cu maşina de Colegiul Queen Mary. Pendragon se amestecă în traficul de pe Mile End Road şi dădu două telefoane. Prima dată o sună pe doamna comisar Hughes, explicându-i situaţia. Aceasta îi spuse că vor fi luate imediat măsuri. O echipă de la Criminalistică va merge la laboratorul lui Frampton cât mai repede posibil. Apoi îl sună pe sergentul Turner.

– Unde eşti? îl întrebă Pendragon.

– Tocmai am ajuns la casa lui Nigel Turnbull.

– Ajung şi eu imediat.

Turnbull locuia într-unul dintre cele cinci dormitoare de la parterul unei case decomandate. Proprietarul locuia la etajul superior. Inspectorul Grant ajunse într-o maşină de poliţie în acelaşi timp cu Turner şi Roz Mackleby. Cei trei poliţişti înaintară pe o alee acoperită cu buruieni către uşa de la intrare care părea să fi văzut ultimul strat de vopsea pe vremea când trăia Elvis. Grant sună la uşă. Niciun răspuns. Îşi lipi urechea de ea. O fereastră de deasupra verandei se deschise şi un bărbat îşi făcu apariţia. Avea părul vâlvoi, de parcă tocmai atunci se trezise.

Grant îi arătă insigna.

– Poliţia, îi strigă el bărbatului. Am vrea să stăm puţin de vorbă.

Capul dispăru. Auziră zgomote în interiorul casei, apoi uşa se deschise. Un bărbat între patruzeci şi cincizeci de ani apăru în faţa lor, îmbrăcat într-un halat uzat. Era neras şi avea cearcăne adânci în jurul ochilor. Nu spuse nimic, dar deschise uşa larg, lăsându-i pe poliţişti să intre.

– Tocmai m-am pus în pat. Lucrez în ture, zise el obosit şi se frecă la ochi.

– Îmi pare rău. Domnul Francis, nu-i aşa? Dumneavoastră sunteţi proprietarul?

– Chiar el şi, da, eu sunt proprietarul, răspunse bărbatul, trezindu-se brusc. Care-i treaba?

– Aveţi un chiriaş, un student de la Colegiul Queen Mary – Nigel Turnbull?

– Mda, toţi sunt studenţi aici. De ce?

– Domnul Turnbull este acasă?

– Cred că e la facultate, zise Francis. Camera lui este pe coridor, la dreapta.

Îi conduse de-a lungul coridorului luminat slab de un bec ce atârna de un cablu. Bătu la uşa a cărei vopsea era scorojită. Nu primi niciun răspuns.

– Aveţi cheia?

– Păi, da, dar nu...

– Este o treabă serioasă, domnule Francis, zise Grant. Nigel Turnbull este suspect de crimă.

Francis făcu ochii mari.

– În regulă. Aşteptaţi un minut.

Îi lăsă lângă uşa dormitorului şi se întoarse în scurt timp cu un set de chei. O căuta pe cea potrivită în timp ce traversa holul. După câteva clipe, găsi cheia pe care o căuta şi o vârî în broască. Când o răsuci, auziră un zgomot în cameră. Turner făcu un pas în faţă şi împinse uşa cu corpul. Grant şi Mackleby

se aflau chiar în spatele lui. În momentul în care intrară, văzură piciorul unui bărbat care tocmai ieşea pe fereastra deschisă.

Grant traversă repede camera. Turner se răsuci pe călcâie şi năvăli pe uşă afară, aproape doborându-l pe Francis. Mackleby se afla la o secundă în urma lui. Când ajunseră pe aleea din grădină, văzură silueta rotundă a lui Nigel Turnbull fugind de-a lungul casei, îndreptându-se către stradă. Era atât de gras, încât îţi lăsa impresia că se rostogolea ca o minge. Turner fugi spre poartă, o luă la dreapta şi fu cât pe ce să se izbească de burta mare a lui Turnbull. Bărbatul afişă o expresie de durere şi bolborosi ceva. În spatele lui, ţinându-i braţul răsucit, se afla inspectorul-şef Pendragon.

– A, aţi ajuns, zise Turner, gâfâind.

Capitolul 38

Londra, martie 1589

Mă simțeam foarte obosit, însă Edward Perch a insistat să stăm de vorbă imediat și să planificăm lucrurile. M-a condus afară din camera lui Edmund, iar eu l-am urmat într-un birou mic, aflat la capătul coridorului. În încăpere nu erau prea multe articole de mobilier, doar o masă mare de scris, pe care se aflau niște hârtii, iar lângă un perete, două scaune vechi. Un servitor a fost trimis să ne aducă vin și pâine. Doar când am auzit cuvântul „mâncare" mi-am dat seama cât îmi era de foame.

Biroul se afla în spatele Grădinii Ursului, departe de tribună și de strigătele mulțimii. Edward era genul afaceristului. Își curăță masa de lucru și îmi arătă un scaun.

– Știu de ceva vreme despre misiunea ta, a început el. Am oameni care lucrează pentru mine în Franța. Mare parte a afacerii noastre se desfășoară între Paris și Londra, dar asta nu te privește pe tine. Își flutură mâna. Oamenii mei s-au infiltrat în rețeaua lui Walsingham. Am motive să cred că noi știm mai multe despre afacerile și planurile prim-secretarului decât știe el despre ale noastre.

– Așadar, ai aflat despre misiunea mea doar de la spionii tăi din Paris?

– Firește că nu. Am schimbat câteva scrisori personale chiar cu Roberto Bellarmino. I-am mai ajutat și pe alții înaintea

ta – oameni trimiși în Anglia ca simplii misionari. Așadar, știu despre schimbările recente din politica Vaticanului. Sfinția Sa a pierdut prea mulți oameni de nădejde. Oricât de mult l-aș disprețui pe Francis Walsingham, metodele lui sunt extrem de eficiente. Este limpede că trebuie să smulgem răul din rădăcini. Regina trebuie să moară.

S-a așternut o tăcere adâncă, întreruptă doar de strigătele înfundate ale mulțimii adunate în jurul arenei din celălalt capăt al clădirii. Apoi Edward a zis:

– Aș putea să văd inelul?

Mi-am ridicat mâna. El a adus mai aproape o lumânare.

– Este nemaipomenit să vezi un obiect care, odinioară, a împodobit mâna Lucreziei Borgia, a zise el încet. Apoi și-a reluat repede locul în spatele biroului. Să trecem la chestiuni importante. Ann a adus otrava de la ea de-acasă. Trebuie să fi observat ușurarea de pe chipul meu. Este o fată de treabă, a întărit el. M-am gândit îndelung la cum ar trebui să procedăm. Regina se află la Curtea din Hampton, dar va pleca poimâine înspre York. Dacă va fi să acționăm, trebuie s-o facem mâine-seară. Mai sunt vreo cinci ceasuri până răsare soarele. Trebuie să rămâi nevăzut până la asfințit. Am aranjat eu totul. Uite ce trebuie să faci.

Era liniște în cămăruța pe care mi-au dat-o și care se afla sub tribuna goală a Grădinii Ursului. Zgomotul măcelului și răcnetele încetaseră, însă nimic nu putea ascunde mirosul urât. Mirosul fricii și al morții intrase în acești pereți de-a lungul atâtor ani. Se va simți mereu, m-am gândit eu, sau, cel puțin, până clădirea va fi dărâmată.

Nu aveam noțiunea timpului, nu știam câte minute sau ore trecuseră. Stăteam întins pe pat, holbându-mă la tavanul alb și curbat. Însă, încet-încet, o ferestruică de lângă ușă a început să prindă contur în întuneric, iar cerul negru a lăsat loc fundalului cenușiu de dinaintea zorilor. Trebuie să fi adormit, căci următorul lucru pe care l-am conștientizat a fost cotcodăcitul unui cocoș. M-am ridicat și m-am frecat la ochi ca să alung somnul.

S-a auzit o bătaie ușoară în ușă și Ann a pătruns în odaie, aducând un lighean cu apă fierbinte și o cârpă.

– Devine o obișnuință, am zis eu în timp ce o priveam cum așază ligheanul pe o măsuță și cârpa pe marginea patului.

– Este plăcerea mea, părinte, mi-a răspuns pe un ton grav.

S-a întors să plece, dar a ezitat.

– Ce este, Ann? Rămâi, vorbește cu mine.

S-a așezat pe capătul patului, cu mâinile în poală.

– Știi, nu este nevoie să-ți continui misiunea, a început ea. Nimeni n-o să te desconsidere dacă nu...

– Poate așa este, am întrerupt-o eu, zâmbind. Dar eu mă voi desconsidera, iar Domnul știu că va fi dezamăgit de mine.

– Dar...

– Dar nimic, Ann. Nu îmi este teamă. Știu că înfăptuiesc lucrarea Domnului. Știu că dacă voi muri în încercarea mea este pentru că așa va vrea Dumnezeu. Acesta este vrerea Lui în ceea ce mă privește.

– Dar lucrurile s-au schimbat, Părinte. Sebastian a murit. Și-a făcut cruce în timp ce a rostit aceste cuvinte. Iar Urmăritorii... ne-au distrus cercul. Doi dintre prietenii mei au fost luați, iar jupânul Byrd a reușit să scape ca prin minune. Părintele Garnet a fost arestat și el.

– Am auzit despre părintele Garnet, am răspuns. Mi-a spus Edward. Dar n-am știut nimic despre prietenii tăi. Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Cunoaștem cu toții riscurile.

– Atunci trebuie să știi că sunt conștient de pericolele cărora trebuie să le fac față, Ann. Le-am știut încă de pe vremea când mi-am început pregătirea la Vatican. Cred că scopul meu este să Îl slujesc pe Dumnezeu cum știu eu mai bine.

– Atunci nu mai are rost să mai spun altceva.

– Mi-ai putea ura succes, am zis.

Ea a zâmbit.

– Am să fac mai mult de-atât, părinte John. Am să mă rog mereu pentru tine. Vei avea nevoie de asta.

Mi-a întins fiola de sticlă ce conținea otrava.

– Tu ce vei face?

– Eu? Îmi voi continua treaba. Urmăritorii mă bănuiesc, desigur, dar nu au nicio dovadă. Sunt sigură că într-o bună zi voi fi prinsă în capcană sau voi fi trădată și voi suporta consecințele. Dar voi urca pe eșafod mândră și cu conștiința împăcată.

M-am apropiat și i-am luat mâinile într-ale mele.

– Ești o femeie curajoasă, i-am zis. Fie ca Domnul să te binecuvânteze și să te păzească.

Am privit în jos, la mâinile ei, preț de o secundă. Când i-am întâlnit privirea, nu mi-am putut reprima lacrimile din ochi.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea.

– Sebastian, am răspuns. Doar acum realizez că a murit.

Neliniștea mea creștea pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit. Majoritatea timpului am fost lăsat cu propriile gânduri, numai cu dureri ale trecutului și temeri ale viitorului. Ann îmi aducea de mâncare, iar seara târziu Edward Perch a venit cu o bucată de hârtie pe care era desenată o schiță detaliată a Palatului Regal din Hampton.

După ce-a plecat, am studiat planul pe care îl concepuse și nu m-am putut abține să nu simt îndoială. M-am rugat ore în șir, cerându-I Domnului să-mi dea forța necesară să-mi duc la bun sfârșit misiunea. Dar mai rele decât îndoiala erau momentele în care puneam sub semnul întrebării încrederea mea în cei care mă ajutau. Cum puteam fi sigur, de pildă, că Edward Perch nu mă va trăda? Mi-a vorbit despre credința lui, despre angajamentul lui față de Părintele Sfânt din Roma, dar cum puteam ști eu că nu primea și o răsplată materială pentru ceea ce făcea? Oamenii ca el nu făceau nimic fără bani. Mă făcuse să cred că răsplata lui va fi în Rai, și poate era adevărat. Poate eram nedrept față de omul acesta. Dar, la fel cum pusesem la îndoială principiile morale ale lui Cornelius Agrippa, îmi venea greu să șterg îndoiala pe care o simțeam față de acest om care, la urma urmei, își câștiga existența din înșelăciune, jocuri de noroc și

proxenetism. Oare nu ar privi asasinatul – greșesc, regicidul – în același mod? Ca pe un alt mijloc de a face bani.

Mă rugam cu atâta ardoare, încât nu am observat lumina slabă care se strecura prin ferestruica de lângă ușă, prin care se vedea cerul albastru-închis brăzdat de văpaia apusului de soare. Tocmai mă ridicasem în picioare când ușa se deschise, iar în prag își făcu apariția Edward Perch.

– E timpul, a zis el, cercetându-mi chipul cu ochii ageri ai unui om care trăia în fiecare zi la marginile nesigure ale societății, bazându-se doar pe istețimea lui.

Mi-a dat o traistă mică și niște haine: o tunică lungă neagră, pantaloni strâmți negri și o pelerină neagră.

– Îmbracă-te cu ele, mi-a zis el. Te vor ajuta să treci neobservat. În traistă mai ai un rând de haine și un pumnal. Este singura armă pe care o poți avea la tine în drum spre palat, dar ar trebui să fie de-ajuns. Ai pregătit inelul?

Am dat afirmativ din cap și i-am dat fiola pe care o adusese Sebastian de la Paris.

– Nu voi avea nevoie decât de o singură doză.

– Atunci nu-mi mai rămâne decât să-ți urez noroc.

– N-am nevoie de noroc, i-am retezat-o eu. Îl am pe Dumnezeu de partea mea. Apoi, gândindu-mă că aș putea părea nerecunoscător, am adăugat: Dar vă mulțumesc, domnule. Nu aș fi reușit să ajung atât de departe fără ajutorul dumneavoastră. Am scos o bucată de hârtie împăturită din tunica mea. Este schița palatului pe care ați desenat-o. Am încercat să o țin minte.

Un bărbat în uniformă neagră ne aștepta afară, lângă ușă. Ținea în mână o torță aprinsă ca să lumineze coridorul.

– El este Martin Fairweather, mi-a spus Edward Perch. Este de încredere. A îndurat tortura atât de îndrăgită de prim-secretar.

Apoi Perch mi-a strâns mâna, și-a făcut cruce și a plecat.

– Urmează-mă! mi-a ordonat Martin Fairweather.

Era o noapte înnorată, fără luna care să lumineze străduțele ascunse și trecerile suspendate din Southwark. Grădina Ursului

se afla foarte aproape de malul Tamisei. Am ieșit pe ușa din spate, în timp ce mulțimea de oameni începea să se adune la intrarea din față pentru spectacolul din acea seară. L-am urmat în tăcere pe Martin Fairweather, care se îndrepta către râu, lăsându-mă în mâinile lui Dumnezeu.

Câteva trepte uzate duceau aproape de malul apei. În semiîntuneric, am reușit să deslușesc o barcă ce se legăna pe apă. Un bărbat, a cărui față era ascunsă în întuneric, ne-a ajutat să urcăm în barcă și ne-a sfătuit să ne întindem pe fundul ei și să ne acoperim cu niște saci mari. Am simțit cum ambarcațiunea înainta purtată de curenți, stropii mari de ploaie lovind suprafața apei și udând pânza de sac.

Cu toate că știam că nu erau decât vreo patru leghe până la palatul din Hampton al reginei, mi s-a părut că ne aflam de o veșnicie pe râu. Ploua în continuare, iar nodul pe care îl simțeam în stomac îmi provoca greață. Era frig, însă eu eram acoperit de transpirație, iar pânza udă și aspră a sacului îmi irita fața și mâinile. Simțeam cum puricii mă pișcă peste tot. În cele din urmă, barca a încetinit și am auzit stufărișul frecându-se de partea laterală a acesteia, apoi un zgomot înfundat când am atins malul. Am îndrăznit să-mi ridic pânza de pe față și să privesc în întuneric.

Aplecându-se, barcagiul s-a apropiat de noi.

– Nu merg mai departe, a zis el în șoaptă.

După ce ne-am aruncat traistele pe mal, eu și Martin Fairweather ne-am lăsat ușor în apă. Ne ajungea până la piept, iar eu am gâfâit când am simțit șocul tăios al apei reci ca gheața. După câteva încercări, am reușit să mă cațăr pe malul noroios. Am reușit cu ajutorul unei îmbrânceli venite de la Martin.

Barcagiul a așteptat să se asigure că am ajuns cu bine pe uscat, apoi, fără niciun cuvânt, și-a direcționat barca către Southwark și a dispărut în noapte. Ne-am schimbat repede în alte haine și le-am vârât pe cele ude în traistele pe care le-am legat de un bolovan, înainte să le dăm drumul în apă, printre

trestii. Eram îmbrăcați în uniformele gărzilor, pantaloni strâmți roșii, tunică din piele și guler alb, încrețit.

– Suntem la mică distanță de palat, în josul râului, a zis în șoaptă Martin. O iau eu înainte. În zidul exterior se află o poartă din fier ascunsă, la răsărit de clădirile principale. Dacă băieții lui Edward și-au făcut bine treaba, ar trebui să o găsim descuiată. Odată ajunși de partea cealaltă a zidului, ar trebui să găsim cu ușurință o intrare în palat. Nimeni nu va băga în seamă încă două gărzi regale.

Solul era tare. Zăpada se prinsese bine și fusese doar pe alocuri topită de ploaia recentă. Noroiul de dedesubt era înghețat bocnă de săptămâni întregi. După ce-am traversat un câmp și am ajuns pe o alee mărginită de copaci, am zărit palatul pentru prima oară. Îl mai văzusem și de pe malul râului, dar niciodată atât de aproape. Era o enormitate: pereții din cărămidă se ridicau din grădinile pudrate cu zăpadă, iar hornurile dreptunghiulare împungeau cerul înnorat al nopții. În aripa estică a clădirii, se vedeau câteva lumini galbene la ferestrele de la catul superior. Acestea, știam din schița pe care o desenase Edward Perch, aparțineau apartamentului reginei.

Ne-am furișat pe sub copaci până am ajuns lângă zidul din cremene. În întuneric părea lipsit de formă, însă Martin a luat-o înspre răsărit și, în curând, am găsit poarta de care vorbise. Arăta de parcă nu mai fusese folosită de un an. Grilajul de fier era ruginit, iar balamalele au scârțâit când Martin s-a împins în ea. N-a reușit s-o deschidă decât vreo câțiva centimetri, însă a fost suficient cât să ne permită să ne furișăm printre grilaj și zidul din piatră.

Un gard viu creștea de-a lungul zidului. Printre rămurele am văzut de partea cealaltă o fâșie de gazon care se întindea până la o cărare acoperită cu pietriș. Dincolo de aceasta se afla un strat de flori și apoi zidul palatului.

Martin cerceta pământul de sub gardul viu. Îngenunchind pe solul tare, săpă cu pumnalul o porțiune de pământ. L-am auzit

blestemând și clătinând din cap. Apoi am zărit metalul strălucind în lumina slabă. S-a aplecat în față și a început să sape pământul cu mai mult entuziasm. După ce a scos ceva la suprafață, s-a ridicat, ținând în ambele mâini o lance a gărzilor. Mi-a dat-o mie și a început să râcâie din nou pământul până a dat de o a doua armă – o sabie cu teacă și o centură.

– Băieții au făcut treabă bună, mi-a zis. Uniforma noastră este acum completă. Vino, pe-aici!

Martin a ieșit primul din spatele gardului viu, făcându-mi semn să îl urmez. Am îndepărtat cu grijă bucățile de sol întărit care atârnau de cizmele noastre și am șters cu mâna orice urmă rămasă pe genunchii noștri. Pășind pe cărare, ne-am îndreptat cu toată hotărârea de care puteam da dovadă către prima intrare în palat pe care am zărit-o, o ușă grea din stejar care se deschidea într-un coridor întunecat.

Auzeam voci venind din capătul coridorului și o lumină slabă răzbătea printr-o ușă întredeschisă. Încăperile din capătul coridorului formau bucătăria. Dincolo de acestea, se afla scara servitorilor care urca în sala principală de mese.

Am trecut de bucătărie cu pași repezi. Dacă am fi fugit, am fi atras atenția asupra noastră și ne încadraserăm în timp, oricum. În apropiere, cineva se certa. L-am auzit pe unul dintre bucătari țipând la un ajutor al său, apoi zgomotul făcut de oale trântite, înjurături și un scheunat. Un bărbat mic și îndesat a deschis brusc ușa și a fost cât pe ce să mă trântească la pământ. Am reușit să mă feresc la timp ca să evit o coliziune. Nu a părut că ne observă și a plecat înjurând și bolborosind blesteme.

Scările erau înguste și împrejmuite. Ne-am oprit la primul palier și am luat-o de-a lungul unui coridor strâmt care dădea într-o galerie. Apartamentul Reginei se afla deasupra, la catul al doilea, însă știam că nu puteam risca încă să mergem acolo. Am luat-o eu înainte și am traversat galeria până am ajuns la scările principale care se aflau în partea cealaltă. Am început să urcăm, lovind cu lancea treptele în timp ce avansam.

La capătul scărilor se deschidea un antreu mare, prevăzut cu mai multe uși. Un lacheu înainta grăbit către ușa principală de la capătul antreului. Doi bărbați având haine de brutari cărau niște coșuri din nuiele care păreau foarte grele. Erau însoțiți de un paznic care îi îndruma către scările servitorilor. Alți doi paznici stăteau la capătul coridorului. Ajunseserăm mai repede decât fusese prevăzut, astfel încât ne-am ocupat posturile la capătul scărilor.

Preț de câteva minute, eu și Martin Fairweather am urmărit acel du-te-vino al servitorilor reginei. Era evident că aceștia aveau mereu câte ceva de făcut. Cina fusese servită în urmă cu câteva ceasuri, regina urcase în dormitorul ei, dar bucătarii pregăteau bucatele pentru ziua următoare, iar negustorii făceau livrări nocturne, astfel încât totul să fie pregătit pentru dimineața următoare.

Tocmai îi aruncasem o privire lui Martin, care stătea în fața mea în capul scărilor, când acel repaus exasperant a luat sfârșit. Doi bărbați îmbrăcați în uniformele gărzilor au năvălit pe ușile din față.

– Foc! a strigat unul din ei. Repede, turnul dinspre miazănoapte!

Ieșind pe o ușă care se afla în spatele scărilor, un bărbat a trecut în fugă pe lângă noi, apoi s-a răsucit pe călcâie. Era un comandant, fața lui ridată și șchiopătatul fiind o mărturie a perioadei îndelungate petrecute în serviciul reginei.

– Haideți! a strigat el la noi. Ce așteptați?

Am pornit în urma lui de-a lungul coridorului. Cei doi paznici care făceau de strajă la celălalt capăt îl urmaseră pe cel care dăduse alarma. Când ne-am apropiat de capătul coridorului, comandantul s-a făcut nevăzut cu o viteză uimitoare, iar Martin și cu mine ne-am ascuns într-o galerie acoperită și îngustă, aproape călcându-ne în picioare pe treptele abrupte din piatră care se desfășurau dincolo de această deschizătură. Eu m-am prins de balustradă, iar Martin s-a proptit în spatele meu,

lovindu-mă cu mânerul sabiei în șold și făcându-mă să scot un țipăt de durere.

Am ieșit din nou pe coridor, Martin fiind primul și am dat nas în nas cu comandantul care ne dăduse ordine cu doar câteva clipe mai devreme. Avea sabia scoasă din teacă.

– Ce naiba faceți? a țipat el.

Cuprins de panică, mi-am lăsat în jos lancea, amenințător. El s-a dat în spate și a luat poziția de apărare. Martin și-a scos și el sabia și a făcut un pas către bărbat.

– Du-te! mi-a strigat.

Am ezitat preț de o secundă, apoi m-am întors și am luat-o la fugă spre scări, cizmele mele grele răsunând pe pardoseala din marmură în timp ce iuțeam pasul. Un străjer a ieșit pe o ușă din stânga mea. S-a uitat la mine și apoi la scena care se desfășura pe coridor. Fără să ezit, am înfipt lancea în pieptul lui. El a căzut pe spate, cu fața încremenită din cauza șocului și a groazei. Am smuls lancea din pieptul lui și mi-am continuat drumul în fugă. Când am ajuns la baza scărilor, m-am uitat în spate și l-am văzut pe comandant deposedându-l de sabie pe Martin și împingându-l către perete, cu vârful unui pumnal. Nu știam ce să fac, să o iau pe scări în sus sau să fug să-l ajut pe Martin. Însă decizia fusese deja luată în numele meu.

Comandantul îl ținea pe Martin lipit de perete sub amenințarea pumnalului său, în timp ce își înfigea sabia în abdomenul prietenului meu, ridicând-o către inima acestuia. Martin a gâfâit și a început să se înece cu propriul sânge. Rânjind disprețuitor, străjerul s-a aplecat în față, afundând și mai tare tăișul sabiei cu toată greutatea trupului său. În curând, rânjetul de pe buzele acestuia a dispărut, lăsând loc unei expresii de uluire. Două firicele de sânge se scurgeau din nările străjerului, iar acesta a căzut pe spate, cu un pumnal înfipt în piept. Martin și-a întors capul încet către mine, schimonosindu-se de durere:

– Du-te, mi-a zis el înecându-se, alunecând pe perete în jos.

Am urcat treptele câte trei. Ajungând la capătul scărilor, am luat-o la stânga, traversând în fugă galeria acoperită cu covoare. Din depărtare răzbăteau strigăte și un miros slab de fum. La capătul celălalt al galeriei se aflau alte scări care ducea în sus. Am luat-o la pas, încercând să înaintez liniștit, în ciuda fricii care pusese stăpânire pe mine. În timp ce traversam galeria de la catul al doilea, am văzut în față ușile de la apartamentul reginei. Erau păzite de un străjer.

– Ce se întâmplă? a exclamat acesta. Mi s-a spus să aștept aici. Simon a zis ceva despre un foc. S-a dus să vadă despre ce e vorba.

Am ridicat din umeri și mi-am întors capul brusc la stânga, de parcă tocmai văzusem ceva ciudat. Străjerul mi-a urmărit privirea, iar eu i-am implântat vârful lăncii în partea laterală a capului. El s-a clătinat, pe jumătate mirat, și, înainte să apuce să țipe, i-am implântat pumnalul în gât și i l-am spintecat. El a căzut greu ca un bolovan, împroșcându-mă cu sânge pe tunica de piele.

Am deschis ușa și am pășit înăuntru. În anticamera mică, pardoseala era acoperită cu un minunat covor persan, iar pe pereți erau pictate fresce: scene dintr-o ceremonie fastuoasă atenianã. Ușa din partea laterală a anticamerei era întredeschisă. M-am lipit de perete și m-am uitat în încăperea alăturată prin crăpătura dintre cadrul de lemn și ușă. O tânără așeza o rochie pe un divan. Într-o oglindă de pe perete se reflecta încăperea din spatele ei. Nu era nimeni acolo. M-am furișat pe după ușă și-am pătruns în a doua cameră.

Fata m-a auzit și s-a întors cu fața la mine. Nu avea mai mult de șaptesprezece ani și era de o frumusețe răpitoare, cu ochii căprui, mari și triști, și buze roșii, pline. Părul ei lung și bălai era aranjat în bucle în jurul chipului ei frumos, iar de o parte și de alta a capului, două cosițe lungi și subțiri erau prinse la spate. Cât ai clipi am ajuns lângă ea și i-am astupat gura cu mâna, înainte să apuce să scoată un sunet. În timp ce se zbătea,

m-a lovit cu piciorul în boașe, făcându-mă să simt o durere îngrozitoare în abdomen. Și-a ridicat o mână și și-a înfipt unghiile în obrazul meu, apoi m-a zgâriat, luându-mi pielea. Mi-am înăbușit un țipăt și mi-am încolăcit brațul în jurul gâtului ei. Ea m-a mușcat de palmă și și-a încleștat dinții, însă eu am rezistat durerii. Nu știam ce să fac. Nu puteam să risc să o las inconștientă și să o leg. Parcă eram posedat, fierbeam de mânie și de dorința nebună să fac orice-mi stătea în putere să o ucid pe regină. Când i-am răsucit capul fetei, am auzit o pocnitură. I-am lăsat ușor pe jos trupul moale și fără suflare.

Ușa care dădea în dormitorul reginei era închisă. Am apăsat încet pe clanță și m-am rugat ca balamalele să fi fost unse bine. Așa și era. Ușa s-a deschis fără zgomot. Singura lumină din încăpere venea de la o lumânare mare, așezată într-un minunat sfeșnic din aur, care ocupa o firidă aflată lângă ferestrele care dădeau către cea mai frumoasă grădină din Anglia.

Încăperea era dominată de un pat uriaș cu baldachin. Fiecare stâlp al baldachinului era din stejar sculptat. Din lemn ieșeau fețele unor creaturi ciudate din tărâmul visurilor. Erau însoțite de nimfe și lupi, vânători, cerbi și gargui. Între stâlpi atârnau draperii din catifea roșie. Acestea protejau trei laturi ale patului, iar cea dinspre mine era acoperită cu o fâșie din cea mai fină mătase, care forma un ecran diafan. Regina Angliei se afla în pat. Era întinsă pe spate, cu capul afundat într-o mulțime de perne și cu brațele deasupra cearșafurilor. Sforăia ușor. Brusc, ea s-a mișcat, iar eu am încremenit. S-a întors pe o parte, cu fața la mine, a tras un vânt, iar apoi s-a întors din nou pe spate.

Am făcut un pas în față și am dat la o parte perdeaua de mătase. Îi puteam vedea fața. Părea mai bătrână decât mi-o imaginasem eu. Fața îi era fleșcăită și ridată, dar pleoapele îi erau subțiri, străbătute de vinișoare. Am rotit vârful inelului și m-am uitat la acul care a ieșit la suprafață în momentul în care am îndepărtat smaraldul. M-am oprit.

Timpul părea că stă în loc. Tăcerea din încăpere m-a umplut de o teamă subită. Ne aflam ca într-un cocon, izolați de restul lumii. Nimic din afară nu mă mai putea împiedica acum. Am privit-o din nou pe Majestatea Sa, Elisabeta Tudor. Părea complet neajutorată. Nu mai era femeia care conducea regatul, care se folosea de acea putere care trezise spaima în inima atâtor oameni, mânată de Dreptul Divin. Aceasta nu era suverana care nimicise Armada Spaniei. Ființa din pat nu era decât o femeie bătrână, din carne și oase, la fel ca noi toți.

M-am aplecat în față, mi-am apropiat mâna de pat, am închis ochii și am împuns.

Primul lucru pe care l-am realizat a fost un sunet... un șuierat! O adiere care a trecut pe lângă brațul meu... și apoi durerea. Am deschis ochii larg și am văzut lama retezându-mi mâna, care a căzut pe pat. Mi-a țâșnit sângele, împroșcând fața îngrozită a Reginei Elisabeta, care sărise din pat, trezindu-se într-un coșmar.

Nu puteam să țip. Nu reușeam să scot niciun sunet. Am simțit o prezență lângă mine. M-a apucat de braț și am simțit vârful unei săbii lipit de gâtul meu. Era pe punctul să mă străpungă.

– Nu! strigă regina, cu fața albă ca varul.

– Dar... Majestate!

– Am zis, nu, William.

Am reușit să-mi întorc capul când lama a fost luată de la gâtul meu. Era Anthony, care își ținea sabia dreaptă, la nivelul bărbiei ridicate.

Închisoarea Newgate, Londra, martie 1589

Și-acum am ajuns la capătul spovedaniei mele, căci asta este această poveste tristă – confesiunea unui asasin care a dat greș. Aud zgomotul pașilor răsunând dincolo de pereții celulei mele și clinchetul cheilor pe măsură ce se apropie gărzile care vin să mă ducă la locul execuției mele.

În acest moment mă simt ciudat de liniștit. O, fără îndoială, am avut parte de multe nopți de nesomn, căci mi-am prezis

soarta. Am simțit deja în visul meu cum lama călăului îmi despică măruntaiele. Mi-am dorit de nenumărate ori să mor din cauza torturii la care fusesem supus. Dar, grație priceperii medicului curții regale, am fost ținut departe de Porțile Raiului... cel puțin pentru o vreme. Și-acum, o nouă speranță a încolțit în mintea mea. Știu că, deși nu am reușit să o ucid pe târfa Tudor, L-am slujit pe Domnul cu tot trupul, cu toată inima și cu tot sufletul. Și îmi place să cred că Domnul îmi va ierta eșecul și mă va primi în Ceruri.

Aici, în închisoare, am auzit lucruri ciudate și îngrozitoare. Străjerului meu i-a făcut o deosebită plăcere să îmi povestească cum Ann Doherty a murit și cum Edward Perch a scâncit ca un prunc când călăul i-a legat streangul de gât. Ultima veste pe care mi-a dat-o a fost că însăși regina va lua parte la execuția mea. Ei bine, mai vedem noi.

Și dușmanul meu – ce s-a întâmplat cu el? Anthony este rudă cu Walsingham. Temnicerul meu mă informează nepăsător că, pentru a-și desăvârși rolul pe care l-a jucat în arestarea mea, a luat lecții de la cel mai mare actor al Londrei, nimeni altul decât Edward Alleyn. În ciuda durerii și a furiei pe care le simt, nu pot nega că flăcăul este talentat. Bată-l Dumnezeu!

Vai, zornăitul se aude mai tare. Ușa se deschide. Mă tem că mi-a sunat ceasul. Care vor fi ultimele mele cuvinte? Să răcnesc și să-l blestem pe paj? Nu, nu voi face asta, căci am obținut ceea ce am vrut. În curând Îl voi întâlni pe Domnul meu. Îl voi revedea pe Sebastian, pe Ann și pe toți ceilalți martiri care și-au dat viața pentru Singura Credință Adevărată. Căci, Doamne, Tu ești Atotputernic și Preamărit, în vecii vecilor. Amin.

Capitolul 39

Stepney, vineri 10 iunie, 6.30 p.m.

Pendragon porni reportofonul din Camera de Interogatoriu nr. 2 şi se lăsă pe spătarul scaunului, cu degetele împreunate în poală.

– Poate-ar fi mai bine să începem cu începutul, îi zise el lui Nigel Turnbull.

Tânărul era greţos de supraponderal, iar dosul i se răsfrângea de o parte şi de alta a scaunului din metal. Uitându-se pentru prima dată mai atent la el, Pendragon îşi dădu seama că Turnbull arăta cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât era. Era complet chel şi avea ochii încercănaţi. Fruntea lui foarte latră era plină cu broboane de sudoare.

– Făceam pe DJ-ul la The Love Shack, când un tip mort a căzut prin conducta de aerisire din tavan. Atâta ştiu despre ancheta dumneavoastră, domnule inspector-şef Pendragon!

– Iar eu ştiu, Nigel, că, pentru un individ vârât până în gât în treaba asta, eşti îngrozitor de încrezător.

Turnbull se holbă la el, ţinându-şi braţele încrucişate peste pieptul mare şi fleşcăit.

– Bine, atunci. Să nu începem cu începutul. Să plecăm de la descoperirile făcute de criminalişti. În ultimele două zile, au fost furate din sera de lângă laboratorul Colegiului Queen Mary două plante neobişnuite.

– Asta se întâmplă tot timpul.

– Aşa este, dar acestea au fost scoase de un amator. Nu cu grija cu care ar proceda un om de ştiinţă cu pregătire, aşa ca tine.

Turnbull ridică din umeri.

– Bine, Nigel. Hai să-ţi mai dau nişte indicii. Aceste două plante sunt rare în această ţară. Şi, fapt şi mai important pentru ancheta mea, ele conţin un ingredient esenţial pentru producerea unei otrăvi complexe, care a fost folosită pentru a ucide doi oameni. Mai mult, ambele victime au legătură cu firma de construcţii pentru care lucra „tipul mort“ care a aterizat într-un moment atât de nepotrivit pe ringul tău de dans săptămâna trecută.

Turnbull păru într-adevăr şocat.

– Habar n-am avut.

– Cum adică habar n-ai avut, Nigel? Eşti vârât în crimele astea până în gât.

– Staţi puţin.

– Cum adică staţi puţin? Ori eşti criminalul pe care îl căutăm, ori complicele – fabricantul experimentat de otrăvuri. Este evident.

Turnbull se albi la faţă.

– Uitaţi care-i treaba… chiar nu ştiu despre ce vorbiţi.

– Atunci, de ce-ai fugit?

– Nu ştiu. Am intrat în panică, bănuiesc.

– Ei, haide! Poţi mai mult de-atât. Vrei să-ţi spun ce cred eu? Pendragon nu aşteptă răspunsul. N-ai bani, dar eşti foarte înzestrat. Cineva ţi-a făcut o ofertă pe care n-ai putut-o refuza. Un cec gras în schimbul unei fiole mici cu otravă. Aveai nevoie de nişte plante din laborator, însă acestea sunt păzite foarte bine, pentru că sunt extrem de rare şi de valoroase. Aşa că le-ai rupt pur şi simplu, ca să pară un furt.

– Dacă am făcut asta, de ce nu a anunţat nimeni poliţia? răspunse Turnbull.

– Ei, asta-i întrebarea, nu-i aşa, Nigel? Poate-mi spui tu. Sau poate-ar trebui să-l aducem aici pe doctorul Frampton? Era treaba lui să anunţe poliţia.

– Faceţi ce vreţi.

– Am să-ţi spun ce voi face, Nigel. Îţi voi da o şansă să te salvezi. Nu pe tine te vrem. Nu eşti decât un păcălici, un puştan sărac cu nişte cunoştinţe de biochimie. Cu alte cuvinte: complice la crimă, hoţ şi te-ai mai şi opus arestării. Ei... Pendragon se prefăcu că numără pe degete. Aş zice că vei primi cel puţin zece ani, chiar şi fără antecedente.

Turnbull îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă. Ochii îi erau roşii, iar pe obraji îi curgeau lacrimile.

– Domnule inspector-şef, jur pe mormântul mamei mele că nu ştiu nimic.

Pendragon se uită la tânăr cu o privire aspră.

– Nigel, mama ta trăieşte încă. Ţi-am citit dosarul. Şi nu te cred nici măcar un minut. Acum, poţi face în continuare pe nevinovatul şi vei sta vreo zece ani la Pentonville sau poţi să iei decizia cuminte...

Se auzi o bătaie în uşă. Turner intră ţinând în mână o foaie de hârtie. Se aplecă la urechea lui Pendragon şi îi şopti:

– Domnule, al doilea raport primit de la criminalişti. Cred că ar trebui să-l citiţi imediat. Se aşează lângă inspectorul-şef.

Pendragon răsfoi raportul, apoi îşi concentră atenţia asupra sumarului şi a concluziei de la final.

Urme de 3-4 Metilen-dioxid-metamfetamină sau MDMA *(ecstasy)*, găsite în echipamentul din laboratorul lui Nigel Turnbull şi al doctorului Adrian Frampton. Mai multe urme găsite acasă la domnule Turnbull, Northam Road, numărul 24. La faţa locului au mai fost descoperite un cântar şi o presă de mână pentru producerea tabletelor din pudră MDMA. Probele luate de pe closetul din camera domnului Turnbull dezvăluie urme de MDMA.

Pendragon lăsă foaia jos, se uită la Turner şi oftă adânc.

– Se pare că tu şi domnul doctor Frampton aţi fost foarte harnici, zise el pe un ton aspru.

Turnbull îşi privi degetele groase, pe care şi le ţinea împreunate în faţa lui.

– Nu prea înţeleg, domnule inspector-şef.

Pendragon îi întinse ultima pagină a raportului. Turnbull îşi aruncă ochii pe ea.

– Deci, de-aia ai fugit... şi de-aia nu aţi anunţat poliţia despre furtul plantelor.

Turnbull inspiră adânc.

– Jur că nu ştiu nimic despre otravă.

Pendragon închise ochi preţ de o secundă, îşi rezemă coatele de masă şi îşi trecu degetele prin păr. Apoi se ridică în picioare şi se îndreptă agale către uşă.

– Citeşte-i drepturile, sergent! zise el, fără să se oprească din drum. Arestează-l şi pe Frampton şi citeşte-i şi lui drepturile.

Capitolul 40

Pendragon înainta încet de-a lungul coridorului, cuprins de una dintre cele mai proaste dispoziţii pe care le avusese până atunci. Interogarea suspecţilor era unul din aspectele meseriei pe care nu le agrea deloc. Ura să facă pe durul, deoarece trebuia să adopte o atitudine care nu îl caracteriza şi era mereu îngrijorat că, odată ce şi-ar fi asumat acel rol, n-ar fi reuşit să iasă din el. Alţi poliţişti păreau că reuşesc să intre şi să iasă din personaj la fel de uşor cum îşi schimbau cămăşile, dar lui i se părea un lucru nefiresc. Poate, cugetă el, acesta era şi unul dintre motivele pentru care rămăsese detectiv inspector-şef. Ceea ce înrăutăţea şi mai rău lucrurile în acea zi era faptul că suspiciunile lui nu se confirmaseră deloc.

– Domnule? repetă sergentul Scratton.

Pendragon se trezi brusc din visare.

– Sergent?

– Domnule, tocmai am vorbit cu agentul de poliţie Smith. A găsit trupul unui câine lângă canalul de pe South Street, cam la un kilometru de aici.

– Un câine?

Pendragon păru complet nedumerit.

– Vă mai amintiţi că joi v-am spus că au fost daţi dispăruţi trei câini? Bătrâna care tocmai pleca...

– Da, da, îşi aminti Pendragon. Îmi amintesc. Spanielul, nu?

– Întocmai, domnule. Smith zice că ăsta-i o corcitură, nu câinele bătrânei. Crede că biata creatură e moartă de câteva ore bune. Dar, fiţi atent – crede că a fost otrăvit. Nu există răni vizibile, iar gingiile îi sunt acoperite cu o chestie verzuie. Nu mi-a zis mai multe. A, şi lângă trupul lui s-a găsit un ac hipodermic.

Pendragon era pe punctul să zică o vorbă de duh, ceva de genul – un ac hipodermic lângă canal, în partea aceea a cartierului Stepney era *de rigueur,* când se opri. Pe coridor, se trânti o uşă şi îl văzură pe Turner ieşind din Camera de Interogatoriu nr. 2. Pendragon merse către el.

– Ai terminat cu Turnbull?

Turner încuviinţă din cap.

– Bine. Apoi, întorcându-se către Scratton, Pendragon adăugă: Sergent, preia suspectul şi du-l în arest, te rog! Turner, tu vii cu mine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jez în timp ce coborau câte trei trepte odată către parcare.

– Un câine otrăvit.

– Un ce?

Pendragon îi povesti când se urcară în maşina de poliţie. Sergentul tăcu şi privi pe geamul din dreapta.

– Ce-ai aflat despre Murano Glass UK şi despre şarmantul domn Gregson? întrebă Pendragon, ieşind pe Brick Lane.

– O, făcu Turner, întorcându-se cu faţa la şeful său, nimic util, domnule. Niciun angajat nu are antecedente. Magazionerul, Daniel Beatty, a făcut nişte prostii în adolescenţă, dar... cine n-a făcut? Atât Alec Darlinghurst, cât şi mama lui sunt curaţi. Nici măcar o amendă de parcare n-au luat. Sidney Gregson şi soţia lui au zburat la Nisa pe 23 mai, cu o zi înainte de spargere. Nu există nici cea mai mică dovadă care să-i incrimineze.

– Mă aşteptam, răspunse Pendragon. Totuşi, am să-i spun lui Mackleby să ceară tuturor celor care au legătură cu această

anchetă să ofere o probă de ADN, pentru un test. N-avem nimic de pierdut.

Tăcură din nou, iar Turner privi clădirile pe lângă care treceau. Ieşiră de pe drumul principal şi intrară pe o străduţă laterală. Pendragon opri maşina la capătul acesteia, unde un şir de stâlpi albi din metal despărţeau drumul de un petic de iarbă veştejită. Dincolo de acesta se afla o cărare îngustă acoperită cu noroi întărit, care se unea cu un drum asfaltat care mărginea canalul. După câţiva paşi ajunseră la un gard din sârmă ruginită. Deslușiră silueta solidă a agentului de poliţie Smith, care purta o vestă galbenă aprinsă. Stătea, împreună cu încă trei oameni, în mijlocul unui petic de pământ acoperit cu bucăţi mari de beton, grămezi de butoaie de petrol şi smocuri de iarbă lungă şi deasă.

Câinele zăcea grămadă pe o limbă de pământ acoperită cu pietriş. Ochii îi erau deschişi şi lăptoşi, dar pe exterior se vedeau puţine semne de putrefacţie. Blana maro era încâlcită şi unsuroasă, emanând un puternic miros de urină.

– Nişte copii au dat peste biata creatură, zise agentul de poliţie Smith când Pendragon şi Turner se opriră lângă animal. Am pus într-o pungă acul hipodermic şi n-am lăsat pe nimeni să contamineze locul, domnule.

– Bravo, Smith! zise Pendragon. El se aplecă şi se uită mai atent la petele verzi de pe gingiile câinelui. În regulă, cineva o să vină să-l ia de-aici. Smith, îi trimiţi pe oamenii ăştia acasă? Dumnezeu ştie de ce-şi pierd timpul pe-aici. Sergent... se uită la Turner. Sergent?

Jez îşi ridică privirea, iar Pendragon văzu că era foarte palid la faţă şi avea ochii înlăcrimaţi.

– Cum poate cineva să facă aşa ceva? zise el.

– Haide, spuse detectiv inspector-şef Pendragon. Să ne întoarcem la secţie.

Îşi croiră drum prin grohotiş. Pendragon îşi scoase mobilul şi sună la secţie.

– Cu inspectorul Grant, vă rog.

– Domnule?

– Eu şi Turner ne întoarcem de la canalul de lângă South Street. Bănuiesc că ai aflat despre câine?

– Da, Scratton tocmai mi-a arătat raportul. Smith l-a găsit, nu?

– Corect. Este evident că a fost otrăvit?

– Sunteţi sigur.

– Ei bine, nu, inspector, răspunse Pendragon. Dar se întâmplă ceva ciudat şi este o prea mare coincidenţă că primul câine a dispărut înainte ca Middleton să fie omorât.

– Poftim? Credeţi că ucigaşul a folosit câinii drept cobai?

– Nu sunt sigur ce cred, Grant. Sunt prea multe întrebări la care nu le-am găsit răspunsul. Câinele acesta a murit noaptea trecută, deci, cine ştie?

La capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea.

– Inspectore?

– Da, scuze, domnule. Mă gândeam.

– Bine, ascultă. Vreau ca toate terenurile virane, toate parcurile, toate cărările de lângă canale şi toate aleile să fie cercetate. Ia-i pe toţi de la treburile lor cotidiene. Vreau ca până la sfârşitul zilei să fie găsiţi şi ceilalţi câini dispăruţi.

– Am înţeles. Apropo, domnule, a mai apărut ceva.

– Ce?

– Am primit un telefon chiar înainte să sunaţi dumneavoastră. De la Max Rainer.

– Rainer?

– Pretinde că a fost atacat când a plecat aseară de la birou. A fost lovit în cap. Se pare că a petrecut jumătate din noapte la Urgenţe şi e furios din cale-afară. Îi vrea pe vinovaţi în lanţuri.

– A fost jefuit? I s-a furat ceva?

– Din câte se pare, nu. Portofelul i-a rămas intact.

Ajunseseră la maşina de poliţie. Pendragon se urcă la volan.

– Bine, îi zise lui Grant. Vreau să mă anunţi imediat ce afli ceva.

Închise telefonul şi porni motorul.

Max Rainer fu mult mai primitor decât atunci când îl vizitaseră prima dată. Le deschise uşa îmbrăcat într-un halat lung din mătase, peste o pijama care părea destul de scumpă. Pe frunte avea un plasture mare. Cu o mână ţinea la tâmpla dreaptă o compresă rece, iar în cealaltă avea un pahar cu whisky. „Cum mai facem noi pe victima!“ îşi zise Pendragon, când Rainer îi invită în camera de zi.

– Vă mulţumesc că aţi trecut pe-aici, domnule inspector-şef. Îi zâmbi slab lui Pendragon şi se uită pe furiş la Turner, care se uita în partea cealaltă la tabloul de pe perete. Vă rog, luaţi loc. Pot să vă ofer ceva de băut? spuse şi îşi ridică paharul.

– Suntem în timpul programului, din păcate, răspunse Pendragon.

– Ce păcat! Este un whisky deosebit de fin, un Macallan vechi de treizeci de ani.

– Eu aş vrea un pahar cu apă, vă rog, zise vesel Turner.

Pendragon schiţă un zâmbet către sergentul lui când Rainer se îndreptă către bucătărie.

– Aşadar, povestiţi-ne ce s-a întâmplat, zise Pendragon când Rainer îi întinse lui Turner un pahar cu apă de la robinet.

– Tocmai plecam de la birou. Trebuie să fi fost trecut de ora nouă. Rămăsesem peste program să mai lucrez ceva. Ceilalţi plecaseră demult. Încuiam uşa principală a biroului – cea care duce de la recepţie la primul etaj. Am auzit un zgomot în spatele meu, dar, înainte să apuc să mă întorc, am simţit o durere îngrozitoare în ceafă şi m-am prăbuşit, lovindu-mă în cădere cu fruntea de uşă.

– Deci n-aţi văzut pe nimeni?

– Nu.

– Şi când v-aţi revenit?

– Era douăsprezece şi trei minute. Am găsit un taxi şi m-am dus la Spitalul din Londra. M-au ţinut acolo până dimineaţă. Contuzie, desigur, şi mi-au cusut patru copci... aici. Arătă spre frunte. Şi şapte aici, la spate.

– Aveţi idee cine ar fi putut face asta?

– Speram să-mi spuneţi dumneavoastră, ripostă Rainer, cu bine cunoscutul său ton tăios.

– Am înţeles că nu vi s-a furat nimic? Portmoneul dumneavoastră a rămas neatins.

– Corect.

– Atunci este posibil să fi fost atacat de cineva din răzbunare.

Rainer tăcu.

– Domnule Rainer, nu suspectaţi pe nimeni? Aveţi duşmani?

– Nu, din câte ştiu eu.

Pendragon se uită la Turner, care lua notiţe.

– Doar că partenerul dumneavoastră de afaceri, Tim Middleton...

– Da. Bine. Ştiu ce veţi spune. Tim nici nu a fost înmormântat şi eu sunt atacat fără niciun motiv aparent – ciudat. În regulă...

El tăcu o clipă, se ridică în picioare şi se duse la bar, unde îşi turnă o cantitate generoasă din acel Macallan fin. Revenind la locul lui, el recunoscu:

– Sunt şantajat.

Pendragon şi Turner se holbară la el.

– Când a început? întrebă Pendragon.

– Acum trei luni. Habar n-am cine este şi de ce o face. Dar se pare că ştie o mulţime de lucruri legate de trecutul meu şi se foloseşte de aceste informaţii fără scrupule.

– Ne puteţi da mai multe detalii, vă rog?

– Nu, nu pot, domnule inspector-şef. N-are importanţă.

– Aşa credeţi? Eu aş zice că are o importanţă foarte mare. Vedeţi dumneavoastră, şi Tim Middleton a fost şantajat. Înainte să fie ucis.

Rainer se albi la faţă şi mai luă o înghiţitură zdravănă de whisky.

– Înainte să devin arhitect, zise el repede, am ţinut şi cursuri. Pentru elevii de şaisprezece, şaptesprezece ani care se pregăteau pentru bacalaureat. Am... am avut o relaţie scurtă cu una dintre fete. Avea şaptesprezece ani, totul perfect legal.

– Ce s-a întâmplat, domnule Rainer?

El oftă şi se uită la tavan.

– A rămas însărcinată, iar eu am convins-o să avorteze pe ascuns. A murit de septicemie. Nu am recunoscut niciodată în faţa familiei sale. Rainer le aruncă o privire aspră celor doi poliţişti. S-a întâmplat acum treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-mi dau seama cum a aflat cineva de întâmplarea asta.

– Se pare că cineva a aflat, zise Turner, privindu-l la rândul lui cu asprime pe Rainer.

Acesta îşi goli paharul.

– Deci, ce veţi face acum?

– Sunteţi dispus să ne daţi o declaraţie completă şi să ne lăsaţi să vă accesăm conturile?

– Nu! zise Rainer pe un ton uşor indignat.

– Aveţi scrisori, e-mailuri, orice de la şantajist?

– Nu, mă contactează prin telefon. M-a sunat de trei ori. Ultima dată când m-a sunat a fost acum o lună şi mi-a spus că trebuie să dublez suma.

Pendragon se ridică în picioare.

– Păi, în cazul ăsta, nu putem face prea multe.

– Cum adică nu puteţi face prea multe? vru să ştie Rainer. Este scandalos! Trebuie să aveţi criminalişti, oameni care se ocupă cu ADN-ul, experţi în amprente, nu?

– Domnule Rainer, ce probe credeţi că vom găsi la locul faptei? Aţi primit o lovitură în cap din spate. N-aţi văzut pe nimeni. Rana v-a fost curăţată şi cusută – este de înţeles. Persoana care v-a atacat mai mult ca sigur că purta mănuşi şi nu şi-ar fi lăsat ADN-ul la locul faptei. Putem cerceta camerele de înregistrare aflate în apropierea biroului dumneavoastră, dar cred că şansele de a descoperi ceva util ar fi... practic... nule. Singurul mod prin care putem afla ceva folositor ar fi să încercăm să dăm de urma şantajistului. Ca să putem face asta, trebuie să verificăm documentele, începând cu conturile dumneavoastră bancare şi o declaraţie detaliată care să conţină nume, date, orice detaliu referitor la micile dumneavoastră... indiscreţii de acum treizeci de ani.

– Nu sunt dispus să fac asta.

– Prea bine, răspunse Pendragon. Dacă vă răzgândiţi, ştiţi unde ne găsiţi. Nu e nevoie să ne conduceţi.

Capitolul 41

Stepney, sâmbătă 11 iunie, 4.05 p.m.

Pendragon se uită la fotografiile împrăştiate pe biroul lui şi simţi cum îl cuprinde o ură viscerală faţă de oameni. Văzuse atâtea cadavre ciopârţite de-a lungul anilor, încât nimic nu îl mai putea şoca. Singurele lucruri care îl tulburau, în afară de cadavrele din morgă care erau dezmembrate şi examinate de patologi, erau fotografiile cu copii omorâţi şi animale maltratate. Ce îşi făceau adulţii unii altora era treaba lor, însă uciderea celor nevinovaţi îl făcea să realizeze că, în ciuda inteligenţei cu care era înzestrată rasa umană şi a tuturor lucrurilor măreţe create de civilizaţie, în străfundul ei umanitatea era putredă.

Echipa lui îi descoperise pe toţi cei trei câini daţi dispăruţi şi încă unul care, împreună cu câinele găsit lângă canal, făceau să fie cinci în total. Avea şi fotografiile. Cinci câini morţi, aflaţi în diferite stadii de putrefacţie, toţi în poziţii contorsionate, creaturi neajutorate – dovada clară a depravării oamenilor. Pendragon îşi luă privirea de la poze şi ridică două foi de hârtie A4, capsate – un raport preliminar întocmit de o viitoare criminalistă, tânără şi entuziasmată, Janie Martindale, care fusese trimisă de Collette Newman ca să ajute echipa de cercetare. Aruncă o privire peste raportul întocmit cu grijă, concentrându-se asupra detaliilor esenţiale.

Câinii au murit la ore diferite în decursul ultimei săptămâni.

Cel mai recent a fost câinele găsit lângă South Street (numit Câinele nr. 1, în ordinea descoperirilor). Următorul (Câinele nr. 2), un câine ciobănesc scoţian, a fost găsit lângă un cartier de locuinţe, în interiorul perimetrului de cercetare.

Ora decesului determinată de stadiul de dezvoltare al larvei *Lucilia sericata*, o muscă obişnuită.

Din cauza vremii caniculare neobişnuite, larvele s-au dezvoltat mult mai repede decât în condiţii normale de temperatură.

Nu s-au găsit ouă pe Câinele nr. 1. Acest lucru indică ora decesului ca fiind cu mai puţin de 18 ore înainte ca trupul să fi fost descoperit.

În doi câini (nr. 3 şi nr. 4) s-au descoperit larve de „stadiul 1“ (prima etapă de dezvoltare). Aşadar, decesul a survenit în urmă cu 18-38 ore înainte de descoperirea cadavrelor.

Ceilalţi doi câini (nr. 2 şi nr. 5) prezintă larve de „stadiul 2“ şi „stadiul 3“, ora decesului survenind în urmă cu 50–90 de ore înainte de descoperirea lor.

Toţi cei cinci câini au fost omorâţi în acelaşi mod, prin otrăvire. Analizele preliminare arată un nivel ridicat de arsenic.

Acul hipodermic, descoperit la locul faptei nr. 1, prezintă urme ale aceleiaşi otrăvi. De asemenea, pe seringă s-a găsit o fibră sintetică de material negru. Este analizată în prezent la laboratorul din Lamberth Road.

Aşează raportul pe masă şi îşi trecu degetele peste frunte. Care era legătura dintre câini şi uciderea lui Karim, a lui Middleton şi a lui Ketteridge? Trebuia să existe o legătură. Trei oameni omorâţi şi cinci câini morţi pe o suprafaţă de câţiva kilometri pătraţi, într-o singură săptămână? Câinii n-aveau cum să fie simpli „cobai“, după cum se exprimase inspectorul Grant. Dacă criminalul a făcut experimente înainte să înceapă să ucidă oameni, de ce ar fi continuat să omoare câini? Nu, teoria nu stătea în picioare.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Când îşi ridică privirea, o văzu pe Janie Martindale. Era minionă, nu avea mai mult de 1,52 m, cu părul negru tuns scurt şi cu un aspect băieţesc.

– Domnule? Scuze, păreaţi pierdut în gânduri, zise ea.

– Niciun deranj. *Eram* pierdut în gânduri, dar fără niciun folos.

Îi zâmbi.

– M-am gândit că s-ar putea să vă intereseze asta.

Îi întinse o pungă din plastic sigilată. Înăuntru se afla o bucată de material roşu. El luă punga şi se uită prin plastic.

– E catifea, domnule. Am găsit-o prinsă de stâlpul porţii la locul faptei numărul 2, o fâşie de teren viran din apropiere de podul feroviar de lângă Sycamore Road… spanielul. Nu pot să spun de când se află acolo, însă câinele a murit în urmă cu aproximativ douăzeci şi două de ore. Bucata de material şi-a păstrat pigmentaţia intactă – scuze, culoarea. Materialele viu colorate ca acesta se decolorează la lumina puternică a soarelui, iar noi am avut parte de un soare anormal de puternic în ultima vreme. Degradarea nu se poate observa cu ochiul liber după o perioadă atât de scurtă, dar la microscop ne putem da seama. Eu aş zice că bucata de material a stat agăţată de stâlpul porţii nu mai mult de o săptămână şi este foarte posibil să fi rămas acolo de când a murit câinele numărul 2 – adică de trei zile. De obicei, nu mi-aş asuma riscul de a face astfel de afirmaţii. Dar dacă luăm în considerare firul din aur şi urma papucului găsită în locul unde a fost omorât Tony Ketteridge…

Pendragon încuviinţă din cap.

– Cineva se îmbracă elegant.

Janie Martindale ridică din umeri.

– Este doar o teorie.

– Aşa este, doctor Martindale.

Ea râse.

– Nu sunt doctor… încă, domnule inspector-şef! Dar mai am doar şase luni până atunci.

– În regulă... bravo, domnişoară Martindale.

Criminalista tânără ieşise doar de câteva minute când se auzi o altă bătaie uşoară în uşă. Doamna comisar Hughes îşi strecură capul înăuntru.

– Eşti ocupat? întrebă ea.

– De fapt, tocmai voiam să vin la dumneavoastră, doamnă. Se uită la ceas. Mai am puţin timp la dispoziţie.

Ea se cocoţă pe marginea biroului.

– De aceea am venit.

Pendragon îşi ridică mâinile în aer.

– Bine, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. E rândul dumneavoastră.

– Jack, cred că am fost puţin cam nedreaptă cu tine. Pari obosit. A fost o săptămână infernală.

Se holbă la ea surprins.

– Tocmai am primit un telefon de la laborator. Au descoperit o bucăţică de ADN pe fibra sintetică de pe injecţia hipodermică. Ar putea proveni de la cineva care nu are nicio legătură cu cazul, dar vor face tot posibilul să afle. Am auzit că ai pus-o pe doamna sergent Mackleby să adune probe ADN până şi de la cei care au o vagă legătură cu cazul.

– Da.

– Inspirată mişcare. Dacă doamna doctor Newman va avea noroc cu mostra de fibră, ne va fi de folos să avem un termen de comparaţie în sistemul nostru.

El zâmbi uşor.

– Mă bucur să aud că am făcut ceva bine.

Hughes se uită la fotografiile cu câinii, apoi la Pendragon.

– M-a sunat şi comandantul Ferguson.

– Ah.

– De data asta a fost mai binedispus. Deşi încă supărat că nu l-am prins pe „Criminalul din Mile End".

– Of, Doamne! Până şi comandantul foloseşte denumirea asta ridicolă...

– Comandantul Ferguson se consideră a fi „poliţistul în slujba oamenilor“, interveni Hughes, zâmbind uşor. Informaţia asta este neoficială!

Pendragon oftă.

– Aşadar, este supărat din cauza crimelor, dar…?

– Dar este încântat că i-am prins pe nemernicii care au umplut piaţa cu pastile ecstasy ieftine.

Pendragon ridică o sprânceană.

– Turnbull a dat o declaraţie completă şi ne-a furnizat şi nume. El şi doctorul Adrian Frampton produceau marfa, dar avem şi numele a câtorva zeci de dealeri. Cred că putem afirma că am oprit distribuirea pentru… ăă… cel puţin o lună. Adică, până când un alt deştept se va trezi să intre în afacere.

– Să înţeleg că arestarea lui Turnbull mi-a adus o amânare?

– Una scurtă, Jack, una scurtă. Dar ştii ceva? Am o presimţire că eşti foarte aproape să-l găseşti pe „Criminalul din Mile End“.

– Aş vrea să fiu la fel de încrezător ca şi dumneavoastră, răspunse Pendragon.

Pendragon tocmai stinsese lumina şi se pregătea să închidă uşa biroului, când îi sună telefonul. Preţ de o secundă se gândi să nu răspundă, apoi se răzgândi şi aprinse din nou lumina, intrând în birou.

– Pendragon.

– Domnule inspector-şef? Aici Geoffrey Stokes. Nu eram sigur dacă mai sunteţi la secţie.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule profesor?

– Păi, cred că eu v-aş putea ajuta, domnule inspector-şef. Mi-e teamă că m-a cam prins cazul dumneavoastră. Am rămas în urmă cu munca, iar pe studenţii mei i-am ignorat! Râse înfundat. Dar cred că merită. Aţi putea trece pe la laborator?

Pendragon se uită la ceas. Era 6.32.

– Păi, eu…

– Am descoperit ceva nemaipomenit.

Pendragon nu se putu abţine să nu reflecteze că, din experienţa lui, ceea ce profesorii universitari numeau „nemaipomenit“ nu era nici pe departe atât de folositor pe cât credeau. Dar îşi aduse aminte câte descoperise profesorul într-un timp atât de scurt şi din atât de puţine informaţii, şi se hotărî să meargă imediat la Colegiul Queen Mary.

Când Pendragon trecu pe lângă recepţie, un agent de poliţie tânăr, care începuse tura de noapte, îl salută din cap. Apoi, brusc, îşi aminti ceva:

– Oh, domnule. Voiam să trec pe la dumneavoastră. Tocmai am primit un telefon de la... se uită pe o foaie de hârtie... domnul Jameson. Locuieşte pe Sycamore Road. Zice că într-o noapte a văzut ceva ciudat.

– Ciudat?

– Crede că a văzut o femeie părăsind terenul viran unde a fost găsit unul dintre câini.

Pendragon se încruntă.

– Când?

– Joi, cam pe la miezul nopţii. Zicea că femeia arăta ciudat.

– Iarăşi cuvântul ăsta, domnule poliţist. Ce înseamnă „ciudat“?

– Deşi n-a văzut-o decât pentru o clipă, femeia era îmbrăcată într-o rochie lungă şi vaporoasă şi avea părul lung şi negru. Pare cusut cu aţă albă, nu-i aşa, domnule? Poate că băuse puţin cam mult.

Pendragon încuviinţă din cap.

– Mersi, zise el, îndreptându-se către ieşire.

Au trecut aproape şaptezeci şi două de ore de joi noapte, remarcă el. Câinele numărul 2 a fost găsit pe un teren intravilan de lângă Sycamore Road şi prezenta larve de „stadiul 2“. Cuvintele lui Sue Latimer îi răsunară în minte: „Probabil se îmbracă elegant...“

– Domnule inspector-şef, mă bucur să vă revăd! zise cu căldură Stokes în timp ce îl conducea pe Pendragon prin uşile laboratorului unde stătuseră de vorbă cu o zi în urmă.

– Deci, care sunt descoperirile interesante de care aţi pomenit?

– Sunt atâtea, încât nu ştiu cu ce să încep.

Pendragon se uită la profesor şi îşi dădu seama, cu părere de rău, că omul acesta era mai legat de slujba lui decât era el însuşi şi, probabil, şi mai singuratic. Cel puţin el avea o întâlnire în acea seară, îşi aminti Jack. Se îndoia că profesorul Stokes mai fusese cu o femeie de la balul de absolvire.

– Să luăm lucrurile pe rând, continuă Stokes. Osul. Vă rog să-i mulţumiţi doamnei doctor Newman din partea mea. Mi-a fost de un real folos.

– Cum aşa?

– Ei bine, am găsit o bucăţică de ţesut pe el. Se duse la una dintre maşinăriile lui futuriste şi o mângâie. Analizorul nostru de ADN este cel mai bun. De fapt, Thomas, gurul nostru în tehnologie, l-a modificat cu mâna lui. Este mai complex decât orice alt echipament de la Quantico.

– Şi ce-aţi descoperit?

– Scheletul nostru aparţine unui bărbat caucazian tânăr, cu vârsta cuprinsă între cincisprezece şi douăzeci şi cinci de ani. Acesta a murit undeva între 1580 şi 1595. Şi cauza morţii? Stokes tăcu pentru a mări suspansul, privindu-l în ochi pe Pendragon. Otrăvire cu arsenic.

Pendragon ridică o sprânceană.

– Ei bine, asta-i…

– Nemaipomenit, nu-i aşa? Şi mai e ceva, domnule inspector-şef. Am analizat încă o dată imaginea principală. Am trecut-o prin mai multe filtre şi amplificatori, dar a fost nevoie de o altă pereche de ochi care să vadă ce-mi scăpa mie. Thomas…

– Gurul dumneavoastră în tehnologie?

– Da, același. A privit o singură dată fotografia cu inelul și mi-a arătat anomalia de pe partea laterală a bijuteriei.

– Anomalie?

– Da, ia uitați-vă. Stokes se duse la un birou și scoase o poză uriașă cu imaginea mărită a inelului. Acolo. Vedeți protuberanța aceea? Poftim, luați asta, zise el și îi dădu o lupă lui Pendragon.

Inspectorul-șef se uită la imagine prin lupă. Îndreptându-și umerii, el întrebă:

– Ce este?

– Bună întrebare, domnule inspector-șef. M-am gândit îndelung și am ajuns la o singură concluzie. Inelul nu este un inel de episcop obișnuit. Da, mai mult ca sigur a aparținut familiei Borgia, ceea ce înseamnă că nu a fost un inel obișnuit de la bun început. Dar are o însemnătate și mai mare. Cred că acest inel este faimosul inel „otrăvitor", care i-a aparținut cândva Lucreziei Borgia.

– Inel otrăvitor?

– Da. Știți ceva despre Lucrezia Borgia?

– Păi, știu că a fost fiica papei Alexandru. A fost o nimfomană infamă și, probabil, o criminală, depinde în ce surse istorice crezi.

– O, spuneți-o pe șleau, domnule inspector-șef. Lucrezia Borgia a fost răul întruchipat. Se știe că a omorât cel puțin trei oameni. Iar acest inel... *chiar inelul acesta*... a fost aproape sigur mijlocul prin care i-a omorât pe acei oameni, fără să fie prinsă. Documentele care au fost scrise după moartea ei ne spun că Lucrezia avea un inel care se potrivește cu descrierea acestuia. El bătu ușor cu degetul pe fotografie. Piatra prețioasă putea fi ridicată, lăsând locul unui ac, care se ridica din interior. Ea ungea acul cu o otravă deosebit de puternică, numită Cantarella. Componenta principală a acestei otrăvi era arsenicul, dar nimeni nu cunoaște compoziția exactă. Conform unor surse, rețeta acestei otrăvi a fost inscripționată în interiorul inelului.

Pendragon se holbă la poză.

– Protuberanța aceea minusculă din partea laterală – ceea ce dumneavoastră numiți anomalie – este mecanismul care deschide inelul?

– Întocmai. Înainte de a ucide, Lucrezia apăsa pe acea protuberanță minusculă. Partea de sus se deschidea, acul se ridica și... ei bine, mai departe vă imaginați dumneavoastră.

– Și ce s-a întâmplat cu inelul? întrebă Pendragon.

– Acesta este un lucru cu adevărat fascinant. A dispărut.

– A dispărut?

– De fapt, a dispărut de două ori. Lucrezia a murit la Ferrara în iunie 1519, dar inelul nu a apărut printre obiectele ei, când i-a fost inventariată averea. Știm că mai mulți oameni au urmărit să pună mâna pe el, inclusiv cel de-al treilea soț al ei, Alfonso d'Este, care a mai trăit cincisprezece ani după moartea ei. Dar este mai mult ca sigur că nu l-a găsit.

– Și a doua oară?

– Există o legendă care spune că ar fi fost folosit când s-a atentat la viața Elisabetei I, la sfârșitul secolului al șaisprezecelea.

Pendragon păru sceptic.

– Vă vine greu să credeți, domnule inspector? Ei bine, n-ar trebui. Au existat mai multe atentate la viața reginei. Amintiți-vă că haosul religios pe care l-a provocat tatăl ei, Henric al VIII-lea, a afectat întreaga domnie a Elisabetei, iar umilința pe care a suferit-o Armada Spaniei în 1588 nu a făcut decât să accentueze furia catolicilor. Misionarii iezuiți au fost trimiși în Anglia cu scopul de a îndoctrina oamenii împotriva Elisabetei, unii dintre ei fiind asasini plătiți.

– Habar n-am avut. Așadar, credeți că scheletul este cel al unui catolic fanatic care a încercat să o omoare pe Regina Angliei?

– Nu sunt sigur. Nu se știu prea multe în legătură cu încercarea de asasinat cu ajutorul inelului Lucreziei. Inelul s-a pierdut și se pare că întreaga afacere a fost mușamalizată. Dar istoricii sunt convinși că asasinul aproape că a reușit.

– Și de aceea a fost mușamalizat totul?

– Exact.

– Dar n-are logică. Dacă scheletul este cel al asasinului misterios, cum a ajuns să moară din cauza otrăvirii cu arsenic?

– Din păcate, domnule inspector-şef, asta va trebui să descoperim.

Capitolul 42

Stepney, sâmbătă 11 iunie, 7.00 p.m.

Primele acorduri ale *Missa Papae Marcelli* – „Doamne miluieşte", compusă de Palestrina, răsunară din boxe în timp ce un bărbat păşea către oglinda înrămată care se afla într-un colţ. Încăperea era luminată doar de lumânări care aruncau umbre jucăuşe pe pereţi şi pe tavan.

El îşi contemplă imaginea în oglindă şi zâmbi satisfăcut. Arăta bine, gândi el, foarte bine. Firele lungi şi negre ale perucii cădeau în jurul gâtului său pudrat cu alb. Pe cap purta o nouă bentiţă cu trandafiri aurii, confecţionată de un meşter artizan pe care îl descoperise la Roma. Alesese să îmbrace o rochie albastră din mătase, cu corsaj auriu. Machiajul din acea seară era de efect, gândi el: o linie roşie de ruj, nuanţa sângelui vărsat, dermatograf negru şi fard de pleoape verde strălucitor, obraji înroşiţi şi o aluniţă deasupra buzei superioare. Ochii lui străluciră când se admiră în oglindă. Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii drepţi şi albi.

Întorcându-se, făcu doi paşi până la banchetă. Deasupra ei se afla un portret al Lucreziei, care lui îi plăcea foarte mult. Era cel al lui Bartolomeo Veneziano, pictat în jurul anului 1510, în care ea poartă o rochie albă şi un turban turcesc, iar în mâna dreaptă ţine un buchеţel de flori. „Pare extrem de inocentă, gândi el, atât de minunat de înşelătoare." O femeie genială.

Luă o eprubetă de pe poliță și o ridică la lumina lumânării. Conținea un lichid verde vâscos. Înclină eprubeta și privi cum substanța se prelingea pe peretele de sticlă.

Lângă poliţa cu eprubete se afla un mic suport pe care îl confecționase chiar el. Inelul era așezat pe acest suport, cu piatra ridicată și acul la vedere. Luă o baghetă subțire din sticlă și, după ce scoase dopul eprubetei, o vârî înăuntru și o scoase înapoi, acoperită cu un lichid verde. Cu foarte mare atenție mânji acul inelului cu acea substanță și împinse piatra la loc. Luând inelul din suport, și-l așeză pe degetul mic de la mâna stângă.

O ridică în aer și admiră inelul. Nu-i venea să creadă ce noroc avusese să afle despre existența lui. Fusese mâna destinului, desigur. În ochii lui, frumusețea inelului nu avea să pălească niciodată. În adâncul verde al pietrei vedea spații infinite, trilioane de universuri, toate lucrurile, pentru totdeauna. Simți un gol în stomac când își aduse din nou aminte că acel obiect aparținuse cândva chiar zeiței Lucrezia Borgia. Inelul din aur se aflase odinioară pe degetul ei la fel cum se afla în acel moment pe al lui. Era o comuniune, o legătură extrem de strânsă între el și femeia care fusese obiectul venerației lui atâta amar de vreme.

Se duse din nou în fața oglinzii și își roti mâna, cu nestemata în exterior, lăsând lumina lumânărilor să surprindă miile de particule verzi din interiorul smaraldului. Își mișcă degetele, admirând felul în care acea culoare se asorta cu fardul de pe pleoapele lui.

Auzi un sunet și rămase nemișcat. Opri muzica și ciuli urechile. Sunetul se auzi din nou. Ce era? Un fâșâit de material? Un scârțâit? Traversă tiptil încăperea. Ușa era întredeschisă. Camera de zi era cufundată în întuneric – draperiile erau trase, iar luminile, stinse. Apăsă pe întrerupător și încăperea fu inundată de lumină. Rămase nemișcat, ținându-și respirația, și cercetă camera cu privirea. Era goală, iar singurul zgomot

care se auzea era cel al traficului de pe strada principală şi huruitul slab al frigiderului din bucătărie.

Revenind în odaia mică, luminată de lumânări, el se duse la masa unde ţinea substanţele chimice şi echipamentele de laborator. Era o instalaţie de distilat: un condensator, flacoane, furtunuri. Lângă această instalaţie se afla un arzător Bunsen, un trepied şi un set de creuzete. În dreapta lor, un mojar cu pistil, o rogojină din azbest şi un cleşte din metal.

Se îndreptă către capătul mesei, unde se aflau câteva fotografii alb-negru. Le luă în mână şi se duse lângă o lumânare aşezată într-un sfeşnic de pe marginea mesei. Fotografiile reprezentau portrete ale unor persoane cunoscute. Le studie fără să se grăbească, expresia feţei schimbându-i-se mereu: un zâmbet, o încruntare, alt zâmbet, o grimasă.

– Cine să fie? întrebă el cu voce tare. Cine să fie?

După ce se uită la cinci fotografii, se opri.

– Da.

Îşi apropie fotografia de faţă, studiind-o, observând fiecare detaliu.

– Da. Detectivul inspector-şef Jack Pendragon, MA (Oxon). O, da, minunat, minunat!

El chicoti când alese poza, apoi se duse şi o aşeză pe masa de lucru. Apoi se opri.

– O, dar ia stai... O, vai! Se holbă la următoarea fotografie din grămadă, apoi la fotografia lui Pendragon şi din nou la prima fotografie. Asta ar fi... ar fi genial. Şi izbucni în râs. Ar fi... al naibii de... genial!

Scoase poza din grămadă şi o aşeză pe masă. Sue Latimer se uita la el.

Capitolul 43

Westminster, Londra, martie 1589

Era cea mai frumoasă zi din viața lui. În timp ce ieșea cu spatele din sala de consiliu a reginei, făcând o plecăciune adâncă, William Anthony își pipăi Colanul Esses pe care i-l oferise Majestatea Sa. Acesta era cel mai mare titlu onorific pe care cineva putea să-l primească din partea reginei – un dar personal, precum și o recunoaștere oficială. Colanul era din aur masiv și purta simbolul familiei Tudor, trandafirul, care simboliza afilierea permanentă a purtătorului la Familia Regală. Fusese cândva purtat de nimeni altul decât Sir Thomas More.

Și asta nu era tot. După ce regina îi așezase lanțul la gât, aranjându-i-l pe umeri, cu un zâmbet, ea îi oferise lui William și o cutiuță.

– Am vrea să primești asta din partea noastră, Anthony, îi spusese ea. În semn de gratitudine. Deschide-o după ce vei pleca.

După ce ieșise din sala de consiliu, servitorii îl însoțiră de-a lungul mai multor coridoare pustii. Neputându-se abține, William deschise cutiuța pe care i-o oferise regina și privi cu evlavie inelul Lucreziei Borgia. Ieșind în lumina dimineții, el scoase inelul din cutie și și-l așeză pe deget în timp ce se îndrepta către grajdurile palatului.

Acolo îl așteptau doi tovarăși de drum, Thomas Marchmaine și Nicholas Makepeace, care se aflau deja în șaua cailor. Iapa

albă a lui William, Ishbel, era gata înșeuată, pregătită de drum. Smucind hățurile, ei ieșiră din grajd și apucară pe un drum noroios care cobora șerpuind o pantă. De acolo, își croiră drum prin noroi către cărarea de răsărit care avea să-i ducă în oraș și de aici mai departe.

Când cei trei ajunseră la Podul Londrei, soarele palid era deja sus pe cer. Nicholas și Thomas o luară înainte la trap, iar William îi văzu oprindu-se la intrarea pe pod. William îi ajunse din urmă și observă trei țepe înălțându-se dintr-un suport. În vârful fiecăreia era înfipt un cap. Erau aproape de nerecunoscut ca fiind capete de oameni, darămite ca fiind ale celor trei oameni pe care îi cunoscuse cândva. În prima țeapă era înfipt capul lui Edward Perch, pe care îl recunoscu doar după cicatricea care îi brăzda obrazul de la nas la buza superioară. În mijloc, se afla capul părintelui John William Allen. Partea stângă a feței îi lipsea, iar tendoanele înnegrite îi fluturau desprinse de pe oase. În dreapta lui Allen atârna capul lui Ann Doherty. Firele negre de păr care îi mai rămăseseră erau lipite de față cu bucăți lungi de sânge închegat. Ochii ei fuseseră smulși din orbite, iar gura nu mai era decât o gaură roșie.

– Un trio vesel, chicoti Nicholas Makepeace. Nu, William?

Se întoarse către amicul lui. Dar William nu-l băgă în seamă, ci se holba la cele trei capete. Și, pentru prima oară, simți pe umeri întreaga povară a faptelor sale. Edward Perch fusese cu siguranță un criminal și, în plus, catolic, o combinație de neiertat, poate. Dar părintele Allen? El fusese, în cel mai rău caz, îndrumat greșit, călăuzit de forțe pe care nu le-a înțeles și de care nu s-a îndoit. Poate el și John Allen nu erau atât de diferiți, cugetă William Anthony. Fiecare din ei ucisese pentru a-și apăra credința. Erau niște ostași care duceau o luptă. Dacă rolurile lor s-ar fi inversat, fiecare ar fi acționat exact la fel.

Abia reuși să își îndrepte atenția către Ann, dar se forță să o privească, să-i studieze trăsăturile devastate. Aceasta era o parte din pedeapsa lui, căci, cu toate că era un ostaș al Domnului,

trebuia să dea socoteală pentru că era responsabil de această moarte. Ann, blânda Ann. Ea îl îndrăgise, iar el o trădase. Ea avusese un suflet nobil. Singura ei crimă era aceea că venerase Dumnezeul nepotrivit și se rugase la alt altar. Poate, într-o lume mai bună, gândi William, ar fi reușit să o convertească în loc să îi provoace una dintre cele mai crunte morți. Cu mare greutate, își dezlipi ochii de la ea. Fără niciun cuvânt, el își scoase Colanul Esses de la gât și îl așeză cu grijă în coburul de la șa. Smucind hățurile, o lovi ușor cu călcâiele pe Ishbel și o luă la galop mic de-a lungul drumului care ieșea din Londra, ducând către răsărit.

Trecură de poarta dinspre răsărit fără incidente și luară drumul către Essex. Din cauza zăpezii și a ploii drumul devenise noroios. Apoi începu să cadă lapovița, iar dinspre miazănoapte bătea un vânt tăios. Călătoria grea de un ceas epuiză caii și începu să se lase întunericul. În fața lor zăriră o lumină primitoare.

– Aș plăti și dublu pentru o halbă de bere la Grey Traveller în seara asta, declară Nicholas, intercalându-se între cei doi.

– Eu aș plăti și triplu, prietene, răspunse William. Ba mi-aș da și primul născut pentru un așternut confortabil.

Era un han vechi. O parte fusese construită din chirpici. Unii pretindeau că fusese locul de popas pentru drumeții care făceau lunga călătorie dintre capitală și Colchester, pe vremea regelui Henric al II-lea, cu multe secole în urmă. Hangiul o cunoștea pe rubedenia lui Walsingham și pe prietenii acestuia, așa că le făcuse o primire călduroasă și le oferise supă, bere și odăile lui cele mai bune. William avea chef să sărbătorească, astfel încât le făcu cinste cu băutură tuturor celor din han. Dar, după câteva halbe de bere, el deveni posomorât și se dovedi a nu mai fi o companie prea plăcută. Thomas și Nicholas observară acest lucru și încercară să-și înveselească prietenul cu povești triviale. Văzând că nu au succes, invitară la masa lor câteva târfe din local. Dar nici această metodă nu dădu roade.

– Haide, William. Ce te frământă? întrebă Thomas. În seara asta ar trebui să fii cel mai vesel om din toată Anglia, prietene!

William schiță un zâmbet.

– Ai dreptate, Thomas. Dar sunt trist și, pe viața mea, nu știu din ce cauză. Cu voia voastră, cred că o să merg să iau o gură de aer. Poate asta o să mă scoată din această proastă dispoziție.

Hanul se afla pe malul unui pârâu și avea un balcon mare suspendat deasupra apei care curgea prin spatele clădirii. Se zicea că bătrânul rege Henric, tatăl reginei, vânase pe câmpiile de lângă pârâu și poposise la Grey Traveller, împreună cu amantele lui preferate.

William se sprijini de balustradă și privi în zare. În fața lui zări o scurgere care ducea la o fosă septică, aflată sub han. Dincolo de aceasta, se întindeau câmpiile negre. Cunoștea cauza suferinței lui. Era Ann. Nu reușea să-și scoată din minte chipul ei sfâșiat și profanat. Găurile negre unde, odinioară, se aflaseră ochii ei verzi, încântători, îl înghițeau, trăgându-l în străfundurile Iadului.

În timpul călătoriei de la Londra, nu acordase mare atenție drumului anevoios, noroiului sau frigului. În mintea lui se perindaseră imaginile fețelor celor morți. Încercase să se lase purtat de o falsă veselie și de alcool, dar nu reușise. Își pusese necontenit aceeași întrebare. Oare îl va mântui Dumnezeu? Oare îl va ierta Dumnezeu pentru că îngăduise ca astfel de orori să i se întâmple unei persoane care avusese încredere în el și care îl iubise? Știa că cei trei trădători fuseseră și eretici și meritaseră, fără îndoială, să fie pedepsiți. Și mai știa că Dumnezeu ierta uciderea ereticilor... dar Ann, scumpa Ann.

Se întoarse și văzu doi bărbați venind înspre el. Erau învăluiți în umbră și, pentru o fracțiune de secundă, crezu că erau Thomas și Nicholas care veneau să îl consoleze încă o dată. Dar nu erau ei. Când bărbații intrară în lumina slabă care răzbătea din han, el văzu niște fețe pe care nu le cunoștea. Instinctiv, își duse mâna la pumnal.

Bărbații se apropiară de balustradă.

– Rece noapte, zise unul din ei, iar în vocea lui se simți un puternic accent de prin partea locului.

– Așa este, răspunse William.

– Veniți de departe? întrebă celălalt.

William simți un gol în stomac. Se născuse într-o lume a privilegiaților, însă învățase multe despre prefăcătorie și înșelăciune. Nu se folosise de inteligența lui, jucând acel joc duplicitar în Southwark vreme de un an? Îi răspunse celui de-al doilea bărbat, ca să înlăture orice suspiciune în legătură cu intențiile lui, apoi se dădu repede într-o parte și se îndreptă către ușa hanului.

Însă celălalt bărbat acționă cu viteza fulgerului. Unul din ei îi puse piedică, iar William se dezechilibră. Înainte să apuce să se redreseze, bărbatul tăbărî asupra lui. William se răsuci și se rostogoli, reușind să-și destabilizeze atacatorul și să-l trimită cât colo, lângă balustradă. Mânat de o spaimă teribilă, William sări în picioare și reuși să se ferească de lovitura pe care voia să i-o aplice cel de-al doilea bărbat. Își scoase repede pumnalul, iar lama acestuia luci la lumină. Îl flutură amenințător, tăind aerul din fața lui.

Bărbatul pe care William îl trântise pe jos se ridicase din nou în picioare. Își scoase și el pumnalul și încercă să vină prin spatele lui. Celălalt bărbat sări în față, iar William lovi cu putere. Îi aplică bărbatului o lovitură cu cotul în pântece, făcându-l să geamă și să se clatine în spate, lovindu-se cu putere de peretele hanului. William profită de ocazie și o luă la fugă spre capătul balconului. Zări o ușă, la doar câțiva pași de capătul balustradei.

Apucă de clanță, dar, într-o fracțiune de secundă, realiză că ușa era încuiată. Această mișcare îl costase scump. Bărbatul cu pumnalul era incredibil de iute de picior. Anticipând mișcarea lui William, acesta alergase în viteză spre capătul balconului. William observă cu coada ochiului că celălalt bărbat se ridicase

în picioare și începuse să alerge spre el. Scosese ceva mare și greu din tunică. Era o măciucă.

William rămase cu spatele lipit de ușă, ținând pumnalul în mâna dreaptă și mâna stângă aproape de sabie, exact cum învățase pe străzile din Southwark. Bărbatul care ținea cuțitul în mână făcu un pas în față, lovind în direcția lui cu o viteză uluitoare. Vârful acestuia îi atinse mâna stângă, făcându-l pe William să urle de durere. Înainte să apuce să-și revină, bărbatul cu măciuca se năpusti asupra lui. William simți o durere ascuțită în partea laterală a capului când ciomagul îmbrăcat în piele căzu greu. El tăie aerul cu lama pumnalului. Bărbatul cu măciuca se feri, făcând un pas în lateral și lovi din nou cu arma sa atât de tare, încât îi azvârli pumnalul lui William din mână zdrobindu-i trei degete.

Doar atunci, cu toată durerea și groaza, își aminti William de inel. Se lipi din nou cu spatele de ușă, sudoarea intrându-i în ochi. Ridicându-și mâna rănită, el deschise capacul inelului și îl flutură în fața lui.

Preț de o clipă, cei doi bărbați părură nedumeriți, apoi unul din ei zâmbi.

– O, ce grozăvie mai e și asta? întrebă el pe un ton batjocoritor.

William își întinse brusc brațul către fața bărbatului cu pumnalul. Din pură intuiție sau superstiție, atacatorul făcu un pas în spate. Dar își făcu imediat curaj. Îi aruncă o privire prietenului său și se năpustiră amândoi asupra lui. William lovi cu putere și reuși cumva să treacă printre cei doi, fără să fie rănit. Însă călcă cu piciorul pe o scândură desprinsă și își pierdu echilibrul. Luat prin surprindere, el căzu cu mâna sub el și simți o durere ascuțită când acul inelului trecu prin materialul pantalonilor și i se înfipse în coapsă.

Reuși să se ridice în picioare și să se retragă către balustrada balconului. Cei doi bărbați îl priviră cum se retrage, apoi încremeniră.

William se propti de balustradă. Atacatorii lui priviră cum își ridică mâna rănită și și-o apropie de față, apoi se oprește, paralizat. Începu să tremure foarte tare. Scoase un sunet îngrozitor, iar gura îi rămase căscată. Se zvârcoli, scuipând vomă și sânge. Din cauza forței erupției, capul i se lăsă pe spate, apoi se prăvăli peste balustradă ca o statuetă de ceară.

Cei doi bărbați alergară într-un suflet la balustradă tocmai când Thomas Marchmaine și Nicholas Makepeace ieșiră pe ușa hanului. Șocați, aceștia priviră tăcuți cum William Anthony se izbește cu capul de malul pârâului. Trupul lui se rostogoli printre trestii și ajunse pe jumătate în apă. Fața inexpresivă și albă îi era paralizată, gura, căscată, iar ochii, holbați. Apoi dispăru, trupul lui fiind tras de curenții de apă în scurgerea care ducea sub clădire, unde pârâul spăla mizeria din fosa septică a hanului Grey Traveller.

Capitolul 44

Stepney, sâmbătă 11 iunie, 8.35 p.m.

Nelly's era un restaurant nou din Bethnal Green, situat cam la un kilometru distanţă de Mile End Road. Avusese recenzii excelente în revista *Time Out* şi devenise repede *acel* local unde puteai savura mâncare tradiţională. Pendragon avusese noroc să găsească o masă pentru două persoane într-o seară de vineri. Proprietarii amenajaseră restaurantul special pentru londonezii moderni şi plini de bani din partea de est a oraşului. Pe Pendragon îl duse cu gândul la zona de recepţie a unei clădiri cu birouri: pereţi alb cu gri, picturi uriaşe, postmoderniste, pardoseală din piatră şi scaune fusiforme care-ţi dădeau impresia că se vor răsturna dacă te mişcai prea mult. Nu-i plăcea deloc.

– Nu-i aşa că e minunat? întrebă Sue când o chelneriţă foarte slabă şi aproape cheală, îmbrăcată în negru, le luă hainele.

– Impresionant, răspunse el, privind în jur.

După ce se aşezară la masă, primiră nişte meniuri enorme – o bucată groasă de carton negru pe care era scris un text descentrat, cu litere mici şi gri. Pendragon se uită pe meniul său, uşor nedumerit. În restaurant răsunau zeci de conversaţii nedesluşite, iar în fundal se auzea o muzică electronică ambientală, Brian Eno sau, poate, Moby.

Pendragon tocmai voia să ceară lista cu vinuri, când auzi o voce masculină cunoscută în spatele scaunul său.

– Măi, măi, măi, zise bărbatul.

Pendragon se întoarse şi dădu cu ochii de Fred Taylor, jurnalistul de la *Gazette*. Ca de obicei, avea după el şi un fotograf. Pendragon se uită pe furiş la Sue şi oftă.

– Domnule inspector-şef Pendragon, zise Taylor pe un ton mieros. E plăcut aici, nu-i aşa? Cine este prietena dumneavoastră?

Pendragon dădu să spună ceva, dar interveni Sue.

– Mi se pare extraordinar de nepoliticos când cineva nu mi se adresează mie, direct, zise ea. Eu sunt doctor Sue Latimer. Dumneavoastră cine sunteţi?

Taylor păru surprins pentru o clipă, dar îşi reveni foarte repede. Afişând un zâmbet slab, făcu un pas în faţă şi îi întinse mâna.

– Fred Taylor, de la *Gazette*.

– Oh, zise ea încet. Dumneavoastră sunteţi autorul articolului insipid care a apărut zilele trecute.

– Sue… este în regulă, îi zise Pendragon.

Spre surprinderea lor, Taylor începu să chicotească.

– Chiar ştii să le alegi pe cele mai ţâfnoase, nu-i aşa, Jack, bătrâne? zise el, plimbându-şi privirea de la Sue la Pendragon şi înapoi la ea. Gaz? Se întoarse către prietenul său, fotograful. Vrei să faci o poză sau două cu fericitul cuplu?

– Stai puţin! exclamă Pendragon.

Dar fu prea târziu, poza fusese deja făcută. El inspiră adânc şi reuşi să-şi înăbuşe furia care îl cuprinsese, însă Sue se ridică de pe scaun şi îşi întinse mâna ca să apuce aparatul foto care se afla la gâtul fotografului.

– Nu pune mâna pe aparat, cucoană! strigă Gaz şi făcu un pas în spate, lovindu-se de masa din spatele lui.

Taylor izbucni în râs.

– Nemaipomenit! exclamă el, dând să plece. Am deja un titlu, Jack: DETECTIVUL INSPECTOR-ŞEF SE DISTREAZĂ: CRIMINALUL ÎNCĂ ÎN LIBERTATE.

Zicând acestea, jurnalistul se îndepărtă cu paşi mari, chicotind încă. Gaz îl urmă.

– Jack, doar n-ai de gând să-i laşi să scape aşa de uşor? protestă Sue.

Pendragon strânse din dinţi şi numără în gând până la zece. Când vorbi, păru atât de calm, încât se miră chiar şi el.

– Represaliile îi caracterizează, explică el. Dacă mă enervez, voi înrăutăţi şi mai mult situaţia, crede-mă.

– Dar nu-i corect! Ai dreptul la puţin timp liber, ca toţi ceilalţi.

– Aşa este, dar omul ăla are un dinte împotriva mea de când m-a văzut prima dată. N-o să-i schimb părerea indiferent ce i-aş spune. E pus pe fapte mari. Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac e să rezolv cazul. Reuşita e cea mai dulce răzbunare.

Sue inspiră adânc.

– Ai dreptate, concluzionă ea, apoi zâmbi. Să uităm de piticul ăla idiot.

– Care pitic idiot? întrebă el.

În ciuda faptului că seara începuse într-un mod neplăcut, Jack îşi dădu seama că începea să se relaxeze. Sue părea să aibă un efect liniştitor asupra lui. Observase acest lucru în seara când luaseră cina împreună în apartamentul ei. Mai era şi vinul bun pe care îl alesese, un Saint Emilion vechi de cinci ani, iar pâinea franţuzească crocantă, servită într-un paner, era delicioasă.

– Mă bucur să te văd departe de secţia de poliţie şi de apartamentele noastre, zise ea. Îmi place mult cravata ta.

– O, făcu el, uitându-se în jos. Mersi. O am de ceva ani.

Ea îşi aranjă şervetul în poală.

– Trebuie să fii foarte obosit. Nu cred că ai avut o săptămână obişnuită.

– N-am avut timp să mă plictisesc. Şi-acum trebuie să-mi promiţi că nu mai vorbim nici despre poliţie, nici despre psihologie. De acord?

Ea zâmbi.

– De acord.

El își plimbă o secundă privirea prin încăpere. Localul nu era, de fapt, chiar atât de rău, gândi el. Cel puțin era o atmosferă plăcută. Majoritatea meselor erau de două persoane, unele fiind grupate, cu excepția câtorva mese mai lungi și a separeului ciudat. În stânga și în dreapta lor se aflau alte cupluri, cufundate în conversație. Poate și ei se aflau la prima întâlnire. Fu luat prin surprindere de acel gând. Nu mai fusese la o întâlnire... de când? De douăzeci de ani? Își luă privirea de la cele două cupluri. La câteva mese mai încolo ședea o femeie singură. Era cu spatele la ei, iar părul lung și negru i se revărsa pe spătarul scaunului. În apropiere se afla un grup de patru persoane. Păreau a se simți în elementul lor și râdeau zgomotos.

– Jack, te rog să mă scuzi o clipă. Trebuie să-mi pudrez nasul, zise ea, trezindu-l din visare.

– Desigur.

El se ridică în picioare și îi trase scaunul. Ea îl privi în ochi, îi zâmbi și se îndepărtă.

Sue se afla în dreptul chiuvetei, când ușa de la toaleta femeilor se deschise. Nu îi acordă nicio atenție femeii cu părul lung și negru, îmbrăcată într-o rochie albastră, care tocmai intră. Sue își scoase din poșetă rujul și se aplecă spre oglindă ca să-l aplice pe buze. Într-unul din separeuri, cineva trase apa. Sue scotocea prin geantă în căutarea dermatografului când femeia brunetă ieși afară și se îndreptă agale spre oglindă. Sue își ridică privirea și o văzu pentru prima oară mai bine pe femeia respectivă.

Aceasta era neobișnuit de solidă, avea umeri lați și brațe groase care umflau mâneca rochiei. Femeia îi surprinse privirea lui Sue și zâmbi scurt înainte să se aplece ca să-și spele mâinile la cealaltă chiuvetă. Sue puse deoparte rujul, își verifică părul și apoi își închise poșeta. Femeia își ridică privirea și o surprinse pe cea a lui Sue în oglindă, făcând-o să se neliniștească. Întorcându-se cu fața la ea, femeia făcu un pas spre Sue. Dădu

să-i spună ceva, când uşa toaletei se deschise brusc şi două tinere intrară împleticindu-se şi râzând zgomotos.

– Ai auzit ce mi-a spus? zise una, râzând cu poftă.

– Da, am auzit, Sal. Pervers nenorocit!

Ocoli femeile şi se furişă afară din toaletă în coridorul îngust care ducea în sala restaurantului.

La masă, Jack încerca să înţeleagă ceva din meniu când Sue se trânti pe scaun.

– Dacă am tradus corect, zise el, cred că voi alege *carpaccio* de vită. El îşi ridică ochii din meniu şi se uită la ea. Ce s-a întâmplat? Parcă ai fi văzut o fantomă?

Ea clătină din cap şi luă o înghiţitură zdravănă de vin. Aşezând paharul pe masă, ea zise:

– Tocmai am văzut cea mai ciudată femeie la toaletă.

Pendragon îi aruncă o privire nedumerită.

– Cred că era un transsexual. Ea... el... era prea solid...

Pendragon o apucă involuntar de încheietura mâinii.

– Cum arăta mai exact?

– Păi, ăăă... înalt. Ăăă... părul lung şi negru. Şi rochia aia ciudată...

Pendragon se ridică de pe scaun şi începu să facă slalom printre mese.

– Jack! strigă Sue, ridicându-se în picioare.

Dând buzna în coridorul care ducea la toalete, se opri o clipă lângă uşa pe care scria „Doamne", trase adânc aer în piept şi o împinse, deschizând-o. Strânse din ochi din cauza luminii puternice şi le văzu pe cele două femei care se aflau lângă chiuvetă. Una din ele se prefăcu că ţipă, iar cealaltă izbucni în râs.

– Scuze... zise Pendragon şi reveni pe coridor.

– Ce naiba se întâmplă, Jack? îl întrebă Sue când acesta se întoarse la masă.

– Cred că tocmai te-ai întâlnit cu criminalul nostru, răspunse el pe un ton calm. Îmi pare rău, Sue. Trebuie să plecăm.

La recepţie, plăti nota în timp ce vorbea la mobilul pe care îl ţinea sub bărbie.

– Turner... Sunt la restaurantul Nely's. Da, ăla nou de pe Bethnal Green Road. Vreau să vii aici de urgenţă, cu întăriri. Cred că l-am identificat pe suspectul nostru... Nu, nu pot să-ţi explic acum. Unde eşti?... Tocmai pleci de la secţie? Bine. Vino aici urgent.

Plecarea lor subită o enervă pe fata de la recepţie. Managerul veni la ei tocmai când Pendragon începuse să se explice. Pierzându-şi răbdarea, îşi scoase legitimaţia, azvârli câteva bancnote mari pe masă şi se întoarse către Sue.

– Haide. Trebuie să te duc acasă.

– Dar hainele noastre...

Traversară parcarea din spatele clădirii. Era slab luminată şi se lăsase întunericul. Luna, care începea să răsară, arunca o lumină slabă pe asfalt. Pendragon apăsă pe telecomanda maşinii. Uşile se descuiară şi farurile pâlpâiră. Deschise portiera din partea pasagerului şi o ajută pe Sue să urce, apoi înconjură maşina prin spate. Când ajunse la uşa şoferului, o siluetă ţâşni din umbră şi se repezi la uşa pasagerului, trăgând de ea. Cât ai clipi din ochi, o deschise şi se aplecă înăuntru. Sue se retrase îngrozită, lovindu-se cu capul de oglinda retrovizoare, şi se izbi cu putere de schimbătorul de viteze.

Pendragon înconjură în fugă maşina. O pereche de faruri aprinse se fixară asupra lor, iar el auzi un scârţâit de roţi, când o maşină opri brusc lângă ei. Silueta întunecată, care o atacase pe Sue îşi ridică privirea, iar farurile îi luminară faţa. Peruca lungă îi alunecase de pe cap, lăsând să se vadă părul negru lucios pe care era aşezată o plasă. În ciuda fardurilor, bărbatul fu identificat imediat ca fiind Max Rainer.

Turner şi inspectorul Grant ţâşniră repede afară din maşină, în timp ce Pendragon se repezi în faţă. Rainer închise uşa maşinii, trântind-o, şi îşi întinse mâna care se opri la câţiva

milimetri de fața inspectorului-șef. Pendragon surprinse strălucirea unei pietre prețioase și un ac de metal înspăimântător care ieșea din degetul mic al lui Rainer. El se lăsă pe spate și atacatorul se întoarse cu o agilitate remarcabilă, se rostogoli pe capotă și dispăru în fața acesteia. Pendragon se lăsă jos și privi în întunericul care se întindea dincolo de botul mașinii. Rainer dispăruse.

– A luat-o pe-acolo! strigă Pendragon către Turner și Grant. L-am pierdut în întuneric. Aveți grijă, este înarmat. Deschise din nou portiera mașinii și o văzu pe Sue, care era palidă la față și speriată. Ești rănită, zise el și, aplecându-se în față, îi întoarse capul către el. Ea gemu și își duse mâna la cap. Un firicel de sânge îi curgea pe tâmplă.

– M-am lovit cu capul de chestia aia, zise ea, arătând către oglindă. Și cred că mi-am rupt o coastă.

– Bine, stai liniștită. Respiră încet și scurt.

Pendragon auzi un zgomot și când se întoarse, îi văzu pe Turner și pe Grant ieșind din tufișurile din apropiere. Aveau fiecare câte o lanternă, iar lumina lor dansa în întuneric.

– A dispărut! strigă Turner.

– Bine. Grant, vreau s-o duci pe doctor Latimer la spital cu mașina mea. Turner, tu vii cu mine în mașina poliției.

Îi aruncă cheile lui Grant care înconjură în grabă automobilul și deschise ușa șoferului.

Lăsându-se din nou pe vine, Pendragon verifică:

– Ești bine?

Sue încuviință.

– Nici de data asta nu m-am plictisit, Jack. Zâmbi și se strâmbă de durere. Amintește-mi să nu râd, adăugă ea. Apoi, așezându-și mâna pe brațul lui, îi zise: Ai grijă.

El se aplecă în mașină și o sărută pe buze, înainte să se îndrepte fugind către mașina de poliție. Sergentul îl aștepta cu motorul pornit.

Capitolul 45

Turner porni sirena înainte să plece din parcare şi ajunseră la apartamentul lui Rainer din Barbican în exact patru minute. Pendragon sună la secţie cerând întăriri şi o echipă înarmată fu trimisă imediat acolo.

El şi Turner luară liftul şi se îndreptară în fugă către apartamentul 402. Turner îşi flutura bastonul.

– Deschide-o cu piciorul, îi ordonă Pendragon.

– Vorbiţi serios?

– Tu ce crezi?

– Super!

Turner făcu doi paşi în spate şi, luându-şi elan, lovi uşa cu piciorul. Aceasta se crăpă, dar rămase nemişcată. Pendragon aplică şi el două lovituri puternice cu piciorul în dreptul încuietorii. Turner se izbi cu umărul în ea şi, în cele din urmă, uşa cedă.

Pendragon apăsă pe întrerupător şi o strălucire slabă de halogen lumină holul. În faţă se afla camera de zi în care mai fuseseră de două ori înainte. Turner rămase în prag, îşi întinse mâna şi aprinse lumina, abia apoi intră în încăpere. Era goală. Draperiile erau trase, iar lumina neonului de la Barbican Centre inunda încăperea.

Turner intră încet în bucătărie, ţinând bastonul în faţa lui, în timp ce Pendragon o luă spre sufrageria care se afla în prelungirea camerei de zi. Înăuntru era semiîntuneric, singura sursă de lumină fiind cea din încăperea învecinată. O uşă

îngustă se afla în mijlocul unui perete îndepărtat. Pe sub ea răzbătea lumina. Pendragon se furişă într-acolo, roti clanţa şi deschise încet uşa.

Era un coridor îngust. Pe peretele din spate se aflau rafturi de jos până sus. Erau pline cu tot felul de obiecte ciudate. Rânduri de cărţi legate cu piele, un craniu, echipamente de laborator, sticluţe cu substanţe chimice, borcane ce conţineau lichide viu colorate. Când se întoarse, dădu cu ochii de un perete acoperit în întregime cu imagini ale unei singure femei. Unele erau reproduceri ale unor vechi portrete ale Lucreziei Borgia, dar unele originale fuseseră clar realizate de un artist anonim – probabil însuşi Rainer, gândi Pendragon. În capătul celălalt al încăperii se afla o oglindă; lângă ea, o comodă din ale cărei sertare ieşeau materiale luxoase: mătase şi catifea. Peste dulap fusese aruncată o fustă din catifea roşie şi un corset. Pe jos, chiar în faţa dulapului, se afla o pereche de papuci aurii. În cârligele prinse de-a lungul peretelui, de o parte şi de alta a oglinzii, stăteau atârnate nişte peruci – una neagră, alta blondă –, cu firele lungi de păr ajungând pe jos. Lângă acestea se afla o perucă blondă şi creaţă, prevăzută cu o bentiţă împodobită cu o perlă.

Pendragon se întoarse când intră Turner. Sergentul rămăsese cu gura căscată şi se holba în timp ce şeful lui se plimba agale de-a lungul coridorului îngust, privind cu atenţie obiectele de pe rafturi. Chiar în faţa oglinzii se afla o masă lungă. Pe ea erau aşezate pahare de laborator, pipete şi echipament de distilat – o mulţime de recipiente din sticlă şi tuburi din cauciuc. Lângă această instalaţie se afla un blocnotes. Pendragon îl luă de jos şi frunzări câteva pagini. Turner se uită peste umărul şefului său. Conţinutul părea codat, însă simbolul ciudat le sări imediat în ochi: AsO_3, formula chimică a trioxidului de arsen, precum şi o denumire, *Abrus precatorius* – Pendragon ştia că era denumirea plantei din care se extrăgea acidul de abrină.

– Aha, văd că mi-aţi descoperit bârlogul.

Pendragon şi Turner se întoarseră deodată. În pragul uşii stătea Max Rainer, costumat şi cu peruca pe cap. Ţinea în mână un pumnal care părea antic.

– Parc-am juca „foarfece, hârtie, piatră", nu-i aşa, domnule sergent? Tonul lui era jovial. Eu cred că un pumnal este întotdeauna mai bun decât un baston. Apoi vocea lui deveni aspră: Aruncă-l!

Turner îi aruncă o privire lui Pendragon, iar acesta încuviinţă din cap. Sergentul aşează uşor pe jos bastonul.

– Împinge-l cu piciorul încoace!

Turner făcu întocmai.

– Minunat! Îmi cer scuze că nu vă pot invita să luaţi loc. Acesta este spaţiul meu de lucru.

– Domnule Rainer, începu Pendragon pe un ton calm.

– Nu... zise acesta printre dinţi. Eu sunt Lucrezia Borgia, mucosule!

În lumina slabă, ochii lui erau întunecaţi, lipsiţi de orice expresie.

Pendragon rămase şocat o secundă, dar îşi reveni imediat:

– Nu credeţi că jocul s-a sfârşit? Am o întreagă echipă înarmată afară. Le-am spus să urce dacă nu ieşim în zece minute. Nu trebuie decât să apăs pe un buton al telefonului. Îi arătă mobilul. Vor fi sus în treizeci de secunde.

Rainer izbucni brusc în râs.

– Oh, te auzi ce vorbeşti, prostuţule?! N-ai decât să apeşi pe butonul ăla nenorocit. Adu-ţi soldaţii aici, sus. Vă vor găsi înecaţi cu propria vomă şi cu propriul sânge.

– Bine, îi răspunse pe un ton împăciuitor Pendragon, ridicându-şi mâinile în aer. Ce vrei?

– Pe el!

Şi Rainer îl înşfăcă pe sergentul Turner, întorcându-l şi răsucindu-i mâna la spate. Jez ţipă de durere. Rainer îşi duse

cuțitul la gâtul tânărului, făcându-i o tăietură. Un firicel de sânge începu să se scurgă de-a lungul lamei.

– Bine! strigă Pendragon. Dă-i drumul! Voi fi eu ostaticul tău.

Rainer începu din nou să râdă.

– Nu vreau nimic de la tine, zise el, aruncându-i lui Pendragon o privire de gheață. Pe frunte i se adunaseră broboane de transpirație, iar machiajul începea să i se prelingă. O dâră verde îi curgea pe obraz în jos. Fondul de ten începuse să i se adune în bărbie. De fapt, nu este adevărat. Vreau să *mă asculți*. Vreau să te fac să înțelegi cât de *șiret* am fost de când am primit ajutorul divin din partea Lucreziei Borgia.

Pendragon își ridică mâinile, cu palmele în sus.

– În regulă, zise el pe un ton nepăsător. Fie. Dar dă-i drumul sergentului Turner, bine?

– Nu.

Și Jez era lac de sudoare, iar broboanele care îi acopereau tâmplele i se scurgeau în jos pe gât.

– O, nu, nu, nu, detectiv inspector-șef Pendragon. Nu merge așa. În regulă, de unde să încep? O, ce noroc, ce noroc! Soarta, desigur. DESTINUL! exclamă Rainer. Își aruncă ochii negri spre tavan, apoi se uită la Pendragon. Tim Middleton a fost cel care mi-a oferit această șansă, continuă el. Tim, ticălosul acela căruia în plăcea să-și facă de cap cu băieței. Se pare că până și zeițele au căile lor misterioase. Știți, eu sunt obsedat de Lucrezia Borgia. Acest altar i l-am închinat ei. Am căutat toate informațiile despre ea. Știam despre legendarul inel. Cum a fost pierdut. Cum aș putea să-l găsesc.

– Dar asta e o coincidență ridicolă, zise repede Pendragon.

Rainer tăcu și îi aruncă o privire aspră.

– Se prea poate, domnule inspector-șef. Dar norocul îi alege pe cei care au răbdare, pe cei care sunt cel mai bine pregătiți. După cum spuneam, am studiat îndelung familia Borgia și tot ceea ce este legat de ea. Nici nu îmi mai amintesc

câte ore am petrecut în biblioteci şi câte colecţii particulare din Europa am studiat. Apoi Timmy vine şi-mi arată o poză cu scheletul. Am ştiut imediat la ce mă uitam, cu toate că nu-mi venea să cred. În noaptea aceea am intrat pe şantierul de construcţii. A fost uşor să-l conving pe Middleton să mă ajute. Ştiam multe lucruri despre el, vă amintiţi. Şi, da, eu eram cel care îl şantaja. Tim moştenise o mică avere de la tatăl său. Iar eu aveam nevoie de fonduri ca să-mi continui cercetările şi să-mi măresc colecţia. Şi apropo, ca să lămurim un lucru, domnule inspector-şef, eu n-am fost niciodată şantajat, nici n-am lăsat însărcinată vreo fată. M-am jucat doar cu voi, chicoti Rainer. Apoi faţa lui se întunecă. Din nefericire, evenimentele de pe şantierul de construcţii de sâmbăta trecută nu au decurs conform planului. Paznicul şi-a făcut apariţia imediat după ce-am luat inelul. Ne-am încăierat... iar el mi-a văzut faţa.

– Şi l-ai omorât.

– Evident. L-am aruncat într-o ghenă sau, cel puţin, aşa am crezut noi. S-a adeverit a fi altceva! Rainer afişă un rânjet malefic. Middleton, cum era un nenorocit, a intrat în panică şi eram sigur că o să înceapă să vorbească. L-am avertizat...

– Deci l-ai omorât şi pe el.

– Încetează naibii să mă tot întrerupi!

Rainer îi mai făcu o tăietură lui Turner. O a doua linie roşie apăru pe gâtul acestuia.

– Inelul avea inscripţionată în interior reţeta otrăvii Cantarella. Dar ştiam deja acest lucru, desigur. N-am stat pe gânduri nicio secundă. La urma urmei, visam de multă vreme la acest moment. Eu fac otrăvuri aici de mulţi ani. Ştiam că, în fapt, Cantarella are la bază arsenic, dar n-aveam de unde să cunosc celelalte componente. Aveam deja nişte arsenic de la o fabrică de sticlă din zonă şi când am aflat şi celelalte substanţe, am intrat prin efracţie în laboratorul Departamentului de Biologie de la Colegiul Queen Mary şi am preparat otrava. Da, ştiu despre ce vrei să mă întrebi acum... câinii, nu?

Pendragon încuviinţă aproape imperceptibil din cap.

– Tocmai de *asta* o iubesc pe Lucrezia atât de mult. A fost atât... atât de splendid de necruţătoare. Ştiţi, Cantarella nu este o otravă oarecare. Este, dacă vreţi un termen mai grăitor, „perfecţionată". Lucrezia a descoperit că, dacă îi dai unui animal otrava în stare pură, acesta va muri repede, însă corpul lui va procesa otrava şi vei putea să colectezi produsul finit din sângele acestuia şi din spuma din gură, din salivă. Câinii au fost amplificatorii otrăvii. Râse cu poftă. Genial! Al naibii de genial!

După o clipă se linişti şi parcă îşi dădu seama brusc că timpul trecea.

– Deci, da, domnule inspector-şef Pendragon, eu l-am omorât pe Timmy. L-am înţepat cu inelul Lucreziei chiar înainte să-şi înceapă discursul caraghios. Oricum, era atât de beat, încât nici măcar n-a observat. Apoi l-am omorât şi pe Tony Ketteridge, deoarece era singura persoană care mi-ar fi putut crea probleme, după moartea lui Tim. Eu şi Tony ne cunoşteam de mulţi ani. Ştia despre pasiunea mea legată de familia Borgia. Bănuise că eu luasem inelul, iar voi exercitaţi atâta presiune asupra lui, încât era inevitabil că avea să spună ceva incriminator, chiar dacă nu avea habar ce făceam eu sau cum procedam.

– Şi pentru asta vei putrezi în iad!

Vocea puternică îi făcu pe toţi să tresară. Pendragon făcu un pas către uşă. Rainer se roti, ţinându-l pe Turner lipit de el şi cuţitul la gâtul acestuia. Pam Ketteridge stătea lângă uşă, ţinând în mâna dreaptă un revolver.

– Dă-i drumul tânărului! îi comandă ea, cu o voce tremurândă.

Cei trei bărbaţi se holbară uluiţi la ea. Niciunul nu mişcă.

– Eşti surd, Rainer?

– Eu sunt Lucrezia Borgia! izbucni el şi făcu o a treia tăietură în pielea de pe gâtul lui Turner, iar acesta respiră întretăiat.

– Ţi-am zis să-i dai drumul, Rainer, nemernicule! Dacă nu, jur că-ţi zbor creierii!

Pam Ketteridge îl străpunse cu privirea, roşie ca racul la faţă.

Rainer făcu o mişcare.

– Acum, netrebnicule!

El lăsă jos cuţitul.

– Aruncă-l aici, zise ea, pe un ton mai calm.

Rainer se holbă la ea nedumerit şi îşi încleştă involuntar maxilarele. Oftând resemnat, aruncă pumnalul pe jos. Turner se eliberă din strânsoarea lui şi se dădu câţiva paşi în spate, ducându-şi mâna la gât şi privindu-l cu ură pe Max Rainer.

– Doamnă Ketteridge, zise încet Pendragon. Trebuie să recunosc că sunt puţin surprins.

Ea îşi luă privirea de la Rainer şi se uită la el.

– Da, sunt convinsă că sunteţi, domnule inspector-şef.

– Ce se întâmplă?

– Am venit să-l trimit pe... gunoiul acesta în iad, răspunse ea.

Pendragon îşi înclină capul într-o parte şi o privi nedumerit. Rainer rămase ţintuit locului, uitându-se plin de ură la văduva lui Tony Ketteridge.

– Am fost acolo în noaptea respectivă. Am văzut totul.

– Pe şantierul de construcţii? întrebă Pendragon.

– L-am urmărit pe soţul meu pe la două noaptea. Atunci a ieşit, nu la nouă şi jumătate cum v-am spus. Bănuiam că are o aventură. Am păstrat distanţa şi l-am văzut intrând pe şantier. Avea o geantă pe care o dosise în spatele unei movile de pământ. Tony începuse să învelească şi să împacheteze scheletul, când *el* a apărut împreună cu un alt bărbat. Arătă cu capul în direcţia lui Rainer. Amândoi l-am urmărit când a luat inelul în timp ce el şi celălalt bărbat au dat nas în nas cu muncitorul indian. Au început să se bată, iar Amal Karim i-a tras cagula de pe faţă lui Rainer şi i-am văzut faţa. El şi Middleton, căci el trebuie să fi fost, l-au urmărit pe Karim, iar soţul

meu, Dumnezeu să-l odihnească, şi-a făcut din nou apariţia şi a luat scheletul...

– De ce nu ne-aţi anunţat pe noi? întrebă Pendragon.

– Nu este limpede, domnule inspector-şef? S-ar fi aflat toată povestea, iar Tony ar fi fost arestat. Şi-apoi, asta nu-i treaba dumitale, ci a Domnului, iar eu sunt slujitorul Lui.

Făcu un pas spre Rainder, care se retrase lângă rafturile cu cărţi. Apucându-l de braţ, ea îi fixă ţeava pistolului la gât. Şocat, acesta rămase fără vlagă. Doamna Ketteridge scoase din buzunar o bucată de sfoară.

– Te rog, leagă-i asta în jurul încheieturilor, îi zise ea lui Turner.

Sergentul ezită o clipă, apoi făcu un pas în faţă.

– Cât mai strâns cu putinţă, tinere, adăugă Pam.

– Chiar e...

– Taci din gură, Rainer! izbucni ea, cu o voce ascuţită. Nu... nu... îndrăzni să scoţi o vorbă! Ea verifică legătura din jurul încheieturilor lui, apoi se întoarse către Pendragon. Va trebui să vă iau telefonul mobil.

El o fixă cu privirea.

– Vă rog, domnule inspector. Nu vreau să-i fac rău decât unei singure persoane de aici.

Pendragon îşi vârî mâna în buzunar. Femeia îşi luă mâna de pe braţul lui Rainer pentru o secundă, dar lipi şi mai tare ţeava pistolului în gâtul acestuia, doar ca să-i dea de înţeles că nu ar fi indicat să facă vreo mişcare. Luă telefonul poliţistului şi îl băgă în buzunarul ei.

– Şi pe-al tău, zise şi se întoarse către Jez.

– Vă rog, doamnă Ketteridge, spuse Pendragon. N-am putea sta de vorbă?

– De ce să stăm de vorbă, domnule inspector-şef? Am încercat să-l mai omor o dată pe păcătosul ăsta şi n-am reuşit. Şi-acum...

Rainer se întoarse către ea.

– Tu ai fost? Tu m-ai lovit în cap?

– Domnul mi-a îndrumat mâna, așa cum face și acum. Am crezut că te-am omorât, dar când am aflat că te lăsasem doar inconștient, Dumnezeu m-a făcut să realizez ceva important. Nu pot să te omor *pur și simplu*, trebuie să te duc în fața Domnului nostru mai întâi. De aceea te-a salvat. Trebuie să-I arăt că I-am îndeplinit lucrarea. Apoi te voi omorî.

– Doamnă...

– Nu, domnule inspector-șef Pendragon, zise printre dinți Pam Ketteridge. Nu. Vă rog lăsați-mă să îndeplinesc lucrarea Domnului.

Se retrăgea către ușă. Rainer îi privea disperat pe polițiști în timp ce îl trăgea după ea. Apoi, vânătorul și prada dispărură.

Turner ajunse primul la ușă. Nu reuși s-o deschidă.

– Probabil a proptit un scaun sub clanță, zise Pendragon. Dă-te la o parte și lasă-mă pe mine.

Făcu un pas în față și lovi ușa cu piciorul. Aceasta se deschise larg spre sufragerie.

Traversară în fugă camera de zi și ajunseră în hol. Doamna Ketteridge și Rainer nu erau nicăieri. De pe palier răzbătu un zăngănit puternic. Pendragon străbătu încet holul, cu Turner lângă el. Când ajunseră la ușa de la intrare, văzură trei polițiști înarmați ieșind din lift și alți patru făcându-și apariția în capul scărilor. Doi dintre ei se lăsară jos, îndreptându-și armele către polițiștii îmbrăcați în haine de stradă. Pendragon și Turner își ridicară mâinile din instinct. Polițiștii se relaxară și lăsară armele jos.

– Ce se întâmplă? izbucni Pendragon. Apoi, răsucindu-se pe călcâie, observă indicatorul de la capătul palierului pe care scria „Ieșire de urgență". Au coborât pe-acolo! strigă el către polițiștii înarmați. Un bărbat și o femeie. Femeia este doamna Pam Ketteridge, bărbatul, Max Rainer. E deghizat în femeie.

Doamna Ketteridge are o armă de foc și l-a luat ostatic. Repede!

Se întoarse să vadă cum se simțea Jez Turner. Sergent, ești bine?

Turner își ținea mâna la gât.

– Doar câteva zgârieturi.

– Bine. Să mergem!

Capitolul 46

O luară pe scări în jos, sărind câte trei trepte odată. Când ieşiră pe uşa principală, văzură un Volvo vechi apropiindu-se în viteză de ei. Trecu milimetric pe lângă bordură şi se îndepărtă cu scârţâit de roţi. La lumina felinarelor şi a neoanelor, o văzură pe Pam Ketteridge la volan. Rainer se afla pe locul pasagerului, inconştient, cu bărbia în piept. Ploua cu găleata.

După ce urcă în maşina de poliţie, Pendragon apucă staţia radio.

– Către toate unităţile, zise el, gâfâind. Îl direcţiona în tăcere pe Turner, arătându-i cu mâna pe unde s-o ia în timp ce vorbea în staţie. Un Volvo 340 argintiu, date identificare: GOLF, HOTEL, ROMEO, 9, 0, 6, YANKEE. Repet: GOLF, HOTEL, ROMEO, 9, 0, 6, YANKEE. Ultima dată a fost văzut îndreptându-se spre sud, pe Aldersgate Street. Două persoane, Max Rainer şi Pam Ketteridge. Doamna Ketteridge are asupra ei o armă de foc. Rainer are un inel care poate fi letal. Apropiaţi-vă cu mare grijă. Repet: Apropiaţi-vă cu mare grijă.

Turner vină cu maşina pe strada principală, cu sirena pornită. Străbătu în viteză Aldersgate Street, cu ştergătoarele date la maximum. Zăriră în faţa lor maşina Volvo. Făcea slalom printre celelalte maşini, provocând un noian de claxoane şi de scârţâituri de frâne. La câteva sute de metri în faţă, Pam Ketteridge vină la stânga, luând-o de-a lungul Zidului Londrei. Ajungând la Bishopsgate, ea vină din nou scurt la stânga

și apoi, brusc, la dreapta. Treizeci de secunde mai târziu, intră pe Whitechapel Road.

Turner nu pierdea din vedere Volvo-ul, dar Pam Ketteridge conducea atât de repede în ploaia torenţială, încât nu reuşea să se apropie prea mult de ea.

– Încotro credeţi că se îndreaptă, domnule?

Pendragon clătină din cap.

– Habar n-am. Cred că s-a gândit la un loc anume, nu conduce la voia întâmplării.

– Dar e ţicnită, zise Turner, neluându-şi ochii de la drum.

– Ai dreptate, răspunse Pendragon. O fi ea nebună, dar are un scop clar. Respectă un plan.

– Mda, al Domnului. Aleluia!

Pendragon se răsuci în scaun.

– Ai dreptate din nou, sergent. Asta e! Se duce la biserica ei. Ce-a zis în apartamentul lui Rainer? Că trebuie să-l ducă în faţa „Domnului nostru“ înainte să-l ucidă! Biserica de la capătul străzii este Biserica Domnului nostru din Bethlehem. Într-acolo se îndreaptă! Înşfăcă staţia: Suspectul se îndreaptă către Biserica Domnului nostru din Bethlehem, de pe Manning Street. Repet: Manning Street. Ne aflăm la două minute depărtare de ea. Raportaţi poziţia.

Trecu un minut apoi, rând pe rând, cinci maşini de poliţie şi un elicopter îşi raportară poziţiile şi timpul estimativ de sosire.

– Red Alpha 3 vor ajunge acolo primii, zise Turner. Elicopterul ar trebui să ajungă deasupra noastră din clipă în clipă.

Sincronizându-se perfect, elicopterul poliţiei trecu pe deasupra maşinii lor, îndreptându-se înspre est, către biserica de pe Manning Street.

Volvo-ul încetini când ajunse pe Mile End Road, apoi ţâşni din coloana de maşini, înaintând pe sensul opus de mers. Farurile altei maşini se apropiau cu repeziciune de ea. Şoferul observă Volvo-ul, vină într-o parte, apăsă cu putere pe frâne şi reuşi să oprească la timp când Volvo-ul trecu razant pe lângă

ea. Acesta depăşi alte două maşini de pe sensul lui de mers, trecu pe roşu, evitând milimetric o ciocnire laterală cu o furgonetă. Pam Katteridge încetini puţin, apoi vira scurt la stânga pe o străduţă laterală de lângă Mile End Road.

După câteva secunde, Tuner ajunsese la străduţă tocmai în momentul în care stopurile roşii ale Volvo-ului dispărură în noapte. Luă colţul şi roti volanul, lăsând liber schimbătorul de viteze. În faţa lor se afla o altă maşină de poliţie însă Volvo-ul dispăruse.

– S-a răzgândit, zise Pendragon. Fu brusc aruncat în faţă când Turner încetini. Se prinse cu mâinile de bord. Acolo! La dreapta. Îl vezi? Dă-i drumul!

Turner apăsă cu putere pe acceleraţie şi maşina prinse viteză. Pendragon porni din nou staţia şi începu să dea instrucţiuni noi:

– Red Alpha 3. Încercaţi să-i tăiaţi calea pe Lemmington Road. Blue Beta 2, întoarceţi-vă pe Mile End şi luaţi-o către est.

Huruitul elicopterului se auzi din nou deasupra lor, mai jos de data asta, brăzdând întunericul cu lumina proiectorului. Turner vira la dreapta, apoi mult la stânga. Preţ de câteva secunde, îl pierdură din raza lor vizuală. Turner ieşi pe un bulevard care ducea spre nord şi îl zăriră din nou. Volvo-ul nimeri într-o băltoacă, împroşcând în aer apa murdară.

La o sută de metri în faţa lor, Volvo-ul se roti la 180 de grade, înainte să accelereze pe o străduţă laterală. O maşină care se afla în spatele acestuia frână brusc, dar şoferul din urma acesteia nu mai avu timp să frâneze şi se implântă direct în spatele vehiculului oprit. Zgomotul metalelor ciocnite şi scârţâitul frânelor răsunară în noapte, iar cele două maşini lipite una de cealaltă dansară pe asfalt şi se izbiră de un zid care mărginea şoseaua.

Turner frână puternic şi reuşi să evite o coliziune cu cele două automobile. Apoi vira şi el pe strada laterală. Stopurile roşii ale Volvo-ului se vedeau drept în faţă şi începură să sară

când maşina intră pe o porţiune denivelată de asfalt. Turner şi Pendragon ajunseră la aceeaşi porţiune şi fură zgâlţâiţi în maşina de poliţie. Geamurile fură împroşcate cu noroi.

Apoi, brusc, urmărirea luă sfârşit. La mică distanţă în faţă, se aprinseră luminile roşii ale stopurilor. În timp ce Turner încerca să oprească maşina, deoarece roţile îşi pierduseră aderenţa, iar aceasta începuse să alunece pe noroi, portiera şoferului Volvo-ului se deschise brusc. Pam Ketteridge coborî, îmbrăcată într-o haină lungă şi subţire, care flutură în jurul ei în momentul în care ocoli repede maşina, deschise portiera pasagerului şi îl trase pe Rainer afară. Nici măcar nu se obosi să se uite la maşina de poliţie care opri alunecând de-a lungul aleii. Rainer, care avea mâinile legate, se chinui să iasă din maşină şi căzu în noroi, ţipând patetic. Cu o forţă remarcabilă, Pam Ketteridge îl ridică în picioare. La lumina farurilor, Pendragon şi Turner îl văzură pe Rainer plin de noroi; până şi peruca lungă era acoperită cu nămol.

Maşina de poliţie opri la un metru în spatele Volvo-ului, însă Pam Ketteridge dispăruse în întuneric împreună cu Max Rainer.

– Unde-au dispărut? întrebă Turner, exasperat.

Cei doi poliţişti o luară la fugă prin beznă când elicopterul îşi făcu apariţia deasupra lor. Lumină cu proiectorul cărarea noroioasă, reperând două siluete la mai puţin de treizeci de metri în faţă.

Pendragon şi Turner alergară cât putură de repede. Într-o secundă, ploaia torenţială îi udă până la piele. La o sută de metri în faţa lor, o văzură pe Pam Ketteridge luând-o la dreapta cu Rainer în urma ei. Doar atunci cei doi poliţişti îşi dădură seama că se aflau pe malul unui râu. Lumina elicopterului scăzu o clipă în timp ce acesta se rotea în aer. Apoi peisajul fu din nou puternic luminat când elicopterul se întoarse către ei, brăzdând întunericul cu lumina proiectorului.

Pam şi Rainer se aflau pe un pod care traversa râul. Îl obligase să îngenuncheze şi stătea deasupra lui, ţinând pistolul în mână. Apa curgea învolburată pe sub pod, aruncând în aer stropi care jucau în lumina elicopterului.

Pendragon îşi coborî privirea şi văzu că se aflau lângă un stăvilar. Rainer căzu în apa umflată şi murdară. Poliţiştii alergară pe pod, în timp ce elicopterul urcă mai sus, dispersând lumina. Huruitul motorului se diminuă.

– Doamnă Ketteridge... Pam! strigă Pendragon.

Ea îşi ridică privirea, dar păru că nu îl vede. Rainer tremura, iar faţa i se schimonosi când începu să se smiorcăie.

– Pam, repetă Pendragon, lasă arma jos. Putem rezolva lucrurile. Rainer îşi va petrece restul vieţii în închisoare. Crede-mă.

Pam Ketteridge se întoarse din nou către Pendragon, afişând un rânjet larg, nebunesc.

– Închisoare, domnule inspector-şef? Da. Închisoare.

Apoi se întoarse către Rainer. El îşi ridică ochii şi o privi. Apa îi stropea. Peruca lui udă i se lipi de faţa murdară.

Femeia îndepărtă arma pe care o ţinea lipită de capul lui şi, pentru o secundă, expresia de pe faţa lui se schimbă. Disperarea şi groaza i se şterseră de pe chip şi lăsară loc uşurării. Apoi, ea îşi trecu pistolul în mâna stângă, scotoci cu cea dreaptă prin buzunarul hainei ei lungi şi scoase un crucifix. Era din metal, lung de aproape treizeci de centimetri. Partea de jos a crucifixului era ascuţită. Cu o viteză uluitoare, Pam ridică crucifixul în aer.

– O, Doamne, zise ea, facă-se voia Ta!

Şi îl implântă adânc în partea laterală a gâtului lui Rainer, înfigându-l cu atâta forţă, încât acesta îi secţionă traheea şi ieşi prin partea cealaltă. El căzu pe spate, depărtându-şi picioarele şi arcuindu-şi spatele. Întorcându-se pe o parte, căzu de pe pod în curenţii puternici de apă.

Pendragon şi Turner încremeniră şocaţi. Trei ofiţeri în uniformă îşi făcuseră apariţia lângă ei. Le puteau auzi respiraţia întretăiată.

Pam Ketteridge zâmbea şi se holba la cer. Stropii de ploaie îi intrau în ochi şi i se prelingeau pe gât. Era acoperită cu sângele care devenise roz din cauza ploii. Se întoarse către Pendragon şi către Turner, cu faţa senină. Pentru o fracţiune de secundă, păru cu douăzeci de ani mai tânără.

Apoi, ca prin vis, ea îşi mută pistolul în mâna dreaptă şi se împuşcă în gură.

Capitolul 47

Sue Latimer deschise uşa apartamentului ei şi zâmbi larg.

– Jack! zise şi îl sărută pe obraz. Au! exclamă ea şi făcu un pas în spate, strâmbându-se de durere.

– Se pare că încă te mai doare, constată Pendragon, privindu-i cu atenţie chipul.

Avea un plasture mare la tâmplă şi o vânătaie pe obraz.

El îşi coborî privirea, uitându-se la obiectele pe care le ţinea în fiecare mână.

– Asta, zise el, întinzându-i un recipient mic şi rotund din plastic, este supă de pui de la restaurantul meu preferat. Mi s-a spus că e leacul potrivit pentru coasta ruptă. Iar asta… ăă, pot să intru?

– Scuze, Jack. Ea deschise uşa larg, iar el aşează cutia pe masa din bucătărie.

– Asta trebuie să fie deschisă de *tine*.

– Ce este? întrebă Sue, cu o privire încântată.

– Stai, dă-mi voie să ajut o bolnăvioară, zise Jack, întinzându-i o foarfecă pe care o găsise într-un sertar.

Ea tăie hârtia şi o îndepărtă, lăsând să se vadă un patefon scump.

– O, Jack! Ce drăguţ din partea ta! Dădu să-l sărute, dar se opri, preferând să-i trimită un sărut pe calea aerului. Mulţumesc.

– Plăcerea e de partea mea, răspunse el. Ţi-l instalez eu. Am observat, când am luat cina împreună aici, că ai un CD-player.

E uşor să conectezi aparatul ăsta la el şi astfel poţi asculta muzică aşa cum trebuie – pe vinil.

Sue îl privi neîncrezătoare şi se îndreptă către canapea.

– Deci, zise ea, aşezându-se încet, inelul s-a pierdut... din nou?

– Aşa se pare. Am recuperat trupul lui Pam, dar nu şi pe cel al lui Rainer.

– Dar cum a reuşit, totuşi, să-l descopere?

– A susţinut că a fost ajutat de „divina Lucrezia".

– Da, desigur.

– De fapt, a procedat ca un arheolog profesionist. Am descoperit nişte notiţe în laboratorul său. Din câte se pare, în urmă cu un an a găsit un jurnal vechi în arhivele Bibliotecii Britanice. I-a aparţinut unui nobil pe care îl chema Thomas Marchmaine, care povestea cum prietenul său apropiat, William Anthony, fusese omorât într-un han numit Grey Traveller. Fusese ucis în ziua în care primise un inel misterios de la Elisabeta I însăşi; o răsplată pentru că îi salvase viaţa reginei. Se spune că inelul i-ar fi aparţinut cândva nimănui alteia decât Lucreziei Borgia. Rainer a localizat amplasamentul hanului cu ajutorul arhivelor locale. A descoperit că în locul unde se afla şantierul existase cândva o casă victoriană veche şi l-a convins pe proprietar să vândă terenul. Rainer era un prieten apropiat al directorului general al Bridgeport Construction. Ştia că firma căuta un teren de construcţie în apropiere de Mile End Road. Parcă şi-ar fi organizat singur propriul sit arheologic. Profesorul Stokes este în extaz. Nu-i vine să creadă că a găsit tot materialul pe care l-a strâns Rainer în micul său laborator.

Sue clătină din cap.

– Clasicul comportament obsesiv. Păcat că a murit. Ar fi putut deveni un fascinant studiu de caz.

Pendragon ridică o sprânceană.

– E şi ăsta un mod de a privi lucrurile. Apoi, luminându-se la faţă, zise: După cum ai subliniat la restaurant seara trecută,

nu a fost o săptămână tocmai obişnuită. Mă întâlnesc cu echipa mea ca să sărbătorim. Te simţi în stare să bei un pahar la bar?

– Glumeşti? Aş fi încântată. Nu-mi place să stau în casă, cu sau fără coaste rupte.

Parcurseră pe jos distanţa până la bar. Grădina mică din faţă era presărată cu mese ocupate de familii – copiii ronţăiau chipsuri, în timp ce părinţii lor savurau un pahar de băutură într-o zi de duminică, bucurându-se de strălucirea soarelui de vară. Înăuntru era aglomeraţie şi gălăgie, ca de obicei. Clienţii stăteau aliniaţi la bar. Câţiva oameni erau adunaţi în jurul unei ţinte de darts, în celălalt capăt al încăperii, iar pe ecranul de plasmă se desfăşura în reluare meciul de sâmbătă din Premier League. Când intră, lui Pendragon nu-i veni să creadă că doar cu o săptămână în urmă băuse în acelaşi bar şi aflase că Tim Middleton fusese ucis. Ultimele şapte zile trecuseră foarte repede.

Îşi zări echipa de la secţie. Jez le făcu semn cu mâna şi arătă spre două scaune goale. Când ceilalţi îl văzură, începură să aclame. În timp ce se aşeza pe scaun, Rob Grant îl bătu cu mâna pe spate.

– Mersi, zise Pendragon şi se uită la feţele zâmbitoare. Cred că am obţinut ceea ce se numeşte un rezultat.

– Păi, atunci, e un bun prilej să ne faceţi cinste cu un rând de băuturi, anunţă Ken Towers.

Pendragon râse şi se uită la Sue, clătinând din cap.

După câteva minute se întoarse la masă cu o tavă mare plină cu pahare. Roz Mackleby se chinuia să facă loc, spunându-i lui Turner să-i dea o mână de ajutor. Jack o servi mai întâi pe Sue. Când toată lumea primi câte un pahar, el îl ridică pe al său.

– Felicitări pentru treaba bine făcută, zise el. Noroc!

Se aşează şi luă o gură de bere.

– V-aţi întors la ţanc, domnule, declară Turner.

– O?

– Ken crede că ştie cea mai bună ghicitoare.

Pendragon se întoarse către inspectorul Towers în timp ce mai luă o înghiţitură de bere.

– S-o auzim, atunci.

– Nu numai că este cea mai bună, dar este şi de actualitate.

– Ooooo! exclamară trei membri ai echipei la unison.

– În regulă. Un bărbat merge la o petrecere şi bea nişte *punch*. Pleacă mai devreme. Toţi cei de la petrecere care beau din acelaşi vas cu *punch* mor otrăviţi. De ce n-a murit şi bărbatul respectiv?

– Cum? Păi, mie mi se pare că este foarte clar! declară Jimmy Thatcher. Individul a otrăvit *punch*-ul după ce-a băut din el, şi-apoi a plecat.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Jimmy! Ai puţin mai multă încredere în mine, te rog.

– Păi, bine, atunci tac din gură, zise Thatcher jenat şi luă o gură zdravănă de bere.

Cei de la masă tăcură o secundă.

– Atunci, nu tipul e criminalul? Nu uita că trebuie să fii sincer, Ken, zise Mackleby.

– Ştiu asta. Nu, nu este el.

– Altcineva a turnat otravă după ce-a băut individul?

– Nu.

– Domnule? Sunteţi neobişnuit de tăcut, zise brusc Turner. Şi pe-asta aţi auzit-o la universitate?

Sue zâmbi şi se uită la Jack. Mai luă o înghiţitură de bere înainte să răspundă.

– De fapt, nu. Pe asta n-am mai auzit-o încă. Dar cred c-aş putea încerca să dau un răspuns.

Îşi îndreptară cu toţii atenţia către el.

– Eu cred că otrava din *punch* se afla, de fapt, în cuburile de gheaţă. Când primul bărbat a băut din *punch*, otrava nu avea cum să-şi facă efectul. Dar mai târziu, după ce s-au topit

cuburile de gheaţă, aceasta a ajuns în băutură şi i-a omorât pe cei care au băut din ea.

Pendragon îşi aşează paharul pe masă şi toate capetele se întoarseră spre Ken Towers, care îşi ascundea faţa în spatele halbei sale de bere. Bombăni şi lăsă paharul jos.

– Mă plec în faţa ta... o, stăpâne, zise el şi îşi ridică privirea când cineva se apropie de masă, prin spatele lui Pendragon.

Detectivul inspector-şef simţi o bătaie uşoară pe umăr şi, când se întoarse, o văzu pe doamna comisar Jill Hughes.

– Păcat că nu reuşeşti să rezolvi şi crimele adevărate tot atât de repede, zise ea, rânjind. Eu vreau un gin tonic, mersi, Jack.

REALITATEA DIN SPATELE FICȚIUNII

Ca și în cazul primelor două romane ale mele, *Echinox* și *Secretul Medici*, *Inelul familiei Borgia* este o ficțiune, dar care are la bază multe fapte și evenimente reale. Iată un mic ghid care vă va ajuta să faceți deosebirea între realitate și ficțiune.

HEINRICH CORNELIUS AGRIPPA

Heinrich Cornelius Agrippa a fost alchimist și filosof și trebuie să fi avut șaisprezece ani în 1503, când apare la curtea familiei Borgia în Prologul acestei cărți.

Agrippa s-a născut în Köln, în 1486, și a predat cursuri o perioadă la Universitatea din Dole, în Franța. Cu toate acestea, a intrat în conflict cu autoritățile de acolo și a fost denunțat ca eretic de clerul din partea locului.

A dus o viață de rătăcitor, angajându-se la familiile bogate ca mag, filosof al curții și, uneori, ostaș. Deși a călătorit mult prin Italia, nu există indicii că Agrippa ar fi lucrat pentru familia Borgia și nici dovezi solide că ar fi fost implicat în prepararea otrăvii Cantarella împreună cu Lucrezia Borgia. Însă Agrippa a fost contemporan cu Lucrezia și cu Leondardo da Vinci, despre care se spune că ar fi avut o teorie în legătură cu producerea acestei otrăvi.

Agrippa a scris cărți și a citit foarte mult. Capodopera sa, *Libri tres de occulta philosophia*, este un exemplu grăitor al gândirii oculte din perioada renascentistă.

Cornelius Agrippa a fost menţionat în mai multe lucrări de ficţiune, în special în *Frankenstein* (1818), scrisă de Mary Shelley şi în cartea lui James Joyce, *Portret al artistului în tinereţe* (1916).

TENTATIVELE DE ASASINARE A ELISABETEI I

Au existat câteva atentate la viaţa reginei Elisabeta I. Deşi a fost foarte îndrăgită de supuşii ei, Elisabeta a avut mulţi duşmani. Într-adevăr, când a venit la tron în 1558, a fost încoronată de către Episcopul de Carlisle, o figură lipsită de importanţă, deoarece niciunul dintre reprezentaţii de seamă ai bisericii din regat nu a vrut să conducă ceremonia pentru „o eretică" care era o succesoare nelegitimă (Elisabeta a fost fiica din flori a lui Ann Boleyn, care nu fusese prea îndrăgită).

Elisabeta s-a dedicat reformelor pe care tatăl ei, Henric al VIII-lea, le începuse, iar slujitorii ei îi găseau şi îi executau pe activiştii catolici. În consecinţă, ea a fost urâtă de Roma, excomunicată de papă în 1570 şi declarată eretică. În acelaşi timp, Elisabeta se opunea total sectelor protestante care ameninţau să destabilizeze Anglia.

Cel mai faimos complot împotriva ei a fost pregătit de către un zelot catolic, Anthony Babington, şi complicii lui, care au plănuit să o omoare pe regină şi să o înlocuiască cu Maria, regina catolică a Scoţiei. Acest complot a fost demascat în 1588 de către spionul devotat şi extrem de eficient al Elisabetei, şi anume, Francis Walsingham.

GRĂDINA URSULUI

În timpul domniei lui Henric al VIII-lea (1509–1547) oamenii din popor nu aveau voie să practice jocurile sportive sau să asiste la ele. Nobilimea era de părere că cei din clasa

inferioară ar trebui să muncească, iar jocurile sportive le distrăgeau atenţia de la muncă. Totuşi, aceste legi aspre nu se aplicau şi în cazul celor bogaţi şi astfel aceştia au devenit împătimiţi ai fotbalului şi ai tenisului, precum şi ai genului de distracţii crude precum luptele între cocoşi şi asmuţitul câinilor asupra animalelor.

În vremea Elisabetei, sporturile violente precum asmuţitul câinilor asupra urşilor sau asupra taurilor erau foarte îndrăgite de toate clasele sociale. Regina însăşi frecventa grădinile urşilor şi arenele construite special pentru astfel de sporturi răspândite în fiecare oraş mare din Anglia. Cea mai faimoasă era Grădina Ursului din Southwark care apare în *Inelul familiei Borgia*. Aceasta a fost construită prin 1540 şi se afla în apropiere de Southwark Bridge Road din zilele noastre. A fost deschisă timp de aproape un secol şi jumătate, fiind închisă abia în 1682. Acest gen de sport, în care câinii sunt asmuţiţi asupra urşilor, a fost legal până în 1835.

ROBERTO BELLARMINO

Născut în 1542, Roberto Bellarmino a fost cardinal, iezuit convins şi influent, precum şi un bun consilier papal. În 1588, cu un an înainte de contextul prezentat în această carte, a fost numit Părinte Spiritual al Colegiului Roman. Catolicii îl consideră o mare personalitate care a îndrumat mai mulţi papi la rând şi un intelectual care a scris o colecţie de tratate importante despre teologie. A fost canonizat de papa Pius al XI-lea în 1930. Cu toate acestea, Bellarmino este considerat de mulţi ca fiind un obsedat care preamărea puterea Bisericii mai presus de toate, inclusiv mai presus de viaţa celor nevinovaţi. Era cunoscut şi sub denumirea de „Ciocanul ereticilor“, străduindu-se din toate puterile să-i elimine pe cei care se opuneau Bisericii. A jucat un rol esenţial în persecuţia lui Galileo la

Roma şi a pus la cale tortura şi execuţia filosofului Giordano Bruno, care a fost ars pe rug în 1600.

LUCREZIA BORGIA ŞI FAMILIA BORGIA

Familia Borgia poate fi considerată ca fiind Mafia Renaşterii. Timpul cât au stat la putere a fost scurt, însă au fost stăpâni peste vaste proprietăţi papale din Europa. Capul familiei, Rodrigo Borgia, s-a născut în Spania şi a ajuns papă în 1492. A fost un om crud, care a comis sodomii, cruzimi şi incest. Obişnuia să organizeze orgii extravagante din fondurile papale şi să se amestece în treburile politice din Europa, cu toate că nu se pricepea la aşa ceva. A fost un criminal căruia nimic nu i-a stat în cale în drumul său către bogăţie şi putere.

Fiul papei Alexandru, Cesare Borgia, a fost, dacă se mai putea, mai corupt şi mai malefic decât tatăl său. Se dorea a fi un tiran războinic, însă prefera să îşi ucidă duşmanii prin înşelăciune şi viclenie decât să lupte faţă în faţă. Se crede că şi-ar fi ucis propriul frate, pe Giovanni, precum şi mulţi pretendenţi ai surorii lui, Lucrezia. Ca să se amuze, el călătorea la Roma deghizat şi însoţit de un grup de asasini profesionişti. Apoi, se împrietenea cu victima sa într-o tavernă şi o întărâta să îi insulte pe membrii familiei Borgia. Drept urmare, el îşi scotea victima afară, pe stradă, şi îi reteza capul. Dacă victima avea noroc, Cesare sau unul dintre oamenii lui o omora. Dar existau şi cazuri când, dacă Cesare era enervat dintr-un motiv anume, îşi lăsa victima să rătăcească pe străzi şi să moară din cauza hemoragiei.

Crescând într-o astfel de familie, nu este o surpriză că Lucrezia Borgia, mai tânără cu cinci ani decât Cesare, a sfârşit prin a fi şi ea o coruptă la fel ca toţi ceilalţi membri ai familiei. A fost o nimfomană care s-a lăsat târâtă (sau a fost forţată) într-o relaţie incestuoasă atât cu tatăl, cât şi cu fratele ei, deseori în acelaşi timp.

Cu toate acestea, Lucrezia a devenit faimoasă prin faptul că era o criminală. Ea a produs într-adevăr o otravă numită

Cantarella şi a avut un inel a cărei parte de sus se ridica. Totuşi, eu l-am schimbat într-un inel prevăzut cu un ac. În realitate, otrava se afla pur şi simplu în inel, iar ea o vărsa pe ascuns în mâncarea sau băutura viitoarei sale victime.

Este, de asemenea, adevărat că l-a cunoscut pe Leonardo da Vinci, care a fost consilierul militar al familiei Borgia timp de un an (1502–1503). Leonardo a alcătuit o teorie despre îmbunătăţirea otrăvii trecând-o prin trupul unui animal. Însă a refuzat categoric să facă experimente prin care să-şi demonstreze ipoteza. Se crede că Lucrezia nu ar fi avut astfel de scrupule.

WILLIAM BYRD

Nu se cunoaşte exact data naşterii lui Byrd, însă avea între patruzeci şi cincizeci de ani în momentul în care apare în *Inelul familiei Borgia*. A fost preferatul reginei Elisabeta, fiind numit compozitorul curţii. Compoziţiile lui sunt cunoscute şi în zilele noastre, la patru sute de ani după moartea lui. William Byrd a fost un catolic devotat, despre care se spune că ar fi luat parte la multe liturghii secrete, aşadar, este foarte posibil să îşi fi făcut apariţia la una dintre adunările religioase din Southwark în februarie 1589, după cum apare şi în roman.

CANTARELLA

Aceasta este o otravă adevărată. Formula ei s-a pierdut, însă componenta-cheie este arsenicul. Otrava a fost, într-adevăr, creată de Lucrezia Borgia (mai mult ca sigur cu ajutorul unui alchimist). Se presupune că ar fi folosit urşi şi câini pentru a crea o versiune mai puternică a acestei otrăvi.

MISIONARII IEZUIŢI

Misionarii iezuiţi au fost pregătiţi la Roma, primind sarcina specială de a-i îndoctrina pe non-catolici şi de a oferi sprijin

spiritual fraţilor lor din Anglia. Între 1570 şi 1600, existau mulţi misionari iezuiţi care au trecut graniţele acestui regat, încercând în mod deliberat să distrugă societatea englezească şi să submineze autoritatea reginei. Mulţi au fost executaţi, fiind acuzaţi de trădare. Desigur, asemănarea cu organizaţiile moderne teroriste din Anglia este izbitoare.

URMĂRITORII

Acesta a fost numele dat celor angajaţi de către Francis Walsingham, spionul reginei, a cărui sarcină era să îi găsească şi să îi elimine pe activiştii catolici. Adepţii Bisericii Catolice trăiau într-o teamă continuă din cauza acestor oameni, care erau ca un Gestapo al Tudorilor. Aceştia acţionau în baza informaţiilor adunate de reţeaua lui Walsingham şi atacau adunările catolicilor şi liturghiile secrete, acuzându-i pe aceşti nefericiţi de înaltă trădară şi executându-i fără milă.

SCHELETELE DE SUB LONDRA

Există numeroase astfel de schelete. Pe măsură ce Londra a început să se dezvolte, au fost descoperite din ce în ce mai multe schelete. Într-un raport recent (*Tales From Beyond the Grave*[1], BBC Online, 19 iulie 2008) se povesteşte cum, în Londra, au fost descoperite în jur de 17 000 de schelete în ultimii treizeci de ani. Multe dintre acestea au fost victime ale ciumei, găsite în gropi comune. Totuşi, este un lucru oarecum obişnuit să se descopere schelete individuale de către constructori, aşa cum se întâmplă şi în *Inelul familiei Borgia*.

SOUTHWARK

În zilele noastre, districtul de pe malul sudic al Tamisei este un loc rezidenţial foarte căutat şi destul de scump. Cu toate

[1] Poveşti de dincolo de mormânt (n.tr.)

acestea, până la mijlocul secolului douăzeci, a fost considerat una dintre cele mai rele zone din Londra. Pe vremea lui Tudor, acolo se aflau grădinile ursilor, teatrele, bordelurile și jocurile de noroc.

TEATRUL LONDREI

Teatrul s-a dezvoltat în Londra pe vremea domniei Tudorilor. Regina însăși era un fan împătimit, scena londoneză constituind un loc propice pentru dezvoltarea unor talente nemuritoare ca William Shakespeare, Ben Jonson, John Fletcher și Christopher Marlowe.

Teatru *Globe* al lui Shakespeare a fost construit abia în 1599, la zece ani după evenimentele menționate în această carte. Cu toate acestea, se spune că William Shakespeare a început să joace teatru în Londra în aceeași perioadă cu evenimentele din acest roman și, desigur, este menționat în trecere. Teatrul descris în roman, *the Eagle*, este fictiv, dar are la bază vechi descrieri ale mai multor teatre care se aflau în Southwark și în împrejurimi.

Steagurile erau folosite pentru a-i înștiința pe spectatori ce fel de piese de teatru vor urmări în fiecare seară. Se foloseau culori diferite pentru comedii, tragedii sau piese istorice.

EXECUȚIILE DIN VREMEA DINASTIEI TUDOR

Erau înfăptuite în mare parte așa cum apare și în carte. Diferența dintre o execuție pentru trădare și una pentru înaltă trădare este uriașă. Cei acuzați de trădare erau decapitați sau spânzurați, o moarte relativ ușoară. Cei mai puțin norocoși, care erau acuzați de înaltă trădare, erau spânzurați, înecați sau ciopârțiți. Execuția descrisă la începutul romanului are la bază execuția misionarului catolic Henry Wittingham, care a

fost spânzurat, înecat şi ciopârţit la Tyburn, din ordinul reginei Elisabeta I.

FRANCIS WALSINGHAM

Sir Francis Walsingham provine dintr-o familie aristocrată şi s-a născut în jurul anului 1532 (cu toate că nu se cunoaşte data exactă). A fost un bun organizator şi mâna dreaptă a reginei Elisabeta timp de aproape treizeci de ani. A fost ambasador, consilier militar şi prim-secretar şi a fost făcut cavaler în 1577. Walsingham este mai cunoscut ca fiind spionul reginei. El a creat primul „serviciu secret“ şi s-a folosit de multe invenţii care l-au ajutat în munca sa, inclusiv coduri ingenioase şi metode de a obţine informaţii. El a dezvoltat o reţea de spioni care s-a răspândit pe tot teritoriul Angliei, Scoţiei, Ţării Galilor şi Irlandei, precum şi în Europa. Walsingham a reuşit aproape de unul singur să demaşte cel puţin şase comploturi împotriva reginei, iar reţeaua lui de spionaj a jucat un rol important în desfăşurarea conflictelor cu Spania din timpul îndelungatei domnii a Elisabetei. A murit la aproape un an după evenimentele din acest roman, în aprilie 1590.

Când un schelet este dezgropat pe un șantier de construcții din Londra, nimeni nu are nici cea mai vagă idee despre extraordinara legătură cu un plan de asasinare a reginei Angliei în urmă cu cincizeci de ani.

Dar există un indiciu evident. Pe degetul arătător de la mâna dreaptă a cadavrului se află un inel de aur cu smarald. Detectivul Jack Pendragon tocmai s-a transferat de la Oxford la secția de poliție de pe Brick Lane, în parte ca să scape de propriul trecut. Foarte curând se trezește investigând trei crime înfiorătoare. Și va avea nevoie de toată experiența sa de două decenii ca să dea de urma unui ucigaș pentru care o obsesie ciudată se transformase în nebunie. Un ucigaș care comite crimele având drept sursă de inspirație o familie renascentistă, a cărei putere și cruzime este o legendă vie.

ISBN 978-606-609-525-9

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com

LIBRIS
24.99